

JIHOČESKÁ UNIVERZITA V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

FILOZOFICKÁ FAKULTA

ÚSTAV ROMANISTIKY

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Rematizované a tematizované struktury ve španělských žurnalistických textech.

Vedoucí práce: Mgr. Miroslava Aurová, Ph.D.

Autor práce: Lucie Hajduková

Studijní obor: Španělský jazyk pro evropský a mezinárodní obchod

Ročník: 3.

2012

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

České Budějovice .....

.....

Poděkování

Tímto bych ráda poděkovala vedoucí mé bakalářské práce paní Mgr. Miroslavě Aurové, Ph.D. za její ochotu, čas, cenné rady a za profesionální a trpělivé vedení. Můj dík patří také mé rodině za její pomoc a podporu při studiích.

Anotace

Cílem této práce je ukázat prostředky, kterými španělský a český jazyk dosahují tematizace či rematizace výpovědi. V teoretické části je pojednáno o odlišných teoriích, které k problematice pořádku slov ve větách zastávají jak čeští a španělští lingvisté, tak i lingvisté světového významu. V práci zmiňujeme teoretické přístupy Daneše, Mathesia, Sgalla a Firbase, kteří se ve svých pracích zabývají aktuálním členěním větným a tematickými posloupnostmi a teorie Hernanda Cuadrada a Fernández Soriano, která hovoří o dislokaci vlevo. Druhá, praktická část je pak zaměřena na četnost výskytu vytýkacích konstrukcí, pomocí nichž oba jazyky dosahují tematizace či rematizace, a porovnání námi zvolené problematiky na základě českých a španělských žurnalistických článků.

Annotation

The aim of the thesis “Structures with thematization and rhematization in Spanish journalistic texts“ is to show how Spanish and Czech language achieve the thematization and rhematization of utterances. The theoretical part deals with some different theories of the word-order which are supported by Czech, Spanish and even world-recognized linguists. In the thesis there are mentioned theoretic approaches of Daneš, Mathesius, Sgalla and Firbase who in their work deal with the present-day sentence structure and thematical sequences and the thoery of Hernado Cuadrado and Fernández Soriano which talks about the dislocation to the left. The second, the practical, part is focused on the frequency of occurrence of the cleft sentences using which both languages achieve the thematization and rhematization and also on the comparison of the chosen issues on the basis of the Czech and Spanish journalistic articles.

Obsah

Úvod	8
1 Vývoj lingvistických přístupů ke slovosledu. Základní pojmy	10
1.1 Slovosledné typologie.....	13
2 Aktuální členění větné v pojetí české lingvistiky	15
2.1 Linearita	15
2.2 Sématika.....	17
2.3 Kontext.....	18
2.4 Intonace.....	18
2.5 Tematické, tranzitní a rematické jednotky = komunikační jednotky ve FSP. Funkční větná perspektiva	19
2.6 Tematizace a rematizace.....	22
2.7 Prostředky aktuálního členění větného. Pořádek slov ve větě.....	24
3 Slovosled v pojetí španělské lingvistiky	30
3.1 Hernando Cuadrado	30
3.1.1 <i>Prostředky tematizace</i>	32
3.1.2 <i>Prostředky rematizace</i>	32
3.2 Fernández Soriano	33
4 Shrnutí	35
5 Praktická část	37
5.1 Úvod.....	37
5.2 Vytýkací konstrukce	37
5.3 Výsledky a diskuze	41
5.4 Shrnutí.....	45
6 Závěr	47

7 Resumen	49
Bibliografie.....	51
Přílohy	53

ÚVOD

Tématem této práce je identifikování rematizovaných a tematizovaných struktur ve španělských žurnalistických textech, přičemž pro tuto práci jsme se zaměřili na texty se sportovní tematikou, kde předpokládáme markantnější rozdíly než v tematikách ostatních. Práce je rozdělena na tři části. První část pojednává o lingvistických přístupech sloužících k rozpoznání rematizovaných a tematizovaných struktur, o jejich úskalích a odlišné terminologii autorů, rozdílné klasifikaci či rozdílnosti syntaktických prostředků, jež jsou východiskem pro rozpoznání těchto struktur. Předpokládáme její větší rozsah, neboť nebude věnována pouze přístupům českých lingvistů, ale obecně těm nejvýznamnějším, kteří ovlivnili další vývoj přístupů k dané problematice. Máme na mysli Petra Sgalla, Františka Daneše, Noama Chomského, Miroslava Grepla, Petra Karlíka a kolektiv, Marii Čechovou a kolektiv, Viléma Mathesia a Jana Firbase.

Ta pak následně ovlivnila celkový vývoj, tedy nejen české lingvistické přístupy. O teorie zahrnuté v první části se následně opírají i španělští autoři, kteří budou zmíněni v druhé části. Ta je zaměřena, jak jsme již zmínili, na totožnou problematiku, tedy rozdílnost syntaktických prostředků pro vyjádření aktuálního členění či rematizace a tematizace se zaměřením na španělské autory, konkrétně Hernando Cuadrado a Fernández Soriano. Bude výrazně kratší z důvodu zaměření se na pouhé dva autory. Poslední, tedy třetí část se pak věnuje konkrétním příkladům na již výše zmíněných španělských žurnalistických textech.

Pro teoretickou část jsme čerpali zejména z článků Františka Daneše (*K otázce pořádku slov v slovanských jazycích; O identifikaci známé (kontextově zapojené) informace v textu; Typy tematických posloupností v textu*), Petra Sgalla (*Závislostní gramatika a slovosled v češtině a v analytických jazycích*) a Jana Firbase (*Aktuální členění větné či funkční perspektiva větná?*), uveřejněných v časopise *Slovo a Slovesnost* a dále publikace Miroslavy Aurové *Slovosled ve španělštině* (2010) a Aleše Svobody *Brněnská škola funkční větné perspektivy v pojmech a příkladech* (2007). Pro teorii ke španělskému slovosledu jsme pak využili práci Hernanda Cuadrada *El orden de palabras en español* (2005) a Fernández Soriano *Sobre el orden de palabras en español* (*Cuadernos de Filología Hispánica*, n.º11, 199).

Praktická část byla zpracována na základě vzorku textů z internetových archivů sportovních rubrik deníku Hospodářské noviny pro český jazyk a deníku El País pro jazyk španělský. Oba deníky jsme volili záměrně pro jejich relativní podobnost, co se týče cílené skupiny, užitého stylu a formy za účelem dosažené relevantnosti výsledků. Vytvořili jsme tedy dva vzorky, které jsme následně v praktické části dále analyzovali a provnávali a to jeden český a jeden španělský čítající 10 000 slov pro každý jazyk. Výsledky jsou shrnuty a okomentovány v závěru praktické části.

1 Vývoj lingvistických přístupů ke slovosledu. Základní pojmy

Pokud hovoříme o slovosledu, je třeba zmínit nejen vývoj teorií, ale také základní pojmy, které vysvětlíme dále při popisu vývoje uchopení slovosledu v lingvistice. Zpočátku byl slovosled jako takový považován za stylistický prvek, závislý na autorovi, na jeho strategii, na záměru jeho výpovědi¹, vkusu či situace.

Teprve později se začínají objevovat teorie, které slovosledu přiřkly určitá konstrukční pravidla². Dle nich pak rozlišujeme jazyky, s pevným či volným slovosledem, umožňující tak mluvčímu měnit pořadí prvků, využít různou škálu prostředků pro vyjádření funkce.

Jazyky umožňující relativní volnost slovosledu, tedy různé gramaticky správné konstrukce v souladu s aktuálním členěním, věty nazýváme *jazyky flektivní*. Naopak *jazyky analytické* svému uživateli nabízejí možnost vyjádřit totéž skrze jiné než slovosledné prostředky, neboť pro řazení jednotlivých větných členů mají dány poměrně striktní pravidla; zde bychom mohli zmínit příkladně jazyky germánské.

Jazyky s volným a pevným slovosledem pak dle větší či respektive menší míry umožňují mluvčímu měnit pořadí prvků, využít různou škálu prostředků pro vyjádření funkce. Funkcí máme na mysli záměr mluvčího sdělit určitou skutečnost. Na druhou

---

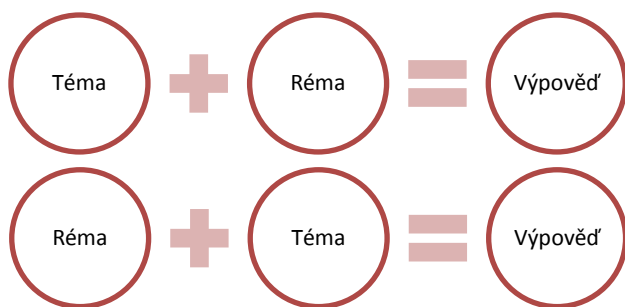
¹ Se zmíněním termínu výpověď je třeba objasnit chápání věty a výpovědi, dle obecně přijímaného pojetí, což je pro dané téma jeden z opěrných prvků. Větou máme na mysli základní prvek textu, který je dále využíván příkladně v aktuálním členění, naopak výpověď slouží k realizaci konkrétní promluvy.

² Z hlediska zkoumání vývoje slovosledu je zajímavým příspěvkem dílo spekulativních gramatiků, konkrétně Tomáše z Erfurtu, který tehdy položil základ pro další vývoj slovosledu, co se týče zmíněné tematiky. Uvádí totiž základní typ binárních konstrukcí, kde poukazuje na tranzitivní a netranzitivní věty. Zmíněné rozdělení je limitováno také pozicí obou členů, kdy jeden z nich je řídicí a druhý závislý. Přičemž v intransitivních větách se sloveso nachází až na místě druhém, naopak první místo obsazuje ve větách tranzitivních. Jednalo se tedy o popsání předem daných pozic větných členů (Aurová, 2001, 2010).

stranu formou pak míníme určitou strukturu, jíž vyjadřujeme funkci. Oba tyto koncepty však od sebe nejsou striktně odděleny, stejně tak i jejich vzájemný vztah může být pojímán různě. V tomto případě nás bude zajímat zejména vztah funkce k formě, což se projeví na konstrukci věty v rámci tematizace či tematizace (viz níže).

Zmíněným aktuálním členěním věty se systematicky začala zabývat Pražská lingvistická škola, která pro každou výpověď uvažuje dichotomické dělení: téma a réma. Tématem se obecně rozumí informace známá (případně předpokládaná jako známá), tedy jako východisko pro informaci novou, tj. réma. Vzhledem k tomu, že každá výpověď sestává ze dvou prvků, jsou tedy ve větě možné jejich kombinace, viz schéma č. 1.

Schéma č. 1

V prvním případě mluvčí obvykle nastoluje posluchači typickou situaci, kdy hovoří o informaci známé, za níž teprve klade informaci novou, což znamená strukturu od známého k neznámému; tato struktura se řadí do takzvaného objektivního pořadí. Mluvčí v takovýchto případech obvykle pouze sděluje informaci, bez větších intencí. Jedná se o neutrální slovosled, bez jakéhokoli zbarvení, kde je úvodní částí východiště a koncovou jádro.

V druhém, a tedy opačném případě, se jedná o pořadí subjektivní, dávající tak mluvčímu možnost vyjádřit určitý záměr, či zdůraznění, čehož může dosáhnout nejen využitím slovosledu, ale také pomocí intonace. Tato struktura pak značí jistou expresivnost.

V dichotomii rématu a tématu dle P. Sgalla (1986) a členění dle výpovědní dynamičnosti se každá věta dělí na základ a jádro (P. Sgall užívá termínu ohnisko) a

nepočítá s žádnými přechodovými částmi, mezi dvěma výše zmíněnými, jak tomu činí Firbas (viz níže). Uznává pouze věty, jimž chybí základ. Tehdy se většinou jedná o počátkové výpovědi.

Je třeba také uvést teorii Daneše (1959, 1979) a Uhlířové (1983) a jejich 3 vrstvy aktuálního členění. Počítají s vrstvou základní a důrazovou, jež by teoreticky mohly odpovídat tématu a rématu. Navíc však přidávají vrstvu kontextovou.

Daneš (1959, 1979) dodává, že výpověď se pak v aktuálním členění nedělí podle gramatických funkcí, ale dle specifických funkcí, které plní různé prvky v komunikačním procesu. Navíc hovoří o existenci pravidla pro uspořádání výrazů ve výpovědi. Dle Mathesia (1947) se pak jedná o hlavní princip, který určuje slovosled v češtině.

Na velmi podobném principu je pak vystavěna i *funkční větná perspektiva* v pojetí Firbase (1982), které odpovídá termínu *aktuální členění věty*. Přihlíží k možnosti existence přechodu a větu dělí na 3 části – téma, réma a tranzit, přičemž tranzit již řadí k části rematické. Výše zmíněné členění je pak ovlivněno čtyřmi faktory. Linearitou, která stojí nejnižší a má vliv na pořádek slov ve větě, sémantikou, kontextem (jeho 3 druhy) a intonací. Ta se v tomto případě stává nejvýraznějším faktorem a je schopna zneutralizovat ostatní faktory. V případě větné funkční perspektivy se takto přistupuje ke všem větám včetně tázacích a rozkazovacích.

Dále se Firbas (1982) věnuje i gradaci textu, kterou dle něj ovlivňuje například řada navazujících rémat. Jeho teorie funkční větné perspektivy pak doplňuje Svobodovy (1981) rematické posloupnosti a Danešovy (1959, 1979) tematické posloupnosti. Tu bychom našli v souvislých textech, u nichž Daneš (1959, 1979) rozlišuje 3 druhy posloupností:

- 1) Tematizace rématu, tématu, celé výpovědi nebo textového intervalu
- 2) Tematický komponent je převzat celý nebo je odvozen
- 3) Tematizovaný komponent předchází bezprostředně či vzdáleně

1.1 Slovosledné typologie

Slovosledné typologie v Greenbergovské tradici (1963) jsou založeny na postavení větných členů a to třech základních: podmětu (S), přísudku (V) a předmětu (O). Jejich různorodou kombinací pak můžeme získat struktury SVO, SOV, VSO, VOS, OVS a OSV, dle jejich četnosti v daném jazyce jsme pak schopni určit jeho základní objektivní slovosled. Určovat jej však můžeme u jazyků, jež disponují alespoň základním slovosledem; pokud se řadí mezi jazyky s naprosto volným slovosledem, výsledkem je pak pouze určitý sled prvků bez hmatatelnějších pravidel.

Touto tematikou se zabýval zejména J. Greenberg (1963), nesoustředí se však pouze na možné kombinace tří základních prvků ale také na vzájemné pozice větných členů a podobně. Jeho následovníci Lehmann (1973, 1978) a Venneman (1974, 1975) přicházejí s návrhem, že jelikož jádrem je v tomto případě sloveso, dají se jazyky dále dělit dle postavení slovesa v dané větné struktuře na levovětvící a pravovětvící. Češtinu jakožto jazyk s relativně volným slovosledem řadíme ke struktuře SVO, tedy pravovětvící, neboť modifikátor následuje až za jádrem. Takováto struktura je pak považována za nepříznakovou (Daneš 1959, 1968, 1987, 1979, Svoboda 2007).

Pro úvahy o slovosledu není nezajímavé zmínit i sémantický rámec věty, který může mít vliv na základní uspořádání výpovědi. Z hlediska sémantické struktury věty, tj. s ohledem na sémantické role základních argumentů, hovoří L. Tesnier (1959) o slovesných aktantech a valenci slovesa. Základní struktura pak vypadá následovně:

(2) AGENS/Patients - Adresát

Výsledek

Původ

Pokud má tedy sloveso pouze jeden aktant jedná se o agens, v případě dvou aktantů má agens a patient. V případě tří a více aktantů, jsou první dvě místa již zaplněna a postupuje se dále nezávisle na pořadí adresátem, výsledkem či původem.

Některé z valenčních rámců jsou však prázdné, což pozorujeme například ve větách uvedených v (3), v nichž se vyskytuje pouze jádro bez agentu:

- (3) a. Prší.
- b. Sněží.
- c. Llueve.
- d. Piove.

Vliv sémantického vzorce věty na slovosled můžeme pozorovat kupříkladu u podtypů netranzitivních vět, tedy akuzativních a ergativních. U neergativních stojí agent, neboli činitel na prvním místě, následován slovesem. U neakuzativních se sloveso objevuje na prvním místě bez výskytu agentu následováno podmětem, který však zaujímá předem danou pozici pro předmět.

Tímto tvrzením se dále dostáváme ke generativní gramatice, zejména směru započatému Noamem Chomskym (1957, 1986, 1994/5). Hlavní důraz je přisuzován složce syntaktické, sémantické složce však přidává také velký význam, neboť ji nelze vidět od této odděleně. Generativní gramatika se nejprve soustředila na jazyky s pevným slovosledem, které umožňují určit pevné pozice argumentů v hloubkové (i povrchové) struktuře. Na základě pozice, kterou zaujímá jádro a jeho komplement dále určuje jazyky, jejichž jádro je v pozici finální nebo iniciální (viz již zmíněný Lehmann a Venneman). V případě struktury SVO se předmět nachází napravo (španělština), nalevo se nachází ve struktuře SOV.

Z hlediska volnosti slovosledu jazyka se v rámci generativní gramatiky dělí jazyky na tzv. konfiguracionální a nekonfiguracionální. V jazycích konfiguracionálních, tedy s pevným slovosledem jsou podle pozičních vztahů určovány ostatní funkce – gramatická, kategoriální a sémantická.

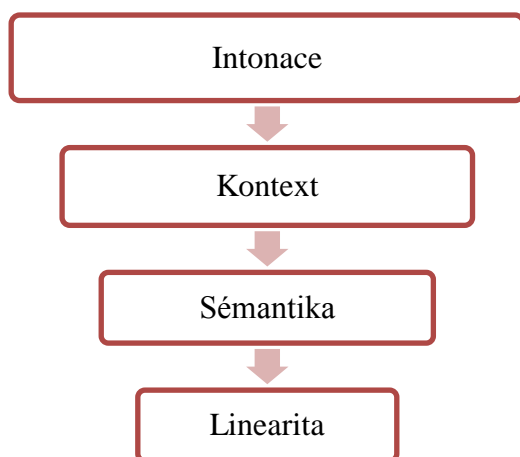
Naopak u jazyků nekonfiguracionálních není slovosled určujícím faktorem syntaktické funkce. Vzhledem k tomu, že nekonfiguracionální jazyky mají volný slovosled, je u nich velmi obtížné určit základní neutrální, tj. bezpříznakový slovosled. Jinými slovy, nelze z něj vyvozovat gramatické funkce, nýbrž slouží pouze pro vyjádření určité myšlenky mluvčím, který slovosled mění dle toho, jakou expresivnost

mu chce přisoudit. Z toho vyplývá, že ne ve všech jazycích slovosled plní stejnou funkci.

2 Aktuální členění větné v pojetí české lingvistiky

Za bezpříznakový slovosled považujeme takový slovosled, který není ovlivněn emocemi mluvčího a má pouhou informativní funkci, aniž by expresivně vyjadřoval jakoukoliv emoci. Mluvčí/pisatel v tomto případě není natolik zaujat vlastním tématem, tudíž jej neklade na iniciální pozici, jak je u emotivních výpovědí zvykem (Mathesius 1947). Určení typu slovosledu je pak závislé na čtyřech faktorech funkční větné perspektivy (viz 4) – linearity, sémantiky, kontextu a intonace. V následujících podkapitolách tyto faktory stručně představíme (Svoboda 2007).

(4)

2.1. Linearita

V českém jazyce (ale i ve španělštině) je za bezpříznakový slovosled považován ten, jehož uspořádání odpovídá základní struktuře podmět, přísudek, předmět, tedy slovosled SVO. Linearitou totiž vyjadřujeme různé stupně výpovědní dynamičnosti³ u

---

³ V případě, že hovoříme o výpovědní dynamičnosti, mluvíme o tom, jak jednotlivé složky věty/výpovědi rozvíjejí konkrétní sdělení, či jak se podílejí na jeho rozvíjení; ty pak nazýváme nositeli výpovědní dynamičnosti (nositelé VD). Nositelé výpovědní dynamičnosti pak disponují

nositelů výpovědní dynamičnosti. Vyjadřuje tedy hierarchickou strukturu jednotek ve větě a je jedním z faktorů funkční větné perspektivy, které dále mají vliv na určování bezpříznakového či příznakového slovosledu. Faktory, jež ovlivňují slovosled, jsou čtyři – jak už jsme zmínili výše - linearita, sémantika, kontext a intonace. Ve většině případů však k určení typu slovosledu naprosto stačí jakékoliv tři faktory, čtvrtý je tedy redundantní a často bývá využit pro jiné funkce. Pro češtinu je pak linearita jako faktor FSP velmi důležitý, neboť je v podstatě uvolněn proto, aby odrážel záměr mluvčího/pisatele co se týče gradace významu. Čeština pak řadí složky od těch nejméně závažných (tematické a tranzitní) na začátku k těm nejdůležitějším, sdělujícím záměr/cíl mluvčího/pisatele, tedy ke složkám rematickým viz příklad (5). Při takovémto uspořádání pak můžeme hovořit o větách neutrálních. Linearita tedy primárně signalizuje, jakou sdělnou závažnost mají dané složky a teprve sekundárně jejich gramatické vztahy.

(5) Marta pohladila Aničku.⁴

TÉMA → TRANZIT → RÉMA

Avšak pojetí bezpříznakového a příznakového slovosledu se u různých jazyků liší, proto může docházet k různým odchylkám. Například angličtina klade na iniciální pozici často vlastní réma⁵, aniž by takovouto výpovědí usilovala o subjektivnost, viz následující příklad:⁶

(6) a. V dálce zaštěkal pes.

TÉMA – TRANZIT – RÉMA

b. A dog barked in the distance.

RÉMA – TRANZIT - TÉMA

---

relativními stupni, podle kterých se určuje výpovědní dynamičnost, jinak řečeno sdělná závažnost.

⁴ Příklad převzat z Aleš Svoboda, „Brněnská škola funkční větné perspektivy v pojmech a příkladech“, Ostravská univerzita v Ostravě, Ostrava 2007, str. 10.

⁵ Za vlastní réma v pojetí funkční větné perspektivy považujeme rematickou jednotku, která má vyšší relativní stupeň výpovědní dynamičnosti než tematické jednotky a zároveň má nejvyšší stupeň výpovědní dynamičnosti ze všech daných rematických jednotek (A. Svoboda 2007)

⁶ Příklad převzat z Aleš Svoboda, „Větná funkční perspektiva jako faktor komunikační strategie“, In *Opera Academiae Pedagogicae Liberecensis*, Liberec 2006, 32-46, str. 33.

Čím méně se však angažuje jeden faktor, tím více je angažován jiný faktor FSP, čímž dochází k vyvážení (Firbas 1962). Rozdíly mezi jazyky jsou pak důležité pro jejich srovnávání, jednu věc však mají všechny společné, a to, že jednotlivé složky nejsou na stejné hierarchické úrovni. Jak už jsme naznačili výše, roli v určování typu slovosledu hrají i další faktory, kterými se budeme zabývat a to v následujícím pořadí sémantika, kontext a intonace, přičemž jejich pořadí je dále určeno tím, který faktor má možnost modifikovat ostatní – linearita tedy stojí nejnižší a je modifikována sémantikou a tak dále.

2.2 Sémantika

Pokud bychom se vrátili k předchozímu anglickému příkladu (6b), museli bychom naopak zde vyzdvihnout faktor sémantický, neboť hlavním úkolem slovosledu v angličtině je právě signalizace syntakticko-sémantické funkce větných členů. To znamená, že sdělnou závažnost složek signalizuje sémantika, kontext a intonace. Právě na tomto příkladu je pak patrná výše zmíněná angažovanost daných faktorů FSP.

Sémantické obsahy nositelů výpovědní dynamičnosti tedy významně ovlivňují jejich relativní stupně výpovědní dynamičnosti (Firbas 1957, 1962, 1982). Pro detailnější analýzu dělí Firbas (1957, 1962, 1982) sémantické obsahy na dvě skupiny, respektive škály.

V první škále bychom našli tři sémantické dynamické funkce, mezi které řadíme scénu (tedy složky, které vyjadřují místní, časové nebo okolnostní vztahy), prezentaci na scéně (existenci na scéně) a složky objevující se nebo existující na scéně. Figuruje zde tedy scénické složky, které mají nejvyšší stupeň výpovědní dynamičnosti a jsou proto rématy, prezentační složky které jsou tranzity a nakonec složky, představující jev a jsou považovány za vlastní rémata, navzdory tomu, že jejich pozice ve větě/výpovědi se v různých jazycích liší; viz příklad (6). V češtině bychom je našli na konci vět, naopak v angličtině, jak už jsme zmínili výše, na začátku vět. Dynamickými funkcemi je Firbas (1957, 1962, 1982) nazývá zejména z toho důvodu, že jednou může být daný výraz například kulisou a zařadili bychom jej tedy do tematické složky, jindy třeba specifikací a v tom případě by šlo o réma. Na rozdíl od funkcí statických (agens,

patiens, děj a cíl děje, které jsou závislé na určitém slovesném vzorci) se mohou vyskytovat na různých pozicích, měníce tak zařazení do jednotlivých složek na základě sémantického okolí, ve kterém se složky v konkrétní výpovědi vyskytují.

Ve druhé škále pak figurují následující čtyři sémantické funkce – nositel vlastnosti, vlastnost, specifikace vlastnosti a další specifikace vlastnosti (Firbas 1957, 1962, 1982). Jak už jsme zmínili výše mnohokrát je však třeba přihlížet také k ostatním faktorům funkční větné perspektivy a k jejich celkové souhře.

2.3. Kontext

V pořadí třetím faktorem větné funkční perspektivy je kontext, který může modifikovat faktor předcházející, tedy sémantiku. Co se týče kontextu, je třeba zde zmínit především složky, které jsou již známé, nebo jsou odvoditelné z předcházejícího textu. Takovéto složky pak nazýváme kontextově zapojené. Mluvčí/pisatel často využívá minimální prostředky pro jejich zdůraznění, či uvedení ve větě/výpovědi, například personální a numerální sufixy sloves, nepřízvučná zájmena či zájmenná příslovce, neboť předpokládá jistou znalost posluchače. Často jsou pak tyto jednotky jednotkami tematickými, neboť posluchači nepřinášejí žádnou novou informaci.

Firbas (1957, 1962, 1982) odlišuje tři možné druhy kontextu a to kontext slovní, situační a zkušenostní. U slovního kontextu můžeme danou souvislost odvodit z předcházející věty/výpovědi, u situačního, jak již sám název značí z konkrétní situace, kde předpokládáme znalost prvků, kterých se promluva týká. Zkušenostní kontext naopak od dvou předchozích apeluje na obecnou znalost posluchače.

2.4. Intonace

Intonace je v řadě faktorů funkční větné perspektivy posledním, avšak tím nejdůležitějším, neboť dokáže změnit význam celé věty/výpovědi, navzdory tomu, co indikují předchozí tři faktory funkční větné perspektivy.

Intonace se opírá zejména o intonační centrum věty/výpovědi. Tento termín zavedl v roce 1959 Daneš, který dále hovoří o tom, že mezi intonačním centrem a vlastním rématem je vysoký stupeň kongruence a zkoumá odchylky od ztotožnění intonačního centra a vlastního rématu.

Firbas (1957, 1962, 1982) naopak uvádí, že odchylky od umístění intonačního centra na vlastním rématu jsou záležitostí daného systému v jazyce. Avšak protože často zprostředkovává významový kontrast, rozpoznáme podle ní emotivnost výpovědi i různé komunikační funkce, jak podotýká Grepl (1987), tedy otázku, údiv, odmítnutí, pobídnutí atd. Pokud je intonační centrum umístěno na jednotce, které nese relativně nízký stupeň výpovědní dynamičnosti, pak se jedná o jasný znak toho, že daná věta/výpověď má emocionální příznakovost. Často se pak v subjektivním slovosledu vyskytne vlastní réma na iniciální pozici, pro jeho rozpoznání je pak klíčová právě intonace.

2.5 Tematické, tranzitní a rematické jednotky = komunikační jednotky v FSP, Funkční větná perspektiva

Jak už jsme zmínili výše jednotlivé složky ve větě/výpovědi nesou určité relativní stupně výpovědní dynamičnosti a nositelé výpovědní dynamičnosti se pak stávají jednotkami tematickými, tranzitními nebo rematickými, tedy jednotkami komunikačními⁷(Firbas 1982). Tematické jednotky jsou takové jednotky, jejichž relativní stupeň výpovědní dynamičnosti je nižší než u tranzitních, tranzitní jednotky pak mají relativně vyšší stupeň výpovědní dynamičnosti než kterákoli jednotka tematická a zároveň nižší stupeň výpovědní dynamičnosti než kterákoli jednotka rematická. Jednotky rematické pak logicky nesou relativně nejvyšší stupeň výpovědní dynamičnosti, tedy vyšší stupeň výpovědní dynamičnosti než jednotky tranzitní. Pokud bychom stejnou klasifikaci hledali u Mathesia (1947), tematickým jednotkám by

---

⁷ Komunikační jednotky nesou určitý stupeň výpovědní dynamičnosti, přičemž komunikační jednotkou (tematickou či rematickou) může být i celá vedlejší věta v daném distribučním poli věty jí nadřazené. Vedlejší věta jakožto komunikační jednotka věty nadřazené však neztrácí své vlastní distribuční pole a můžeme ji tak dále dělit na větné členy a další komunikační jednotky. Svoboda (1986) pak podotýká, že existuje určitá hierarchie komunikačních jednotek, která se podobá hierarchii větných členů, ale není s ní totožná.

odpovídalo *východisko výpovědi*, tranzitním jednotkám *přechodové prvky* a nakonec jednotkám *rematickým jádro výpovědi*.

Obecně však existuje hned několik hledisek, ze kterých je možné danou větu/výpověď dělit. Hovoříme o bipartitním, tripartitním či pluripartitním dělení. U bipartitního dělení, jak už sám název napovídá, dochází k dělení věty/výpovědi pouze na dvě části, konkrétně na téma- réma (viz (7), čili východisko a jádro výpovědi. Jelikož se danému u tématu věnovalo mnoho autorů, liší se taktéž užívaná terminologie. My se však budeme držet výrazů téma – réma, respektive tematické či netematické sféry věty.

(7)

téma

réma

Tematická sféra věty ve funkční větné perspektivě zahrnuje všechny tematické jednotky ve větě/výpovědi a to nezávisle na jejich slovosledném postavení (Firbas 1992). Netematická sféra věty pak logicky zahrnuje všechny netematické jednotky dané věty/výpovědi.

Pokud hovoříme o tripartitním dělení, pak máme na mysli dělení dané věty/výpovědi na tři části, konkrétně tematickou, tranzitní a rematickou. Tedy je k části tematické a rematické připojena ještě přechodová část, jež je obě spojuje a vytváří tak podmínku pro fungování věty/výpovědi. Proto ji Firbas (1992) považuje za tak podstatnou, staví ji na stejnou úroveň a přikládá ji tak stejnou důležitost jakou mají tematická a rematická část. V bipartitním dělení by pak tranzitní a rematická část spadala do netematické sféry. Tranzitní sféra věty by pak v aktuálním členění odpovídala souboru všech tranzitních jednotek ve větě/výpovědi bez ohledu na jejich slovosledné uspořádání. Mathesius (1947) podotýká, že réma často obsahuje kromě vlastního rématu také další výrazy, které ho doprovázejí a spojují tak réma s tématem (viz (8)). Firbas (1992) pak podle jednotlivých relativních stupňů výpovědní

dynamičnosti vydělil jednotky, které stály mezi jednotkami tematickými a rematickými a dle jejich charakteru je nazval jednotkami tranzitními.

(8)

Nejdetailnější analýzu pak poskytuje pluripartitní dělení, které poskytuje dělení na více jak tři části. Všechny výše zmíněné složky, tedy tematickou, tranzitní i rematickou ještě dále dělí dle relativního stupně výpovědní dynamičnosti a rozlišuje tak vlastní témata, témata tíhnoucí k vlastním tématům, témata tíhnoucí k diatématům, diatémata, vlastní tranzity, tranzity, rémata a vlastní rémata (viz (9)).

(9)

Termín vlastní téma, neboli téma původně značilo to, o čem se mluví, oproti tomu, co se o tom říká. Mathesius (1947) pak hovořil namísto tématu o východisku výpovědi a základu výpovědi v protikladu k jádru výpovědi. V bipartitním a tripartitním členění bychom vlastní téma hledali pod tematickou sférou, kam spadají všechny tematické jednotky. Diatéma je pak jednotka, která nese nižší relativní stupeň výpovědní dynamičnosti než tranzitní jednotky, řadí se k jednotkám tematickým, ale zároveň do věty ať už zcela či částečně přináší novou informaci. Pokud bychom diatéma chtěli rozpoznat mezi několika tematickými jednotkami, odhalil by jej nejvyšší relativní stupeň výpovědní dynamičnosti. Pro odlišení všech tematických jednotek jsou zavedeny další termíny - témata tíhnoucí k vlastním tématům, témata tíhnoucí k diatématům.

Termín vlastní tranzit je jednou ze specifických komunikačních jednotek, který tvoří předěl mezi tematickou a netematickou sférou věty. Vlastní tranzit má vyšší stupeň relativní výpovědní dynamičnosti než jakákoli jiná jednotka tranzitní, než jednotky tematické, ale zároveň nižší stupeň výpovědní dynamičnosti než jakým disponují

jednotky rematické. Tranzit pak obvykle obsahuje nociální, tedy pojmovou složku slovesa. Termín réma pak původně odpovídal tomu, co se o něčem říká oproti tomu, o čem se mluví. Mathesius (1947) používá pro réma termín jádro výpovědi, v bipartitním členění bychom réma hledali v netematické sféře, v tripartitním členění v rematické sféře a u Firbase (1982, 1992) bychom našli ono detailnější dělení na vlastní réma a další rematické jednotky. Vlastní réma se pak od ostatních rematických jednotek liší opět pouze relativním stupněm výpovědní dynamičnosti – má jej ze všech jednotek nejvyšší, neboť je cílem/záměrem konkrétní výpovědi mluvčího/pisatele.

V češtině a jejich neemotivních, nepříznačkových větách bývá vlastním rématem poslední přízvučný větný člen. Z hlediska kontextu se jedná o prvek kontextově nezapojený či vypojený, tedy dekontextualizovaný. Z hlediska intonace se většinou jedná o samotné intonační centrum. Samotná intonace pak mluvčímu umožňuje udělat vlastním rématem téměř jakoukoliv složku dané věty. Pokud jej pak umístí na začátek věty, je posluchači signalizována určitá emotivnost a jedná se o věty příznačkové. Tato příznačkovost ale nemusí fungovat ve všech jazycích stejně, jak už jsme dokázali výše na anglickém příkladu, stejně tak může být odlišná ve stejném jazyce, ale v odlišných stylech. Co se týče češtiny a zejména žurnalistického stylu, není výjimkou, že novinové titulky a první věty v rozhlasových a televizních zprávách mají vlastní réma na začátku vět. V tomto případě však tyto věty nemůžeme řadit mezi věty emotivní, tedy příznačkové (Uhlířová 1983).

2.6 Tematizace a rematizace

Tematizací zde máme na mysli strukturu výpovědi v následujícím pořadí: informace stará – informace nová, jedná se tedy o objektivní pořadí slov, jak ve své teorii uvádí Mathesius (1947). Tematizací je posluchač uváděn do děje postupně, na základě toho, co je mu známo, teprve poté následuje složka, která je komunikačním záměrem mluvčího, tedy to, co chce sdělit. Rematizace se naopak váže k subjektivnímu pořadí, nerespektující tolik hledisko posluchače. Pro její vyjádření užívají odlišné jazyky různé jazykové prostředky, jak si ukážeme dále a to zejména v porovnání češtiny a španělštiny.

Tematizaci a rematizaci můžeme určovat jak u vět jednoduchých, tak u vět složených, u kterých většinou vedlejší věta tvoří jednu komunikační jednotku. Tento fakt jí však neupírá další vnitřní dělení v jejím vlastním distribučním poli a tak, se i ona dále dělí na několik dalších komunikačních jednotek. Mluvčí pak pokládá za základní distribuční pole právě to pole, ve kterém se při jeho sdělování zrovna pohybuje, okolní pole pak tomuto základnímu poli dále přizpůsobuje (Svoboda 1968).

Tematizovat daného nositele výpovědní dynamičnosti, znamená způsobit to, že daná jednotka bude posluchačem vnímána jako tematická. Tematizace ovlivňují námi zmíněné faktory FSP, které pro její vyjádření disponují různými prostředky. Ty se pak liší i v porovnávání mezi různými jazyky.

V češtině rozpoznáme tematizaci dle:

Linearity - tematická jednotka se nachází na začátku věty;

Sémantiky - figurují zde scéna a nositel vlastnosti;

Kontextu - na tematizovanou jednotku již není kladen takový důraz, neboť se již předpokládá její znalost, není proto vyjádřena například celým jménem, ale pouze zájmenem, v jazycích obsahujících členy, by byl použit určitý člen (španělština);

Intonace - nejedná se o intonační centrum věty, na tematickou jednotku je tedy kladen menší důraz.

Rematizace je v podstatě pravým opakem tematizace, znamená tedy, že daný nositel výpovědní dynamičnosti bude i posluchačem vnímán jako rematická jednotka. Mluvčí má pak opět velkou škálu prostředků, jak tematizace dosáhnout:

Linearitou - umístí rematickou jednotku na konec věty;

Sémantikou - užití dynamické sémantické funkce jevu, vlastnosti nebo specifikace;

Kontextem - použije výraz, který způsobí dekontextualizaci;

Intonací - umístí na danou komunikační jednotku intonační centrum.

Prostředky, které se využívají pro tematizaci daného nositele výpovědní dynamičnosti, se nazývají tematizátory, prostředky způsobující rematizaci pak rematizátory. Jakými prostředky lze větu/výpověď tematizovat či rematizovat si ukážeme dále.

2.7 Prostředky aktuálního členění větného. Pořádek slov ve větě

Aktuálnímu členění větnému⁸ se nejprve věnoval Mathesius (1947), který o něm hovořil jako o hlavním faktoru, který ovlivňuje slovosled zejména ve flektivních jazycích, tedy i v češtině. Zkoumal, co jej ovlivňuje, a došel k závěru, že daná věta/výpověď se neřídí pravidly gramatickými, ale specifickými funkcemi, které dané výrazy plní ve větě, tedy zdali se jedná o podmět, předmět a podobně. Dle tohoto principu pak mluvčí určuje uspořádání výrazů ve výpovědi. Firbas (1982) se k aktuálnímu členění větnému staví následovně. Tvrdí, že je zde podstatná aktuálnost, jak již ze samotného termínu vyplývá. Posluchač tedy vnímá danou výpověď ve stejném okamžiku, v jakém ji mluvčí pronáší, navíc obohacenou o jeden ze tří kontextů, či o jejich kombinaci. V případě, že hovoříme o kontextu, bychom měli zmínit taktéž kontextovou zapojenost či nezapojenost. Firbas (1982) zastává stejně jako mnozí autoři stanovisko, že prvky kontextově nezapojené dále rozvíjejí danou výpověď. Za kontextově nezapojené pak považuje:

- (a) Složky, které jsou posluchači neznámé a které si nemůže vyvodit z kontextu, ať už slovního, situačního či zkušenostního

---

⁸ Se zmíněním termínu aktuální členění větné pokládáme za podstatné, daný termín objasnit. V českých lingvistických kruzích se tehdy objevil již zmíněný termín aktuální členění větné. Brzy však nastaly problémy s jeho přesným překladem do angličtiny, nakonec zněl termín v angličtině následovně: functional sentence perspective. Někteří autoři však zpětně přeložili tento termín do češtiny a vznikl odlišný český termín – funkční perspektiva větná. Novější termín pro aktuální členění větné se v lingvistických pracích vyskytuje taktéž velmi hojně, k čemuž přispívá i fakt, že je právem považován za internacionalismus.

- (b) Složky, které v dané výpovědi mluvčí již jednou či vícekrát zmínil, avšak už od zmínky uplynula jistá doba a složka se do výpovědi vrací až po určité době⁹, aby byla posluchači znovu připomenuta

Obecně se dá dále o složkách kontextově nezapojených říci, že nedovolují elipsu, pronominalizaci, často jsou jimi neurčité členy a ve výpovědi mohou mít i nejvyšší stupeň výpovědní dynamičnosti. Mohou být tedy nositeli rématu. Složky kontextově zapojené pak mohou být příkladně členy určité, takovéto složky pak nesou nejnižší stupeň výpovědní dynamičnosti a to nezávisle na tom, kde ve větě se nacházejí. To z toho důvodu, že se ve většině případů, ne však vždy jedná o tematickou část výpovědi. Firbas (1982) ke kontextové zapojenosti ještě paradoxně dodává, že složka kontextově zapojená nemusí být nutně v textu již dříve uvedená, ale stačí, pokud je vyvoditelná z kontextu. Sgall (1980, 1999) dodává, že se jedná o informaci, která je posluchači připomínána. Daneš (1959, 1979) pak kontextově zapojeným a nezapojeným informacím přikládá zásadní význam zejména pro aktuální členění větné. Taktéž zmiňuje jistou odlišnost v terminologii. Pro vyjádření téhož jsou známy termíny – známá/daná/stará informace, kontextově zapojená informace (Firbas 1982) a kontextově vázaná (Sgall 1980).

Dále Daneš (1959,1979) zmiňuje i různé pojetí kontextově zapojených informací:

- a) Dichotomie – známá informace přechází informaci neznámé, přičemž jde o hodnocení z hlediska posluchače podle předpokladu mluvčího (Daneš 1979, SaS, s. 257)
- b) Danou informaci si je posluchač schopen vyvodit z kontextu
- c) Informace vychází z obecných znalostí, v tomto případě je na posluchače kladen určitý požadavek na znalost

Dle Daneše (1959, 1979) tedy kontextovou zapojenost určuje kontext, který Firbas (1982, 1983) jak už jsme několikrát zmínili, dělí na 3 druhy. Každý z nich působí na posluchače jinak a záleží na mluvčím, jaký si vybere a zda si jej i posluchač bude po

---

⁹ Svoboda (1981) udává odmlčení po dobu sedmi klauzulí, Daneš (1979) tvrdí, že daná doba je přímo závislá na konkrétním mluvčí, neboť každý pomyslnou dobu vnímá jinak

vyslovení výpovědi interpretovat stejně. Nejvíce se pak mluvčí opírá o to, co chce sdělit, tedy o komunikativní záměr, poté o kontext slovní a nejnižší stojí kontext zkušenostní. Zda se jedná o složky kontextově zapojené či nezapojené záleží na mluvčím, neboť on určuje, které složky budou jakými a zda si udrží svou zapojenost/nezapojenost. Mluvčí je schopen kontextovou zapojenost ovlivnit dělením textu na menší celky a celkově jeho strukturou, tedy odstavci, kapitolami a podobně. V těchto menších celcích pak zůstává zachováno hypertéma¹⁰ a souvislost dané výpovědi. V tomto případě kontextově zapojenou informaci zůstává hypertéma a informace které jsou vyvoditelné z předchozího textu. Kontextově zapojeným prvkem se může ale stát i struktura výpovědi, a to v případě, že obě složky jsou už posluchači známé odděleně a nové je jejich spojení příkladně do typické struktury téma – réma. Daneš (1979) se ve své práci O identifikaci známé (kontextově zapojené) informace v textu přiklání k Hallidayovi, který podle něj v roce 1970 ve své monografii *Functional Diversity in Language as Seen from a Consideration of Modality and Mood in English* tvrdí, že pokud se jedná o uspořádání informace stará – nová, pak je tato struktura vstřícnější k posluchači, na rozdíl od struktury téma – réma, neboť stará informace vždy nemusí odpovídat tématu. Svou teorii rozvíjí tím, že v případě struktury téma – réma je v jisté výhodě naopak mluvčí, který je zdánlivě oproštěný od kontextu, ačkoliv k němu přirozeně přihlíží. Stále však není známo, dle jakých informací posluchač zhodnotí danou složku jako kontextově zapojenou a to zejména tehdy, pokud je výpověď vytržena z kontextu. Toto téma Daneš (1959,1979) dále rozpracovává a v závěru stanovuje systém otázek, dle kterých můžeme od sebe dané složky odlišit. Na jeho teorii pak navazuje i Sgall (1980, 1999).

Daneš (1959, 1968, 1979) také zmiňuje tematické posloupnosti a tvrdí, že musí existovat určitý systém, podle kterého si mluvčí vybere dané sémantické složky či složku (složka A), kterou buď použije dále v textu, nebo použije jinou složku (složku B) ovšem vyvoditelnou ze složky předcházející (složky A). Dle tohoto systému je pak i posluchač schopen dané složky identifikovat tak, jako to zamýšlel sám mluvčí a bezpečně tedy poznat složku kontextově zapojenou, ačkoliv se v textu objevila poprvé. To vše se však musí dít za tři podmínky:

---

¹⁰ Termín zavedený Danešem (1968) pro takovou významovou složku (sémantickou entitu) textu, která je společným jmenovatelem pro tematické jednotky v několika výpovědích, v celém odstavci, v několika odstavcích, v kapitole, v textu celé knihy apod. (citováno z A. Svoboda „Brněnská škola funkční větné perspektivy v pojmech a příkladech“, Ostravská univerzita v Ostravě, Ostrava,, 2007, str. 33.

- 1) Předpokladem je existence složky A
- 2) Složka A předchází složce B
- 3) Obě složky mezi sebou disponují některým ze sémantických vztahů (úroveň referenční či sémantická)

Na úrovni referenční lze známost informace soudit z:

- a) Opakování – a to nejen daného slova, ale i významu
- b) Pronominalizace – daného výrazu, za pronominalizaci však nepovažuje zájmena první a druhé osoby
- c) Elipsy – v češtině se velmi často vyskytuje elipsa podmětu, tedy dochází k elizi podmětu a k pronominalizaci větných členů, v případě dialogu se však může stát, že dojde k elizi již známé výpovědi
- d) Substitute – pojmenování stejného (jevu) jiným způsobem např. se jedná o synonyma, hyponyma, hyperonyma podobně
- e) Metafory
- f) Metonymie

Na úrovni referenční různosti v rámci sémantické příbuznosti je pak důležitý hyperosémém, hyposémém a kohyposémény. Na úrovni sémantické souvislosti se jedná o výskyt daných slov ze stejného sémantického okolí či oblasti. Spadají sem příkladně vztahy temporálního charakteru a dle Mathesia (1947) „jde o to, co je nasnadě“

Všechny výše uvedené prostředky pak slouží mluvčímu pro možnost lepší struktury textu a pro efektivnější vyjádření jeho komunikativního záměru, neboť jak už jsme zmínili dříve, vše závisí na způsobu prezentace mluvčím, který si vybírá prostředky pro svou výpověď.

Čechová a kol. (2000) tvrdí, že slovosled ovlivňuje v mluveném projevu intonace, v tomto případě se intonační centrum věty umísťuje na konec výpovědi, kde se obvykle nachází réma výpovědi. Pokud tomu tak není, signalizuje umístění intonačního centra jinam než na konec subjektivní pořad. Co se týče lexikálních prostředků, které taktéž ovlivňují slovosled, pak se jedná zejména o užití aktualizačních

částic či větných adverbii, které ve větě předcházejí rématu a aktualizují jej. Syntaktických prostředků však uvádí více. Jedná se o:

- a) Osamostatňování větných členů
- b) Zdůraznění východiska
- c) Vytýkání jádra
- d) Vytýkací důrazový opis
- e) Vytčení východiska pomocí vazeb typu – pokud jde o, co se týče
Výrazy tohoto typu pak jasně signalizují, že se jedná o téma výpovědi.
- f) Elipsu

Každá věta či tatáž věta tedy můžeme být interpretována různě, neboť je mimo jiné závislá na užitém kontextu, rozložení stupňů výpovědní dynamičnosti na konkrétní složky výpovědi, což dále ovlivňuje její význam a chápání. Firbas (1982) tak tímto dochází k tvrzení, že aktuální členění věty a funkční perspektiva větná si vzájemně odpovídají a proto lze tedy tyto termíny v textu libovolně měnit.

Mluvčí tedy v okamžiku své výpovědi bere v potaz funkční perspektivu větnou neboli aktuální členění větné, zamýšlí se nad pořádkem slov a zvažuje vhodnou větnou intonaci. Daneš (1959, 1979) pak k rozboru slovosledu dodává, že je důležité zaměřit se na rozlišení jeho rovin, a přihlídnout ke stylistice, která slovosled nemálo ovlivňuje. I zde je však zapotřebí opatrnosti při rozboru, neboť jinou stylistiku předpokládá projev mluvený, jinou psaný či jazyk hovorový a spisovný. Podmínkou pro studium pořádku slov ve větách pak musí být brán v potaz taktéž jeho vývoj, ne pouze aktuální stav (Daneš 1959, 1979).

Jak uvádí Daneš (1958) ve své práci *K otázce pořádku slov v slovanských jazycích*, byl slovosled dříve ovlivňován ozmistěním větných členů, později se však začalo přihlížet i k psychologické stránce. Zde Daneš hovoří především o přednášce S. Szobera, kterou přednesl v roce 1929 na slavistickém sjezdu, kde hovoří o faktu, že mluvčí je v určitém okamžiku motivován tak, že odliší mluvnický podmět od podmětu tzv., psychologického, který umístí na místo obvykle náležící podmětu mluvnickému. Postupně se dochází k závěru, že psychologické větné členy ne vždy odpovídají těm mluvnickým. Na výše zmíněné teorie, jak ve své práci uvádí Daneš (1959), později

navázal i Trávníček (1951), který tvrdí, že daná výpověď se dělí na dvě části a to představové – ty zahrnují psychologický předmět a podmět. Mathesius (1947) dodává, že pořádek slov, tedy slovosled je vlastně jakýmsi sledem představ a navazuje teorií o subjektivním a objektivním pořadu slov (Daneš 1959).

V neposlední řadě Daneš (1959, 1979) nastiňuje otázku, kam se tyto jevy, týkající se pořádku slov ve větách řadí, domnívá se, že se nejedná o syntax, avšak ani o stylistiku a dochází k závěru, že se jedná o obecné principy výstavby jazykových projevů (Daneš 1959, SaS, 20, str 4.)

Pořádek slov je tedy ovlivňován hned na dvou rovinách, první je závislá na významové stavbě věty, mluvčí volí pořádek slov dle kontextu a volí mezi objektivním a subjektivním pořadem slov. Na rovině druhé, tedy mluvnické už existují poněkud striktnější pravidla, týkající se syntagmat a vztahu pořádku slov, která v daných syntagmatech mají. Detailněji bychom mohli rozlišit pevně ustálený pořádek slov, který je nejméně závislý na aktuálním členění, dané slovní spojení se přesunují ve větě vcelku, nelze tedy přesunovat každé samostatně. Pro vyjádření expresivnosti zde velkou roli hraje právě intonace. Labilní pořádek slov je ze všech tří možných k aktuálnímu členění nejvstřícnější a řídí se jeho faktory, mluvčí totiž může libovolně měnit pořádek všech jednotlivých slov ve větě. Na pomezí pevně ustáleného a labilního pořádku slov pak stojí pořádek slov objektivní, který je ve své podstatě kombinací dvou předešlých.

Slova ve výpovědi se tedy rozmisťují dle aktuálního členění a významové stavby, pořadí členů naopak ovlivňují syntagmatická pravidla. Co se týče souvětí a zejména pak řazení jejich vět, princip zůstává stejný jako u vět jednoduchých v případě řazení jejich členů.

Všemi výše uvedenými prvky může mluvčí dosáhnout svého komunikačního záměru a odlišit od sebe složky výpovědi, některé tematizovat, jiné rematizovat. V případě delšího textu či výpovědi princip zůstává, jak už jsme zmínili, stejný a pojednává o něm například Daneš (1959, 1979), ve své teorii o tematických posloupnostech.

3 Slovosled v pojetí španělské lingvistiky

3.1 Hernando Cuadrado

Ve druhé části, jak už jsme naznačili v úvodu, bude pojednáno o přístupech ke slovosledu z pohledu španělských autorů. Prvním z nich je Hernando Cuadrado.

Hernando Cuadrado (2005) stejně jako ostatní autoři zmiňuje, že na slovosled se dlouho nepohlíželo jako na prvek gramatický či syntaktický, ale dlouho byl brán za prvek rétorický. Jak podotýká, vše se změnilo ve chvíli, kdy byla vydána monografie S. Gili Gayi: *Curso superior de sintaxis española* (1943).

Španělský vývoj teorií o slovosledu se ubíral téměř totožným směrem, jaký jsme již naznačili v pojednání o slovosledu jako takovém. Poté, co na něj začalo být nahlíženo odlišným způsobem, objevily se další teorie. Mezi ně příkladně patří i teorie D. Alonsa (1935), který slovosledu přikládá takovou důležitost, že o něm hovoří jako o nejvhodnějším prostředku jazyka, který nejlépe vyjádří expresivitu, kterou mluvčí zamýšlel sdělit ve svém komunikačním záměru. Avšak dodává, že slovosled je jako ostatní prvky jazyka také řízen určitými pravidly, tedy syntagmatickými a mluvnickými/gramatickými. Pokud bychom se zaměřili na obecné principy pořádku slov ve španělštině, zjistili bychom, že nabízí relativně velkou syntaktickou volnost, kdy mluvčí prvky ve větě řadí dle logického uspořádání. V tomto případě však nejedná pouze ze svých vlastních subjektivních pohnutek, ale je ovlivněn základními pravidly. Výpovědi v mluveném projevu a projevu psaném by se však od sebe dozajista lišily, toto je pak pokládáno za důsledek působení kontextu a také výběru konkrétního stylu (máme na mysli jazyk spisovný, obecný, žurnalistický a podobně). Mluvčí je tedy ovlivněn syntaktickými strukturami i v případě, že si vybere subjektivní výpověď (Hernando Cuadrado 2005). Základní schéma ve větě s objektivním pořádkem slov je SVO. Tato struktura je pak typická i pro španělštinu. Díky její relativní syntaktické volnosti jsou samozřejmě možné i jiné konstrukce, ty však nejsou považovány za základní a tudíž jsou brány jako odchylka od bezpříznakového slovosledu, tedy struktury obecné. Na základě studie B. Lópeze Merrama (1997), jak ve své práci *El orden de palabras en español* uvádí Hernando Cuadrado (2005), pak teorii o základní

obecné struktury SVO ve španělštině můžeme potvrdit, došel totiž k závěru, že ve španělštině tato struktura zaujímá ve španělských větách celých 92, 28%. Oba jazyky, na které je tato práce zaměřena, jsou si tedy ve všem zmíněném podobné. Našli bychom ovšem i rozdíly. Příkladně španělský mluvčí při tvorbě své výpovědi je veden syntaktickými požadavky na obecnou a základní strukturu tedy SVO, naopak mluvčí český zvažuje strukturu informace stará – nová. Co se týče samotného pořádku slov ve větách, existuje množství různých teorií. V generativní gramatice je slovosled brán pouze jako prvek syntaktický, který vychází ze základních pravidel jazyka. Z hlediska rematické škály pak A. G. Hatcher (1956, 1978: 83, citována v článku El orden de palabras en español Hernanda Cuadrada 2005) ve své teorii nabízí následující řazení:

- a) Příslovce způsobu, silná příslovce (času a místa)
- b) Adresát /příjemce
- c) Doplněk
- d) Paciens
- e) Agens, příčina
- f) Slabá příslovce (času a místa)

H. Cuadrado (2005) tedy dochází k závěru, že slovosled je pevně svázaný s informativní strukturou syntaktického schématu ve větách. K tomu G. Reyes (1985) dodává, že některé konstrukce ve větách jsou pevné, nelze je tedy rozdělit a měnit tak pořádek slov. Naopak jiné konstrukce disponují relativní volností, ať už ve větší či menší míře. Ve své teorii se taktéž zabývá řazením větných členů, tedy zájmen, přídavných jmen a příslovcí ve větách.

Za příznakové bychom například mohli považovat postponování ukazovacího zájmena za podstatné jméno, děje-li se tak v podmětné části výpovědi, značí tento fakt důraz, afekt či v některých případech dokonce despekt nebo ironii. Taktéž antepozice hodnotícího přídavného jména před podstatné jméno mění jeho původní význam a stává se tak příznakovou strukturou. V případě popisných adjektiv či adjektiv vztahu a náležitosti/vlastnictví se jedná o subjektivnost, pokud jsou tato přídavná jména postponována a nachází se tedy až za podstatným jménem. Umístění přídavných jmen ve výpovědi je závislé na několika faktorech a na jejich charakteru, v určitých případech

je však jejich rozmístění určeno také tradicí a zvykem nebo užitím pevných slovních spojení, kalků nebo zastaralých spojení.

Taktéž bychom se v detailnější analýze mohli setkat i s dělením každého syntagmatu, obecně se ve větách klade jako na první místo jádro, za kterým teprve následuje jeho modifikátor. I tuto skutečnost je mluvčí schopen ovlivnit, systém jazyka mu totiž dává možnost anteponovat prvek, který se mu subjektivně zdá nejdůležitější z celé výpovědi, pokud tak učiní danou výpověď rematizuje.

3.1.1 Prostředky tematizace

Hernando Cuadrado (2005) ve svém pojednání o pořádku slov ve španělských větách uvádí několik následujících prostředků, které vedou k tematizaci, se kterou se setkáváme velmi často, neboť má zejména informativní charakter.

- a) Umístění dané složky na iniciální pozici a jej oddělení od zbytku výpovědi pauzou čárkou)
- b) Užití výrazů jako – *por lo que respecta a, por lo que se refiere a, en cuanto a, en lo concierne a ...*
- c) Zopakování slovesa (infinitiv nebo osobní forma)
- d) Zopakování přídavného jména

3.1.2 Prostředky rematizace

Hernando Cuadrado (2005) mluvčímu ve své teorii nabízí hned několik možností, kterými může dosáhnout tematizování výpovědi a zvýšení její expresivity. Konkrétně anteponováním :

- a) Přímého předmětu
- b) Doplnku
- c) Nepřímého předmětu
- d) Příslovečného určení
- e) Atributu
- f) Atributu přímého předmětu

Takováto situace dle Hernanda Cuadrada (2005) pak vzniká v případě, že informace obsažená v textu kontrastuje s kontextem a dochází tak k rematizaci.

3.2. Fernández Soriano

Dalším autorem, který se zabývá španělským slovosled je lingvistka Fernández Soriano (1989, 1993). Zabývá se nejen pořádkem slov ve větách, ale i odlišení tematizace od dislokace a podobně. Pokud bychom však zůstali u tématu pořádku slov ve větách, Fernández Soriano (1989, 1993) se na rozdíl od Hernanda Cuadrada (2005) zabývá pouze řazením těch nejdůležitějších prvků, tedy podmětu a jeho různých komplementů nacházejících se ve slovesné části výpovědi. Naopak stranou nechává otázku antepozici či postpozice kvalitativních přídavných jmen.

Za první ucelené a systematické práce věnující se tomuto tématu, pak považuje práce Schmidta (1926), J. Greenberga (1963) a funkční perspektivu větnou, tedy teorii pražské lingvistické školy, kterou jsme již podrobně osvětlili v první části této práce. Soriano navazuje na jejich práce, týkající se základní struktury SVO, a dělení výpovědi na část podmětovou a slovesnou, nicméně tvrdí, že uvnitř každého syntagmatu bychom našli určité vztahy, kterými mezi sebou všechny členy včetně jádra disponují. Rozlišuje pak vztah, který vytváří jádro se svým komplementem a vztahy, který mají oba (tedy jak jádro, tak komplement) ke specifikátoru. A dodává, že španělština se řadí k jazykům, ve kterých jádro ve výpovědi předchází svým komplementům a potvrzuje tak teorii o základní slovosledné struktuře SVO.

Nicméně Fernández Soriano se od výše zmíněných autorů liší svým metodologickým přístupem: využívá popisného aparátu generativní gramatiky. Gramaticky správně utvořené výpovědi by se pak podle ní měly řídit tzv. podmínkou viditelnosti, což znamená, že dané nominální prvky a role, které jsou jim přisouzeny, tedy agent, pacient atd. musí být dobře rozeznatelné. Toho jazyk dosahuje pomocí formálních prvků (příkladně předložkami) nebo blízkostí prvku, který jim takovou funkci přisuzuje. Ve španělštině se tak děje za pomoci zájmen, slovesných morfémů a předložek, které označují předmět. Španělština se tedy řadí k jazykům konfiguracionálním.

K řazení slov ve větách pak dále dodává, že podmět je determinován slovesem, které za ním následuje, a oba, tedy jak podmět, tak sloveso, jsou determinovány předmětem přímým. Gili Gaya (1943) pak tvrdí, že indoevropské jazyky mají díky své ohebnosti větší syntaktickou volnost než jazyky bez flexe, španělština se pak řadí k průměru.

Podmět může být ve výpovědi umístěn samozřejmě s odlišnou interpretací dané výpovědi různě. Lze jej umístit na iniciální pozici, na pozici bezprostředně za sloveso (v případě vět tázacích a rozkazovacích se v této pozici podmět nachází vždy) nebo až za celou slovesnou část včetně přímého předmětu. Avšak i zde pro výše zmíněné řazení existují určitá pravidla.

Analogické řazení slov ve větě nastává, pokud mluvčí na iniciální pozici umístí prvek, kterému zároveň přisoudí intonační centrum, jedná se většinou o antepozici příslovcí (odchylka od obecné a základní struktury pak značí tematizovanou výpověď). I v takovýchto případech je povinná pozice podmětu za slovesem. Další z pravidel, které ovlivňuje řazení slov ve větách je fakt, že ve španělštině se nemůže objevit podmět na iniciální pozici bez případných determinantů. Naopak za slovesem se podmět objevuje v případě, že se jedná o slovesa tranzitivní, ledaže by se na iniciální pozici vyskytl prvek, který by vyžadoval antepozici; to však neplatí u sloves intransitivních, které se ve větách nacházejí na pozici iniciální následovány podmětem. Podmět se však také v určitých případech může nacházet na pozici, která je vymezena pro přímý předmět tranzitivních sloves.

Nejen dle umístění podmětu, ale i všech ostatních větných členů pak určujeme, zda se jedná o tematizaci či rematizaci dané výpovědi. V případě tematizace, jak jsme už zmínili mnohokrát, iniciální pozici ve výpovědi zaujímá téma, tuto strukturu bychom nejčastěji hledali u jazyků s relativně volným slovosledem, ve kterých gramatika striktně nenařizuje rozmístění některých větných členů. V jiných jazycích se pak mluvčí striktně drží dané struktury SVO.

Rematizace

V případě porušení této struktury tak dojde k rematizaci výpovědi, ta s sebou většinou nese antepozici slovesa

- Prvek na iniciální pozici nese intonační centrum, interpretuje se jako réma (tedy subjektivní pořad dle Mathesia 1947)
- Na iniciální pozici se nachází vždy jen jeden prvek

Tematizace

- Sloveso není anteponováno
- Na iniciální pozici se nachází téma, jedná se o objektivní pořad slov
- V těchto strukturách se vždy objevuje klitikum, které se vztahuje k přímému či nepřímému předmětu
- Na iniciální pozici se může objevit více než jeden element

4 Shrnutí

Na výše uvedených teoriích jsme si ukázali, že existuje množství odlišných názorů, pojetí a pohledů na slovosled a jeho odchylky od obecné struktury SVO. Každý autor tematizaci a rematizaci pojímá jinak a dokazuje ji odlišnými prostředky. Cílem této práce však nadále zůstává poukázat zejména na vytýkáci konstrukce, které jsou ve výpovědích užity a které se tedy díky své struktuře odchyľují od základního bezpříznakového slovosledu. Ještě doplníme, že kromě výše zmiňovaných autorů se pro češtinu tomuto jevu ve svých teoriích věnují Grepl, Karlík a kolektiv (1995); pod čísly (9) a (10) uvádíme věty, které tito autoři hodnotí jako tzv., expresivní vytýkání, které se v mluveném projevu oddělí pauzou, v projevu psaném, jak je z věty patrné, interpunkcí.

(9) *Proč neseš ten deštník? Dobrou bundu, `tu sis měl vzít.*¹¹

(10) *Znameníť, ten guláš!*⁸

Vytýkáci konstrukci jako prostředek rematizace bychom našli také v teorii Čechové a kolektivu (2000), v případě (11) a (12) u vytýkáciho důrazového opisu. Vytčení jádra pomocí vazeb typu: pokud jde o, co se týče, a podobných, pak danou

---

¹¹ Převzato z Grepl, Karlík a kolektiv.: Příruční mluvnice češtiny, Nakladatelství lidové noviny 1995

výpověď tematizuje. Stejně tak bychom ve španělštině mohli zmínit vazby typu *por lo que se refiere a, en lo concierne a*, které ve své teorii uvádí H. Cuadrado (2005).

(11) *Karel dnes nepřijde. / **Karel, ten** dnes nepřijde.*¹²

(12) ***Byl to 'Dobrovský, kdo (který)** první vědecky zpracoval otázku tvoření slov ve slovanských jazycích.*

---

¹² Převzato z Čechová, M. a kol.: *Čeština – řeč a jazyk*. Praha, 2002

5 Praktická část

5.1. Úvod

Cílem praktické části je zaměřit se na tematizované a rematizované struktury ve španělských žurnalistických textech. V teoretické části pak bylo pojednáno o přístupech různých lingvistů k danému tématu a právě z důvodu rozsáhlosti tématu jsme si pro praktickou část vybrali jako stěžejní vytýkací konstrukce.

Praktická část je tedy zaměřena na četnost výskytu vytýkacích konstrukcí ve španělských a českých žurnalistických textech. Ty byly v případě španělských žurnalistických textů čerpány z elektronického archivu novin El País (www.elpais.es), v případě českých článků pak k jejich ekvivalentu (co se týče kvality článků, úrovně a cílené skupiny) a to rovněž internetového archivu Hospodářských novin (www.ihned.cz). Pro porovnání tohoto jevu jsme po najetí na danou internetovou stránku zvolili rubriku sport a z článků, neboť vycházíme z předpokladu, že styl sportovních rubrik bude příznivější výskytu (kupříkladu emfaticky) podmíněných tematizovaných a rematizovaných struktur. Z článků v ní obsažených jsme utvořili korpus, na jehož základě byly vytýkací konstrukce analyzovány. Každý korpus, tedy jak španělský tak český obsahuje pro relevantnost přes deset tisíc slov. Při analýze obou korpusů je však třeba vzít v úvahu syntax obou jazyků, fakt, že se jedná o psaný projev, který se od ústního značně liší a u textů pak daný publicistický styl, který se vyznačuje specifickou charakteristikou.

5.2 Vytýkací konstrukce

Na základě teoretické části můžeme nyní definovat struktury, které budou předmětem naší analýzy. Vzhledem ke značné variabilitě a tím i případně neúměrně četnému vzorku získaných výpovědí s tematizovanými a rematizovanými strukturami jsme se rozhodli zaměřit pouze na určitý typ a pozorovat jeho výskyt ve španělských a jim odpovídajících českých žurnalistických textech. Zaměřili jsme se tudíž na vytýkací konstrukce. Ty zdůrazňují určitou část dané výpovědi a to tím způsobem, že ji ve

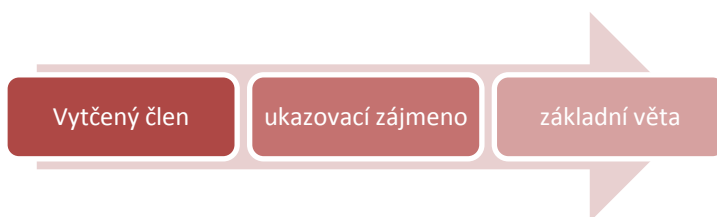
většině případů vytknou před výpověď a v podstatě tak danou část osamostatní. V případě vytýkaní je však třeba ze syntaktického hlediska rozlišovat dva odlišné způsoby, buď můžeme vytknout pouze daný člen, který chceme zdůraznit, nebo použít vytýkací důrazový opis, jak je uvedeno na následujících příkladech (1) a) a b) :

(1) a) *MÁS GOLES necesitarian.*

b) *Son más goles lo que necesitarian.*

V případě vytknutí členu vznikne samostatný větný člen, který do věty není začleněn, jak je patrné na španělském příkladu (2). Jedná se zde o vytčení podstatného jména před výpověď mluvčího, v psaném projevu je pak často doprovázeno interpunkcí následující bezprostředně po vytčeném členu. Ten je v případě češtiny většinou v prvním pádě a nejčastěji také bývá podmětem věty, setkat bychom se však mohli i s vytčeným předmětem či příslovečným určením místa. Vytknout bychom mohli i sloveso, za podmínky, že by se jednalo o infinitiv. Co se týče spojení základní věty s vytčeným členem, obvyklá je struktura (schéma č. 1), ve které se ukazovací zájmeno většinou shoduje s vytčeným členem (Havránek, Jedlička 1981).

Schéma č. 1

V mluveném projevu bychom zaznamenali umístění intonačního centra na začátek věty, tedy na vytčený člen, který by byl následně oddělen pauzou ve výpovědi. Výjimkou by nebylo ani vytčený člen umístiti ne typicky před výpověď, ale až na její konec.

(2) **La diferencia** la marcó Messi desde el inicio cuando coló un libre directo desde fuera del área por la escuadra izquierda.

V případě užití vytýkacího důrazového opisu je daný vytčený člen vyjádřený za pomoci vedlejší vztahné věty, která je k větě základní připojena vztahným zájmenem viz příklady (3), (4), (5) a (6).

(3) *Ha sido Messi quien ha logrado...*

(4) *No es el Bayern un equipo que se espante a la primera.*

(5) *Daba la sensación de que era al Madrid al que se le hacía larga la función del Bernabéu.*

(6) *Quien rompió el encuentro, sin embargo, fue Aduriz.*

Zmiňované vytýkání se pak týká jak východiska, tak jádra výpovědi. Vytýkací konstrukce tedy mohou svým zdůrazněním způsobit jak rematicizaci, tak tematizaci (Daneš, Grepl, Hlavsa 1987). O vytčení rématu z výpovědi se jedná v těchto námi již výše použitých případech, viz (7), (8) a (9) – vytýkána je informace nová, s nejvyšším stupněm dynamičnosti.

(7) *Ha sido Messi quien ha logrado...*

(8) *No es el Bayern un equipo que se espante a la primera.*

(9) *Daba la sensación de que era al Madrid al que se le hacía larga la función del Bernabéu.*

Tematizace pak spočívá v tom, že v iniciální pozici se objeví prvek, který „uvádí“ téma, o němž bude dále vypovídáno. K těmto jsou řazeny, jak již bylo výše zmíněno, i věty začínající výrazy *en cuanto*, *en lo que se refiere* atp. O vytčení tématu se jedná zejména v případech, kdy je vytčená část v základní větě obvykle vyjádřena zájmenem viz následující příklady (10) a (18).

- (10) **Y la sogá la puso** Llorente, en una nueva asistencia de Ibai Gómez que el delantero de referencia empujó a la red tras dar el balón en el poste ante el sorprendido Rui Patrício.
- (11) **A ellos se les sumó** Granero en Pamplona...
- (12) Robben acertó en el penalti, un lanzamiento con suspense porque a **Casillas le faltó** una uña para evitar el tanto.
- (13) **Que el equipo portugués le iba a ceder** la iniciativa
- (14) **Al Valencia le seguía faltando** pegada y Emery pensó en Aduriz justo antes de que Mestalla se quedara helado: Canales volvió a romperse la rodilla y con él las esperanzas blanquinegras.
- (15) **Le mueve la ambición**, la misma que hace que **Cristiano le quite** un gol a Higuaín y después le asista para que ponga el 1-5.
- (16) **Sea porque Mourinho juega tartas inesperadas** para activar la competitividad de sus futbolistas, sea porque, como decía Borges, „**a la realidad le gustan** las simetrías y los leves anacronismos“, el caso es que ante Osasuna jugaron más españoles que nunca.
- (17) **Al técnico le agrada** la idea del trivote contra la opinión de la mayoría de sus jugadores.
- (18) **Aunque un tanto perdido** por la novedad, porque a **los dos mejores intérpretes les sobraba** un toque y les faltaba un segundo para filtrar sus asistencias de escuadra y cartabón, el Atlético conjugó por ua vez la pelota en terreno contrario.

Společným rysem výše uvedených případů je to, že intonační centrum je umístěno na začátku věty a výpovědní dynamičnost členů klesá spolu s intonací až do konce výpovědi.

5.3 Výsledky a diskuze

Na základě obou námi vytvořených korpusů a z něho výše uvedených vzorků se dostáváme k tvrzení, že vytýkací konstrukce jsou daleko běžnější pro jazyk španělský než český. Zatímco v korpusu skládajícího se ze španělských sportovních žurnalistických článků, ze serveru El País, se vytýkací konstrukce objevily hned několikrát, jak uvádíme například v následujících případech (19) až (31), v česky vytvořeném korpusu se pak vytýkací konstrukce jako taková neobjevila ani jednou. Tento fakt je však opět zapříčiněn odlišným systémem jazyka. Zatímco ve španělštině je užití vytýkacích konstrukcí zcela běžným jevem, který není závislý na formě ani typu textu, v češtině tomu tak není. Na základě námi zjištěných výsledků je vytýkací konstrukce jevem objevujícím se zřídka, to však neznamená, že by český jazyk byl ochuzen o možnost zdůraznění, činí tak totiž pomocí jiných prostředků, nejčastěji slovosledu. Výjimkou však nejsou ani aktualizací částice, kterými si i v případě překladu vytýkací konstrukce ze španělského jazyka často pomáhá. V případě opačného překladu do španělštiny bychom se naopak přikláněli k užití vytýkací konstrukce.

Typ s relativní větou

(19) *Ha sido Messi quien ha logrado...*

(20) *No es el Bayern un equipo que se espante a la primera.*

(21) *Daba la sensación de que era al Madrid al que se le hacía larga la función del Bernabéu.*

(22) *Quien rompió el encuentro, sin embargo, fue Aduriz.*

(23) *Le mueve la ambición, la misma que hace que Cristiano le quite un gol a Higuaín y después le asista para que ponga el 1-5.*

Typ s předmětem na začátku

- (24) *Y la sogá la puso Llorente, en una nueva asistencia de Ibai Gómez que el delantero de referencia empujó a la red tras dar el balón en el poste ante el sorprendido Rui Patricio.*
- (25) *A ellos se les sumó Granero en Pamplona...*
- (26) *Al Valencia le seguía faltando pegada y Emery pensó en Aduriz justo antes de que Mestalla se quedara helado: Canales volvió a romperse la rodilla y con él las esperanzas blanquinegras.*
- (27) *Sea porque Mourinho juega tartas inesperadas para activar la competitividad de sus futbolistas, sea porque, como decía Borges, „a la realidad le gustan las simetrías y los leves anacronismos“, el caso es que ante Osasuna jugaron más españoles que nunca.*
- (28) *Al técnico le agrada la idea del trivote contra la opinión de la mayoría de sus jugadores.*
- (29) *Aunque un tanto perdido por la novedad, porque a los dos mejores intérpretes les sobraba un toque y les faltaba un segundo para filtrar sus asistencias de escuadra y cartabón, el Atlético conjugó por ua vez la pelota en terreno contrario.*
- (30) *Robben acertó en el penalti, un lanzamiento con suspense porque a Casillas le faltó una uña para evitar el tanto.*
- (31) *Que el equipo portugués le iba a ceder la iniciativa.*

Jak už jsme zmínili výše, čeština se řadí do jazyků flektivních, které umožňují relativní volnost slovosledu. To znamená, že existují různé gramaticky správné konstrukce v souladu s aktuálním členěním. K vyjádření zdůraznění v češtině stačí porušit typické schéma výpovědi SVO, tím dojde k vytvoření subjektivního slovosledu,

nejčastěji inverzního. Následující příklady ukazují právě popsanou situaci, ve všech se pak jedná o vytčení předmětu, schéma výpovědi by tedy bylo OVS, slovosled inverzní viz příklady (32) až (50). Ve všech případech také dochází k tomu, že podmět opouští svou předem danou iniciální pozici, kde by ve větě jednoduché představoval tematickou složku a posouvá se na finální pozici a stává se tak rématem, na němž je umístěno intonační centrum a značí tak emotivní a subjektivní výpověď. Předcházející tvrzení si můžeme představit i na základě následujících schémat, schéma č. 2 ukazuje typickou strukturu věty, schéma č. 3 pak subjektivní výpověď. Sloveso v obou případech zaujme druhou pozici odpovídající ve výpovědi tranzitu a předmět se ve schématu č.3 ocitne na začátku výpovědi, kde zaujme pozici tématu, tedy informace známé, která v kontextu dále pokračuje.

Schéma č.2

Schéma č.3

(32) ***Semifinále** se přiblížil Bayern Mnichov, který po gólech Gómeze a Robbena vyhrál 2:0 v Marseille.*

(33) *Domáci se ještě víc zatáhli a **vzruch** tak přinesl až závěr.*

(34) ***Míč** vybojoval Lahm, jenž však **balon** zasáhl rukou.*

(35) *Druhou **branku** přidal Arjen Robben, jenž si narazil s Müllerem a obstřelil brankáře Andradeho.*

- (36) *Barcelona útočila, ale **gól dala Chelsea**.*
- (37) ***Prohru na Slovácku neunesl kouč Pavel Malura**, jehož na lavičce nahradí vicemistr Evropy z roku 1996 Radek Látal.*
- (38) *„Zase mohu jen litovat, že **velký tlak se nám nepodařilo zužitkovat** ve vedoucí gól, který byl v našich představách,“*
- (39) *Zajímavou **šanci měli domácí** ve dvacáté minutě, když Feghouliho střelu v malém vápně tečoval Jonas, ale brankář Courtois jeho pokus i následnou dorážku vyrazil.*
- (40) ***Následky** případného sestupu **připomněl ředitel Ladislav Valášek**: ...*
- (41) *"S našimi **partnery** navíc nepochybně **existují** také ústní **dohody** v případě postupu, konkrétní jednání ale budou teprve probíhat," dodal Dinda, který je zároveň přesvědčen, že extraliga v Chomutově ještě víc pomůže propagovat místní hokej.*
- (42) ***Finále** Evropské ligy si zahrají **Atlético Madrid a Athletic Bilbao**.*
- (43) *Zajímavou **šanci měli domácí** ve dvacáté minutě, když Feghouliho střelu v malém vápně tečoval Jonas, ale brankář Courtois jeho pokus i následnou dorážku vyrazil.*
- (44) *Muniainův **centr** z pravé strany **sklepl** nejlepší **střelec** týmu Fernando Llorente k Markelu Susaetovi, který zavěsil povedeným volejem.*
- (45) ***Kapitána** Terryho **by** původně **musel zastoupit** jeho **náhradník** Frank Lampard, přestože se k tomu sám třiatřicetiletý záložník příliš nehlásil.*
- (46) *UEFA však jasně trvá na tom, aby **pohár** jako první **převzal kapitán** týmu, proto Terryemu udělila výjimku.*
- (47) *Tuto **možnost nevyloučil** ani **majitel** pražského klubu Antonín Charouz.*
- (48) *Tuto **výsadu má** však smluvně zajištěnou **Slavia**.*
- (49) ***Potíže měl** i český **jachtař**.*

(50) ***Skóre*** divokého zápasu ***otevřel Everton***, který na Old Trafford čeká na vítězství už od úvodního ročníku Premier League v roce 1992.

Není to však jediný způsob, kterým češtině dokáže vyjádřit zdůraznění, aniž by fakticky použila vytýkací konstrukce. Často k tomu užívá vytýkací částice (jen, pouze, výhradně, právě, zrovna, i také a jiné) či modifikační částice (typu prostě, přece, vlastně, teda a jiné), které jsou téměř vždy spojeny s rematickou složkou daného jevu (Karlík 1995), který by byl do španělštiny s největší pravděpodobností překládán za pomoci vytýkací konstrukce, si můžeme všimnout v následujícím příkladě, viz (51),(52) a (53).

(51) *Věřím, že postup mezi tuzemskou elitu by i pro ně byl novým impulzem, aby svoji partnerskou přízeň Chomutovu minimálně ve stejné výši zachovali i nadále," říká HN spokojeně obchodní ředitel Pirátů David Dinda s tím, že přízeň sponzorů by znamenala posílení finančního zázemí už tak zajištěného klubu, v jehož zádech stojí především Severočeské doly.*

(52) ***Právě oni tvrdili***, že se jim přestává vyplácet na turnaje vůbec jezdit.

(53) ***"Bojujeme především o první místo, ne o druhé,"*** řekl v reakci na fakt, že se na Spartu na těsno dotáhla Plzeň.

5.4 Shrnutí

Výše uvedené skutečnosti nás tedy dovádějí k závěru, že užití vytýkacích konstrukcí ve španělštině je záležitostí zcela běžnou, český jazyk však pro zdůraznění využije svého relativně volného slovosledu, intonace, případně vytýkacích či modifikačních částic. Užití vytýkací konstrukce pak není považováno za agramatické, jen se v textech objevuje velmi řídko, častěji pak v textech, které jsou překládány. To je způsobeno častým užitím vytýkacích konstrukcí se slovosledem, který není natolik volný a nedovoluje jej tak užít v případě tematizace či rematicizace textu. Toto tvrzení můžeme potvrdit následujícím příkladem (54). V prvním příkladu (54) a) je původní česká věta s inverzním subjektivním slovosledem, (54) b) pak uvádí doslovný a agramatický překlad. Španělštině pak ještě zbývají dva způsoby jak vhodně a gramaticky správně přeložit danou větu, ty uvádíme v (54) c) a d), v obou případech jak vidíme, španělština pro překlad z českého jazyka využila vytýkací konstrukci. Stejně je

tomu v případě (54) e), který je doslovným agramatickým překladem a správný překlad je uveden v (54) f).

(54) a) *Míč vybojoval **Lahm**, jenž však balon zasáhl **rukou**.*

b) **La pelota ganó Lahm*

c) *La pelota la ganó **Lahm***

d) *Fue **Lahm** quien ganó la pelota*

e) **que el balón **tocó con la mano***

f) *que **tocó el balón con la mano***

6 Závěr

První část této práce se věnuje teoriím, které k problematice slovosledu zaujímají nejen čeští a španělští lingvisté. Detailně popisuje teori vybraných autorů, kteří se ve svých pracích zabývají pořádkem slov ve větách. Zmínili jsme různé pohledy na možnosti tematizace či rematizace textu, kterých je dosahováno různými prostředky (ať už syntaktickými či lexikálními). V druhé části jsme se pak vzhledem k rozsáhlosti tématu, rozhodli věnovat pouze jednomu typu a to vytýkacím konstrukcím, které na rozdíl od jiných prostředků tematizace či rematizace slouží pro vyjádření obou. Mluví jimi tedy může větu jak tematizovat, tak rematizovat. Užití vytýkacích konstrukcí jsme se rozhodli pozorovat na základě námi vytvořeného českého a španělského korpusu obsahující novinové články ze rubriky sport. Daná rubrika sport pak byla zvolena zejména kvůli stylu, jímž jsou tyto články psány a tedy předpokladu, že bude k výskytu tematizace a rematizace příznivější než rubriky ostatní.

V praktické části jsme se pak věnovali pouze vytýkacím konstrukcím, jejich výskytu ve dvou námi porovnávaných korpusech a odlišnostem, kterými oba jazyky, tedy jak jazyk český, tak španělský dokáží vyjádřit totožnou myšlenku. V části, která se věnovala španělskému korpusu jsme uvedli různé způsoby, jimiž se v člancích a tedy daných výpovědích dosahovalo zdůraznění v praxi – ať už to bylo pouhé vytčení členu a jeho osamostatnění, či rovnou užití celé vytýkací konstrukce. U příkladů jsme se také zaměřili na fakt, zda se jedná o vytčení tématu či rématu a jakých prostředků je přitom využito (příkladně užití relativní věty, či vytčení přemětu). Při analýze českého korpusu jsme (navzdory očekávání alespoň nepatrného výskytu) neobjevili ani jednu vytýkací konstrukci jako takovou, ačkoliv je v češtině považována za naprosto gramatickou konstrukci. Naopak, jak jsme předpokládali a v teoretické části popsali, čeština pro zdůraznění využívá zejména inverzní slovosled, který byl ve studovaném korpusu také relativně hojně užit. Zmíněné výsledky praktické části podpořené teoriemi významných lingvistů, které jsme uvedli v první části, nás vedou k tvrzení, že vytýkací konstrukce je ve španělském jazyce častým jevem. Ten se pak objevuje zcela běžně zejména v námi

zvoleném sportovním tématu, předpokládat jeho výskyt však může i v ostatních textech, byť možná ne tak častý.

Naopak český korpus a výsledky, které jsme z něj na základě analýzy obdrželi, vedou k tvrzení opačnému a to, že v češtině se vytýkací konstrukce považují za velmi ojedinělý a zřídka se objevující jev. Ačkoliv je v češtině považován za gramatický, čeština se více přiklání k mnohem přirozenějšímu způsobu vyjádření důrazu a to k užití inverzního slovosledu. Výskyt vytýkacích konstrukcí v českém jazyce bychom pak mohli předpokládat u překládaných textů z jazyků, kde je tato užívána zcela běžně, například španělština, francouzština.

Závěrem lze tedy konstatovat, že španělština se v případech záměrného zdůraznění přiklání k užití vytýkací konstrukce, kdežto čeština, jakožto jazyk flektivní užívá jako prostředek slovosled. Využije inverzního slovosledu či aktualizačních částic, jimiž si v případě překladů z jazyků s častým užitím vytýkacích konstrukcí vypomáhá. V poslední podkapitole praktické části, tedy ve shrnutí pak nabízíme i již zmiňovanou problematiku překladu z češtiny do španělštiny a naopak. Docházíme tak k závěru, že česká výpověď, v níž je užit inverzní slovosled by v případě překladu do španělštiny, s ohledem na slovosledná omezení ve španělštině, měla být (pokud by se nechtěla stát agramatickou) překládána s ohledem na řešení typická pro systém španělského jazyka – například právě pomocí zde analyzovaných vytýkacích konstrukcí s relativní větou.

7 Resumen

El objeto de nuestra tesis “*Tematización y rematización en los artículos españoles periodísticos*” es indentificar estructuras con la tematización o rematización. En nuestra tesis hemos enfocado a los artículos de deporte, donde suponemos diferencias más evidentes que en otros artículos con el tema diferente. La primera parte de esta tesis se dedica a las teorías que tienen no solo lingüistas checos o españoles sino también los que son muy importantes en la lingüística general. Como ya lo hemos dicho, en la parte teórica hemos destacado teorías de los autores elegidos que tienen opiniones diferentes a este tema. Pues en la primera parte destacamos medios para indentificar tematización o rematización, sus posibles escollos, la terminología diferente de los autores y también la clasificación de los medios sintácticos según que podemos indentificar estas estructuras.

Hemos mencionado autores como P. Sgall, F. Daneš, N. Choamsky, M. Grepl, P. Karlík a kol., M. Čechová a kol., V. Mathesius y J. Firbas. Estos autores son muy importantes para la ligüística que afecta también no solo la lengua checa. Otros autores españoles que mencionamos en la segunda parte se inspiraron también en las teorías de los autores ya mencionados. En la parte que se dedica a los lingüistas españoles describimos también medios diferentes que sirven para la expresión de las estructuras con tematizacion o rematización. Mencionamos sobre todo en esta parte dos auotres concretamente Hernando Cuadrado y Fernández Soriano. Para que podamos expresar las teorías de los autores que se dedican en sus trabajos al orden de palabras en español mencionamos mucho sus trabajos. Toda la parte teórica está basada en los artículos de F. Daneš, P. Sgall y J. Firbas y en las publicaciones de M. Aurová, A. Svoboda. Hernando Cuadrado y Fernández Soriano. Sus teorías nos enseñan que el hablante puede usar no solo una pero varias opciones o construcciones para que exprese la énfasis. Hemos decidido enfocar esta tesis a un medio con que se puede tematizar y rematizar, lo que depende de los remedios sitácticos u otros que se usan. Pro ejemplo si usamos – en lo concierne, en cuanto, en lo que se refiere, se trata de la

tematización. Pues hablamos sobre las estructuras que reprochan por ejemplo un artículo o la oración relativa. Hemos dedicado analizar estas estructuras en los artículos de deporte donde suponemos mayor diferencia a causa de su estilo con que están escritos y por eso suponemos que la frecuencia de las estructuras será mayor que en otros artículos.

La segunda parte está basada como ya lo hemos mencionado a los artículos periodísticos. Para que podamos crear el corpus hemos elegido dos diarios, Hospodářské noviny y El País. Pues en base de estas hemos extraído algunos artículos de deporte y hemos creado dos corpus, cada con 10 000 palabras. En ellos hemos analizado las estructuras con tematización o rematización según las teorías mencionadas en la parte teórica. Los resultados del análisis indican que mientras que español reprocha para expresar estas estructuras algún artículo o la oración relativa, checo se inclina al uso del orden de palabras subjetivo e inverso. Pues ambas lenguas pueden expresar la énfasis pero cada con sus propios medios que son más naturales para su sistema de lengua. En la parte práctica hemos mencionado también el hecho que en el corpus creado de los artículos checos no contiene ni una estructura en la que se reprocha algo pero sí expresa la énfasis gracias a otros medios con que dispone.

Pues llegamos a la conclusión que el fenómeno muy utilizado en español es reprochar, pero no en checo, aunque no podemos decir que esta estructura no sea gramática, sí que es. Pero su uso es muy raro. Al contrario esta estructura en español no significa nada extraordinario ya que se usa con gran frecuencia, lo que podemos suponer también en otros textos no deportivos. Al fin de esta tesis hemos llegado a otra conclusión que como español usa esas estructuras y checo se inclina a otros remedios, lo que se ocurre es que muchas veces el traductor traduce la estructura al checo donde reprocha algo sin le dio cuenta que para el checo es más conveniente usar el orden de palabras subjetivo e inverso.

Bibliografie

- Aurová, M. (2001). Word order in Speculative Grammar. In B. PALEK (ed.) Proceedings LP 2000: *Item ordering, its variety and linguistic and phonetic consequences*, Charles University Carolinum Press, Praha
- Aurová, M. (2010). *Slovosled ve španělštině*. České Budějovice: Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích.
- Cuadrado, H. (2005). El orden de palabras en español. *Revista de Filología* 23 , 161-178.
- Čechová, M. (2000). *Čeština - řeč a jazyk*. Praha: ISV.
- Daneš, F. (1959). K otázce pořádku slov v slovanských jazycích. *Slovo a slovesnost* .
- Daneš, F. (1968). Typy tematických posloupností v textu. *Slovo a slovesnost* 29 , 125.
- Daneš, F. (1979). O identifikaci známé (kontextově zapojené) informace v textu. *Slovo a slovesnost* , 257-270.
- Daneš, F. G. (1987). *Mluvnice češtiny (3) Skladba*. Praha: Academia.
- Fernández Soriano, O. (1989). Tematización y dislocación en castellano y su relación con el Parámetro de Sujeto Nulo. V *Actas del IV Congreso de Lenguajes Naturales y Lenguajes Formales* (stránky 595-607). Universidad de Barcelona.
- Fernández Soriano, O. (1993). Sobre el orden de palabras en español. *Cuadernos de Filología Hispánica*, 11 , 113-151.
- Firbas, J. (1957). Some thoughts on the function of word-order in Old English and Modern English. *Sborník prací fil. fak. Brno* , 72-100.
- Firbas, J. (1962). Ze srovnávacích studií slovosledných. *Slovo a slovesnost* 23 , 161-174.
- Firbas, J. (1982). Aktuální členění větné či funkční perspektiva větná? *Slovo a slovesnost* 43 , 282-293.
- Gili y Gaya, S. (1943). *Curso superior de sintaxis española*. Mexico: Minerva.
- Grepl, M. (1986). *Skladba spisovné češtiny*. Praha.
- Havránek, B. J. (1981). *Česká mluvnice*. Praha: Státní pedagogické nakladatelství.
- Karlík, P. ; Grepl, M. a kol. (1995). *Příruční mluvnice češtiny*. Nakladatelství lidové noviny.

Lehmann, P. (1973). A structural principle of language and its implications. *Language* 49 , 42-66.

Lehmann, P. (1978). *Introduction. Syntactic typology.*

Mathesius, V. (1947). *Čeština a obecný jazykozpyt.* Praha: Melantrich.

Sgall, P. (1986). *Úvod do syntaxe a sémantiky.* Praha: Academia.

Svoboda, A. (2007). *Brněnská škola funkční větné perspektivy v pojmech a příkladech.* Ostrava: Ostravská univerzita v Ostravě.

Trávníček, F. (1951). *Mluvnice spisovné češtiny.* Slovanské nakladatelství.

Uhlířová, L. (1983): Aktuální členění a styl jazykových projevů (na materiále z publicistických textů). *SaS*, 44, s. 284-294.

Přílohy

Hospodářské noviny

Barcelona se v Miláně neprosadila a remizovala 0:0. Bayern nakročil do semifinále

28. 3. 2012 | poslední aktualizace: 28. 3. 2012 23:38

Autoři: [jam](#), [ČTK](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55216030-barcelona-se-v-milane-neprosadila-a-remizovala-0-0-bayern-nakrocil-do-semifinale>

V ostře sledovaném čtvrtfinále Ligy mistrů remizovala Barcelona v Miláně bez branek. Semifinále se přiblížil Bayern Mnichov, který po gólech Gómeze a Robbena vyhrál 2:0 v Marseille. Odvety se hrají příští úterý 3. dubna.

Barcelona ani jednou nepřelstila obranu AC Milán a remizovala v prvním čtvrtfinále Ligy mistrů na San Siru 0:0. Proti houževnatému italskému celku tak bude mít Barcelona v domácí odvetě ještě hodně práce. Semifinále se přiblížil Bayern Mnichov, který zvítězil v Marseille 2:0. Odvety se hrají v úterý 3. dubna.

Barcelona vyšla v Lize mistrů poprvé po 29 zápasech střelecky naprázdno, naposledy nedala gól před více než dvěma lety v duelu s Kazaní (0:0). Navíc v Miláně začala lehkovážně a Robinho už ve 3. minutě střílel v dobré pozici nad branku.

Obhájce triumfu poté dlouhým držením míče a tradičními krátkými přihrávkami uklidnil hru a postupně si vytvořil územní převahu, z níž plynuly také šance.

Xavi ani dvakrát Sánchez ale neuspěli a Messimu zkazil v 17. minutě ofsajd radost z třináctého gólu v této sezoně Ligy mistrů, který by znamenal nový rekord soutěže. Milánský klub se bránil a hrozil hlavně z brejků. Po jednom z okének v hostující defenzivě se zjevil před Valdésem Ibrahimovic, gólu proti bývalému klubu, z kterého neodešel v dobrém, se ale nedočkal.

Po změně stran šancí před oběma brankami výrazně ubylo a soupeři se zaměřili na to neudělat chybu. Domáci se ještě víc zatáhli a vzruch tak přinesl až závěr. Puyol ale hlavičkoval mimo a Messiho v 88. minutě vychytil Abbiati.

Německá televize odpočítává dny do finále v Mnichově

Znak Bayernu s poznámkou "ještě 52 dní" v německé televizi před utkáním Bavorů v Marseille ukázal, jak moc si Němci přejí a věří, že Bayern postoupí do finále soutěže, které se hraje právě za 52 dní na jejich stadionu.

V Marseille se Bayern svému snu zase o kousek přiblížil, první čtvrtfinále totiž opanoval a v Německu už pomalu mohou začít přemýšlet o velkém semifinále proti Realu Madrid, jenž má po úterní výhře v Nikósii 3:0 k postupu velmi blízko.

Bayern zvítězil ve Francii zaslouženě, ale musel si projít několika zkouškami. Tou vůbec nejtěžší pak záložník Franck Ribéry, jenž v roce 2007 přestoupil do Bayernu právě z Marseille. Celý zápas slyšel pískot, když se dotkl míče, fanoušci na něj mávali i hanlivými transparenty. Brankář Manuel Neuer zase Bayern podržel v úvodu obou poločasů důležitými a perfektními zákroky.

Kanonýr Mario Gómez se proti Basileji v odvetě osmifinále nevystřílel a dal ve 44. minutě vítěznou branku. Míč vybojoval Lahm, jenž však balon zasáhl rukou. Rozhodčí nechal hru pokračovat a po rychlé akci zakončoval zpoza vápna Gómez, jenž vstřelil svůj 11. gól v soutěži v letošní sezoně a už jen jeden zásah mu chybí na Messiho.

Druhou branku přidal Arjen Robben, jenž si narazil s Müllerem a obstřelil brankáře Andradeho. A německá televize tak opět mohla v klidu po utkání ukázat znak Bayernu a dovětkem "ještě 52 dnů".

Olympique Marseille - Bayern Mnichov 0:2 (0:1)

Branky: 44. Gómez, 69. Robben. Rozhodčí: Velasco Carballo (Šp.).

AC Milán - FC Barcelona 0:0

Rozhodčí: Eriksson (Švéd.).

Famózní Messi dal hattrick a stal se nejlepším střelcem Barcelony všech dob

20. 3. 2012 | poslední aktualizace: 21. 3. 2012 08:02

Autoři: [hdo](#), [ČTK](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55109730-famozni-messi-dal-hattrick-a-stal-se-nejlepsim-strelcem-barcelony-vsech-dob>

Lionel Messi potvrdil svoji výjimečnost. V zápase španělské ligy proti Granadě dal tři góly a překonal historický střelecký rekord Césara Rodrígueze, který nastřílel v oficiálních zápasech za klub ve 40. a 50. letech minulého století 232 gólů.

Fotbalový kanonýr Lionel Messi předstihl Césara Rodrígueze, který doposud vládl historické tabulce střelců prvního týmu FC Barcelona. Argentinský útočník včera třemi góly pomohl Barce k ligové výhře 5:3 nad Málagou. katalánský klub díky tomu stáhl ztrátu v čele soutěže na Real Madrid, který hraje ve středu s Villarreallem.

Katalánský velkoklub včera po přepočtu oznámil, že Rodríguez v oficiálních zápasech nastřílel 232 branek, což je o tři méně, než se dlouhodobě uvádělo. Messi před včerejším zápasem v dresu Barcelony skóroval už v 231 případech. Včera přidal další tři branky.

První gól vstřelil už v 17. minutě. Krásným volejem o tyč zvýšil už na 2:0, neboť ve čtvrté minutě otevřel skóre Xavi a zdálo se, že si favorit jde za bezproblémovou výhrou.

Hosté však dvěma brankami během sedmi minut ve druhém poločase srovnali a usilovali minimálně o zisk bodu. V 67. minutě však podruhé udeřil Messi, poté co si naběhl do volného prostoru na přihrávku Daniho Alveze, jenž několik minut předtím faulem zavinil penaltu, z níž Granada vyrovnala. Messi elegantně přehodil hostujícího gólmana a definitivně vstoupil do historie.

Tím se však dnešní účet argentinského fenoménu neuzavřel. Po čtvrté brance Tella zkompletoval Messi hattrick a vstřelil už svůj 53. gól v sezoně. Do vyložené šance ho poslal opět Brazilec Dani Alves, jenž ale zápas nedohrál, protože v závěru zapříčinil tentokrát rukou další penaltu a byl vyloučen. Siqueira druhým proměněným pokutovým kopem v zápase upravil skóre na 5:3 pro domácí.

Čtyřiatřicetiletý argentinský fenomén v prvním týmu Barcelony hraje osmou sezonu. V té současné už ve všech zápasech zaznamenal 54 branek

Absolutně nejlepším střelcem Barcy je Paulino Alcántara, který dal 369 branek v 357 odehraných zápasech. Do nich se ale započítávala také přátelská utkání. V oficiálních duelech je nyní jedničkou Messi.

Real Madrid vyhrál El Clásico na půdě Barcelony a prakticky si zajistil titul

21. 4. 2012 | poslední aktualizace: 21. 4. 2012 21:56

Autoři: [vba](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55541750-real-madrid-vyhral-el-clasico-na-pude-barcelony-a-prakticky-si-zajistil-titul>

Fotbalisté Realu Madrid mají na dosah prvenství ve španělské Primera División. Ve věhlasném El Clásicu totiž dokázali porazit Barcelonu na jejím hřišti 2:1 a čtyři kola před koncem mají na Katalánci náskok sedmi bodů.

Přestože do nejslavnějšího španělského derby nazvaného El Clásico vstupovali fotbalisté Realu Madrid podle bookmakerů jako jasný outsider, dokázali zvítězit na půdě Barcelony 2:1.

Kromě toho, že v zápase překonali vlastní rekord ze sezóny 1989/90 v počtu nastřílených branek za jeden ročník, se navíc prakticky zbavili rivala v boji o titul v Primera División. Po vítězství Bílého baletu má totiž Barcelona čtyři kola před koncem ligové soutěže ztrátu propastných sedmi bodů.

Svěřenci kouče Josého Mourinha vstoupili do utkání lépe a už po čtvrt hodině vedli. To když po rohu hlavičkoval Pepe, brankář Valdés balón vyrazil jen před sebe, kde nepochopitelně váhal s odkopem zkušený stoper Puyol. Jeho chyby využil německý reprezentant Sami Khedira a poslal Real do vedení.

Ve druhém poločase domácí dlouho bušili do madridských vrat, až je po akci Tella konečně otevřel střídající Alexis Sánchez. Avšak z vyrovnání se Katalánci neradovali dlouho. Pouhé tři minuty nato uprchl Cristiano Ronaldo, před brankářem si postrčil míč a poté Valdése obstřelil.

Skóre 2:1 už se zaskočené Barceloně zlomit nepodařilo a prohrála tak podruhé v řadě. V úterý ji čeká semifinálová odvěta Ligy mistrů proti Chelsea a další ztráta by znamenala vyřazení. Také Real v týdnu čeká otáčení výsledku v milionářské soutěži, neboť první duel prohrál na půdě Bayernu 1:2.

Barcelona útočila, ale gól dala Chelsea - Messi a spol. budou dohánět ztrátu

18. 4. 2012 | poslední aktualizace: 18. 4. 2012 23:18

Autoři: [Jan Dvořák](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55492790-barcelona-utocila-ale-gol-dala-chelsea-messi-a-spol-budou-dohanet-ztratu>

Fotbalisté Chelsea, v jejichž brance stál opět pevně jistý Petr Čech, porazili v úvodním semifinálovém zápase Ligy mistrů v Londýně tým Barcelony 1:0. O tom, kdo postoupí do finále, se ale rozhodne až příští týden v Barceloně.

Zdánlivě samoučelná kombinace, podpořená stálým pohybem a umocněná schopností všech hráčů zpracovat jakoukoliv přihrávku v jakékoliv rychlosti, proti stažené obraně připravené okamžitě po zisku míče vyrazit k

bleskové zteči. To byl základní obraz hry úvodního semifinálového zápasu Ligy mistrů mezi Chelsea a Barcelonou v Londýně.

Petr Čech v brance anglického celku měl dost práce, ale co nezchránil sám v tom mu pomohla obrana (Cole vykopl míč těsně před brankovou čarou) i štěstí, když Alexis Sánchez trefil břevno, Pedro tyč a Fábregas i Busquets minuli branku.

Zdánlivě samoučelná kombinace, podpořená stálým pohybem a umocněná schopností všech hráčů zpracovat jakoukoliv přihrávku v jakékoliv rychlosti, proti stažené obraně připravené okamžitě po zisku míče vyrazit k bleskové zteči. To byl základní obraz hry úvodního semifinálového zápasu Ligy mistrů mezi Chelsea a Barcelonou v Londýně.

Petr Čech v brance anglického celku měl dost práce, ale co nezchránil sám v tom mu pomohla obrana (Cole vykopl míč těsně před brankovou čarou) i štěstí, když Alexis Sánchez trefil břevno, Pedro tyč a Fábregas i Busquets minuli branku.

Co bylo týmu s geniálním Messim platné, že jeho hráči měli míč na kopačkách zhruba sedmdesát procent hrací doby. V deštěm skrápěném Londýně i po přestávce útočil hlavně katalánský celek, ale parta kolem malého argentinského kouzelníka Messiho se snažila marně. Messi kličkoval i střílel, obrana Chelsea však odolávala a po získání míče hráči anglického týmu okamžitě hledali na hrotu Drogbu.

Ten vázal pozornost barcelonské obrany ale daleko víc práce měli jeho spoluhráči. Ti ale obstáli i při závěrečném tlaku Barcelony, když po Messiho přímém kopu kryl hlavičku Pujola gólman Čech, i když poté Pedro v nastaveném čase trefil tyč a odražený míč poslal pánu Bohu do oken Busquets.

Rozhodovat o tom, kdo postoupí do finále, se bude až za týden v Barceloně, která je dál považována za favorita, ale přesvědčila se, že to proti Chelsea nebude mít lehké.

Chelsea - Barcelona 1:0

Branka: 45.+2 Drogba. **Rozhodčí:** Brych (Něm.). **ŽK:** Ramires, Drogba - Pedro, Busquets. **Diváci:** 40 000.

Chelsea: Čech - Ivanovič, Cahill, Terry, Cole - Lampard, Mikel, Raul Meireles - Mata (74. Kalou), Ramires (88. Bosingwa) - Drogba. Trenér: Di Matteo.

Barcelona: Valdés - Daniel Alves, Mascherano, Puyol, Adriano - Xavi (87. Cuenca), Busquets, Iniesta - Messi, Sánchez (66. Pedro), Fábregas (78. Thiago). Trenér: Guardiola.

Kouzelník Messi zničil pět gólů Leverkusenu, kyperské překvapení pokračuje

7. 3. 2012 | poslední aktualizace: 7. 3. 2012 23:32

Autoři:

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-54965990-kouzelnik-messi-znicil-peti-goly-leverkusen-kyperske-prekvapeni-pokracuje>

Ve čtvrtfinále Ligy mistrů jsou po odvetách osmifinálových zápasů také fotbalisté Barcelony, kteří deklasovali Leverkusen 7:1. Pět gólů jim nastřílel Lionel Messi. Druhý zápas vyhrál v základní hrací době APOEL Nikósie nad Lyonem 1:0 a o postupu APOELU rozhodly pokutové kopy.

Čtvrtfinále fotbalové Ligy mistrů zná po AC Milán a Benfice Lisabon, které postoupily v úterý, další dva čtvrtfinalisty.

První byl jasný - Barcelona vyhrála v Leverkusenu 3:1 a na Nou Campu postup už jen postup potvrdila - ale sedmi góly. Zato o druhé místo svedly APOEL Nikósie a Olympique Lyon tvrdý boj, který dospěl do prodloužení, které nerozhodlo a v pokutových kopech měli pevnější nervy hráči APOELU.

Barcelona předvedla německému týmu, v jehož obraně byl i Michal Kadlec, fotbal kategorie VIP, kterému šéfuje Lionel Messi. Malý Argentinec dokázal zhodnotit to, co jeho spoluhráči vymysleli, a fotbal v jeho podání je tou nejpřirozenější věcí na světě. U něho nic není problém ani dát v jednom zápase pět gólů, což je rekord Ligy mistrů

Nejdříve využil toho, že se u druhé postranní čáry zapomněl Michal Kadlec, ofsajd nebyl, a Messi utekl obraně, přehodil brankáře Lena - 1:0. Pak s míčem u nohy vběhl do pokutového území a v pravou chvíli vystřelil, Leno se jen ohlédl - 2:0. Pak přihrál Fábregas a Messi atakován obráncem opět přehodil gólmána, který se mu snažil zmenšit střelecký úhel - 3:0. Pak už byl jen důsledný - 5:0 (mezitím se trefil Tello, který dal i šestý gól) a poté přesný, z vápna se trefil přesně k tyči - 7:0.

Leverkusen se snažil hrát dopředu, dokázal i zahrozit, ale v tekutých pískách totálního fotbalu Barcelony, který se přelévá hřištěm, sem a tam, se jeho utopila. Po rychlých gólech, které v úvodu druhé půle zničily německý celek, už byl Leverkusen boxerskou terminologií zralý na ručník v ringu. Nakonec se dočkal i gólu v nastaveném čase po pěkné kombinaci se trefil Bellarabi.

Na Kypru udrželi hráči Olympique Lyon náskok 1:0 z prvního zápasu jen osm minut, v té deváté Manduca dostal APOEL do vedení. Francouzský tým měl víc ze hry, ale gól nedal a utkání nevyřešilo ani prodloužení a došlo na pokutové kopy. Prodloužení nedohrál střelec jediné branky, který byl pět minut před koncem po druhé žluté kartě vyloučen.

V pokutových kopech byli střelci bezchybní až do čtvrté série, v té nedal gól Lacazette z Lyonu a poté dopadl stejně i poslední střelec francouzského celku Bastos a kyperské překvapení v Lize mistrů pokračuje.

FC Barcelona - Bayer Leverkusen 7:1 (2:0)

Branky: 25., 42., 50., 58. a 85. Messi, 55. a 62. Tello - 90.+1 Bellarabi. Rozhodčí: Moen (Nor.). První zápas: 3:1, postoupila Barcelona.

APOEL Nikósie - Olympique Lyon 2:0 (1:0, 0:0) na pokutové kopy 5:3

Branka: 9. Manduca. Rozhodčí: Undiano Mallenco (Šp.). První zápas: 0:1. Postupuje APOEL.

Bouře v Baníku Ostrava se přehnal bez trestů, sestava proti Dukle bude jiná

19. 4. 2012 | poslední aktualizace: 19. 4. 2012 11:53

Autoři: [Petr Sobol](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55502570-boure-v-baniku-ostrava-se-prehnala-bez-trestu-sestava-proti-dukle-bude-jina>

Trenér Baníku Ostrava Radoslav Látal byl po poslední porážce s Libercem hodně naštvaný. I proto se v rámci možností, které mu omezený kádr dává, rozhodl udělat pár změn v sestavě. V pátek čeká Baník důležitý zápas na Dukle.

Nový trenér Baníku Ostrava Radoslav Látal ze tří záchranářských zápasů výtěžil s týmem tři body. Rozlícený z prohry v dohrávce pětadvacátého kola Gambrinus ligy proti Slovanu Liberec 1:3 musel krotit i sám sebe. Na hněv

není čas. "Teď už je to za námi, máme před sebou další důležitý zápas na Dukle," uvedl dvačtyřicetiletý kouč, jenž veze svůj výběr v pátek do Prahy.

Ještě dva dny po prohraném zápase s Libercem bylo znát, že ostravského trenéra Radoslava Látala přístup jeho hráčů zklamal. "Byl jsem naštvaný. Nebyla tam vůle po vítězství," zopakoval a bylo cítit, že hořkost v něm přetrvávala. "Aby to odevzdali a odchodili, když se bojuje o záchranu, to se prostě nesmí stávat. Zklamalo mě to, přestali se bit o výsledek," dodal.

A teď se Baník už v pátek představí na hřišti Dukly Praha, která hraje ve velké pohodě. Tým z Julisky o víkend vyhrál v Jablonci a v tabulce mu patří už šestá příčka. I proto, že přivést body z Prahy nebude snadné, musel Látal po bezprostředních výčitkách začít mužstvo spíš burcovat než trestat: "Po každém zápase, který se prohraje, je samozřejmě atmosféra špatná. Máme před sebou ale další zápas, musíme se dívat dopředu. Potřebujeme body a ty za zápas s Libercem už nám nikdo nedá. Hráči si své chyby musí uvědomit, poučit se z nich a zabrat v dalším utkání."

Jak to tedy na Bazalech vypadalo, jakmile se fotbalisté od trenéra dozvěděli, že u nich postrádal agresivitu, nasazení i bojovnost a že nestrpí, aby to někteří odchodili? "Sedli jsme si, podívali se na DVD, uvolnili si hlavy. Před zápasem je všechno v pořádku," hodnotí současný stav ostravské kabiny.

Baník je předposlední, na záchranu ztrácí dva body, do konce ligy chybí pět kol. "Víme, že Dukla hraje v pohodě. Předvádí líbivý kombinační fotbal, je silná na baloně, má individuality, mladý kolektiv, který je už dlouho pohromadě," vypočítal přednosti soupeře. Duklou se ale tolik zabývat nechce: "My se musíme soustředit sami na sebe, dobře bránit a čekat na brejky. V první řadě je však nutné zlepšit obrannou část, která s Libercem dobrá nebyla."

Možnosti, aby Látal na základě toho, že jej někteří hráči zklamali, sáhl do sestavy, má poměrně omezené. "Máme vykartované hráče, někteří kluci jsou nachlazení. Uvidíme. Už z toho důvodu ale nějaké změny budou," zdráhal se prozradit víc.

Del Piero má 700 zápasů za Juventus. Ten jubilejní rozhodl gólem

12. 4. 2012 | poslední aktualizace: 12. 4. 2012 12:13

Autoři: Josef Káninský

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55393340-del-piero-ma-700-zapasu-za-juventus-ten-jubilejni-rozhodl-golem>

Alessandro del Piero oslavil jubilejní 700. zápas za Juventus Turín tím nejlepším možným způsobem. Italský útočník rozhodl gólem z přímého kopu o výhře svého klubu, který se díky tomu vrátil do čela italské ligy. V 37 letech je Del Piero pořád tím, kým býval.

Když to všechno skončilo, vyběhl Alessandro del Piero na trávník ještě jednou. Měl v nohou zápas italské ligy, ale byl už vysprchovaný a učesaný. V padnoucím obleku a lakýrkách popoběhl směrem doprostřed hřiště a nechal se předběhnout svým malým synem Tobiasem. Dorazili až na místo, odkud táta stanovil konečné skóre svého 700. zápasu v dresu Juventus Turín.

Nikoho nepřekvapí, že to bylo z trestného kopu. Veterán v sestavě domácích našel mezeru ve zdi Lazia Řím a přispěl k výhře 2:1. Vítězové se vrátili do čela tabulky. "Jsme v poslední fázi boje. Nevzdáme se a oni taky ne," promluvil z Del Piera letité zkušenosti, když komentoval souboj mezi svým týmem a AC Milán, velkými uchazeči o "scudetto".

Do konce ročníku schází v Itálii šest kol. Del Piero už nehraje pravidelně v základní sestavě. V sobotu v Palermu ho trenér Antonio Conte poslal na hřiště jako náhradníka. To mu ale nevadí. "Všechno co dělám je podřízeno zájmům týmu," potvrdil.

Když se dostane na hřiště, spoluhráči jsou si tak nějak jistější. Jako střídající hráč se dostal do akce v březnovém utkání proti Interu Milán a turínský celek zápas známý jako Italské derby vyhrál 2:0. Střelec rozhodující branky Jose Martin Caceres se vyznal: "Když ho mám za sebou, je to jako bych cítil blízkost gólu."

Juventus se naučil, že obvyklé rozestavení 4 - 4 - 2 se s příchodem sedmatřicetiletého hráče na místo v záložní řadě často mění na 3 - 5 - 2. Proti Laziu se však Del Piero zařadil do základního systému a ukázal, že při jeho zkušenostech a vynikající orientaci už pro něj taktické rady nejsou určující. Přejde a předvede svou hru.

"Mám jasnou hlavu, i nohy jsou v pohodě a prostě jen přemýšlím o příštím zápase," nedělal pětinasobný italský šampion a vítěz Ligy mistrů z roku 1996 ze svých výkonů vědu.

Stejný náhled má i na samotné dostihy s AC. "Víme, že máme tým schopný získat titul. Také víme, že Milán má stejnou touhu," dodal Del Piero, jehož většina kariéry se odehrávala na úrovni bojů o pocty. Když byl ale Juventus administrativně přeřazen do druhé ligy, zůstal černobílým barvám věrný. I proto mohl ve své devatenácté sezoně v jednom klubu zakulatit počet startů na nebývalé číslo a ukázat čtyřletému synovi, kde se táta cítí jako doma.

Malura skončil na lavičce Baníku. Ostravu má zachránit bývalý reprezentant Látal

26. 3. 2012 | poslední aktualizace: 26. 3. 2012 18:44

Autoři: [ČTK](#), [vba](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55181500-malura-skoncil-na-lavicce-baniku-ostravu-ma-zachranit-byvaly-reprezentant-latal>

Vedení Baníku Ostrava sáhlo po další bodové ztrátě k výměně trenéra. Prohru na Slovácku neunesl kouč Pavel Malura, jehož na lavičce nahradí vicemistr Evropy z roku 1996 Radek Látal. Pro Slezany je to druhá trenérská změna v sezóně, hned po prvním kole se totiž z Bazalů pakoval Slovák Marko.

Fotbalový Baník Ostrava podruhé v sezóně mění trenéra. Vedení klubu dnes po sobotní porážce na hřišti Slovácku odvolalo Pavla Maluru. Předposlední tým tabulky povede v závěrečných osmi kolech nejvyšší soutěže bývalý reprezentant Radoslav Látal, který dosud koučoval druholigový Sokolov.

Důvod trenérské výměny je jasný - neuspokojivé postavení ostravského celku v prvoligové tabulce. Baník je na sestupovém patnáctém místě a na čtrnáctou Olomouc ztrácí dva body. Pod Malurou sice na jaře předváděl ofenzivní fotbal, který však nepřinášel kýžený bodový zisk a za šest jarních kol získal jen pět bodů.

Dvaatřicetiletý Látal má na Ostravu dobré vazby ze svého dřívějšího působení. Na sklonku hráčské kariéry s Baníkem v roce 2004 získal mistrovský titul, o rok později vyhrál i domácí pohár a po skončení aktivní kariéry v klubu začal pracovat jako vedoucí prvoligového mužstva.

Poté zamířil na své první trenérské angažmá do Frýdku-Místku, vedl druholigovou Opavu a nyní působil v Sokolově, se kterým figuruje na pátém místě druhé nejvyšší soutěže.

Svůj trenérský debut u prvoligového týmu si bývalý dlouholetý olomoucký záložník a vicemistr Evropy z roku 1996 shodou okolností odbude ve středu v odvetném utkání čtvrtfinále Poháru České pošty proti Olomouci, se kterou se ve zlém rozešel krátce po svém návratu z bundesligového Schalke v roce 2001.

Malura byl na lavičce Baníku od druhého kola místo slovenského kouče Karola Marka, kterého tehdejší majitel klubu Tomáš Petera vyhodil hned po úvodní porážce s Teplicemi.

Svěrkoš si na Spartě utrl přední zkřížený vaz v koleně a Baníku letos už nepomůže

17. 3. 2012 | poslední aktualizace: 17. 3. 2012 15:33

Autoři: ČTK, vba

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55076950-sverkos-si-na-sparte-utrhl-predni-zkrizeny-vaz-v-kolene-a-baniku-letos-uz-nepomuze>

Fotbalová ikona Baníku Václav Svěrkoš svým spoluhráčům v boji o záchranu letos už nepomůže. V pátečním duelu na Spartě si totiž při nekoordinovaném pádu utrl přední zkřížený vaz v koleně, kvůli kterému musí na operaci. Po ní pak ostravského útočníka čeká půlroční klid, na trávníky se tak vrátí až v příštím ročníku.

Fotbalisté Ostravy se v jarním boji o záchranu budou muset obejít bez svého klíčového útočníka Václava Svěrkoše. Osmadvacetiletý hráč si v pátečním utkání na hřišti Sparty utrl přední zkřížený vaz v koleně a po operaci ho čeká přibližně půlroční rekonvalescence.

Sværkoš se nezaviněně zranil v 63. minutě zápasu na Letné po nekoordinovaném dopadu na zem. Jeho dnešní vyšetření magnetickou rezonancí ukázalo, že přední zkřížený vaz je úplně přetržený.

"Postranní vazy jsou mírně natažené a vydržel i meniskus, ovšem operace je nevyhnutelná a neodvratitelná," uvedl na klubovém webu lékař René Boglevský.

Sværkoš by se měl operaci podrobit v příštím týdnu. "Při tomto zranění se nedá nic uspěchat, na hřiště bude schopen se vrátit někdy v průběhu září nebo října," dodal Boglevský.

Pro Baník je to těžký úder před zbývajícími devíti koly nejvyšší soutěže, kdy Ostravské čeká boj o udržení. Svěrkoš je se třemi góly nejlepší střelec patnáctého týmu tabulky a tmelícím prvkem celé ostravské ofenzivy.

Přetržený zkřížený vaz v koleně vyřadil během sezony už druhou velkou oporu týmu trenéra Pavla Malury. V říjnu na stejné zranění doplatil i Marek Jankulovski, který pak před měsícem ze zdravotních důvodů ukončil hráčskou kariéru.

Sparta podruhé v deseti prohrála. Obě karty vyloučeného Pamiče byly zbytečné

22. 4. 2012 | poslední aktualizace: 23. 4. 2012 09:47

Autoři: Josef Káninský

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55550550-sparta-podruhe-v-deseti-prohrala-obe-karty-vylouceneho-pamice-byly-zbytecne>

Teprve podruhé v tomto ročníku prohráli fotbalisté pražské Sparty na hřišti soupeře. V boji o mistrovský titul ztratili body vinou porážky 0:2 v Mladé Boleslavi a za vedoucím Libercem už mají čtyřbodovou ztrátu. Znovu se jim stalo, že prohráli, když měli vyloučeného hráče.

Na podzim suverénní Sparta na jaře ztratila body už v šestém z deseti zápasů a třetí Plzeň je za ní už jen o bod zpět. V nedělním večerním zápase se jako klíčový okamžik ukázalo být vyloučení Manuela Pamiče za bezbrankového stavu.

V diskusi nad tím, jestli ztráta bodů v Mladé Boleslavi bude pro Spartu klíčová v jejím úsilí získat mistrovský titul, je dobré se vrátit přesně o dva měsíce zpátky. V 18. kole, 22. února, utrpěli Pražané první bodovou ztrátu na hřištích soupeře porážkou 0:1 v Hradci Králové. Za bezbrankového stavu tam byl vyloučen Vlastimil Vidlička.

To, že spartánské mohou přijít o primát nejlepšího týmu na soupeřových hřištích (ztratili ještě při remíze 1:1 na Slavii), je v současné situaci zcela podružné. Avšak zcela zásadní je, že už podruhé nedokázali zvrátit stav v době, kdy hráli oslabení. Přestože se o to v Mladé Boleslavi vehementně snažili. "Škoda, že jsme v deseti dostali brzo gól. Snažili jsme se to obrátit, ale neměli jsme dost sil," uznal zklamaně Josef Hušbauer.

Hořkost bilance ze zápasů venku je dvojnásobná i s ohledem na dva týdny starou spartánskou výhru 3:1 v Liberci. Vzájemné zápasy má totiž lepší severočeský tým, a tak Spartě k titulu nebude stačit bodová rovnost. Za daného stavu věci jsou slova trenéra Haška sympatická. "Bojujeme především o první místo, ne o druhé," řekl v reakci na fakt, že se na Spartu na těsno dotáhla Plzeň.

Paradoxy neberou konce. Dvě hodiny před zápasem Letenských vyhrála Viktoria Plzeň v Hradci Králové 1:0, přestože měla vyloučeného hráče. Jenže tady byla situace jiná, protože v době, kdy hřiště opouštěl Michal Ďuriš, už hosté vedli a v závěrečné půlhodině své tři body ubránili.

Rozdíl byl také v obou spartánských červených (jinou v tomto ligovém ročníku žádný její hráč neviděl). zatímco Vidlička v Hradci zasahoval v poslední chvíli v pokutovém území (vítězný gól soupeře padl z následné penalty), Pamič se nechal vyloučit za ještě politováníhodnějších okolností. "Zbrkllost, nešikovnost, hloupost," ocenil jeho počínání Hašek.

Pamič klopýtl o pronikajícího Jana Štohanzla uprostřed hřiště po zbytečné ztrátě balonu, což byla věc, kterou Hašek vypíchl zejména. Hušbauer si jen povzdechl: "Těžko se mi hovoří, zbytečně jsme si tu druhou žlutou nechali dát." Jenže k dovršení všeho – zbytečná byla hlavně první Pamičova karta. Chorvat ji inkasoval za to, že po faulu spoluhráče Tomáše Příkryla ve 30. minutě odnesl míč z místa přestupku, aby Mladá Boleslav nemohla rychle rozehrát.

"Je to nepříjemné, ale ne nehratelné," okomentoval kouč Hašek situaci. A Hušbauerovi nezbylo než doplnit fakta: "Musíme teď všechno vyhrát a doufat, že Liberec něco ztratí."

Po utkání Sparta - Teplice byli zklamáni oba trenéři

14. 4. 2012 | poslední aktualizace: 14. 4. 2012 20:17

Autoři: [Jaroslav Pešta](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55427280-po-utkani-sparta-teplice-byli-zklamani-oba-treneri>

Jen málokdy se stává, aby po fotbalovém utkání měli oba trenéři smíšené pocity a spíš byli zklamáni. Po střetnutí 25. ligového kola Sparta - Teplice 2:2 se touto náladou netajili jak teplický, tak i spartánský kouč.

„Po velkých chybách v obranné činnosti jsme inkasovali oba góly, které znamenaly dvoubrankové vedení Severočechů a jen malou naději na přijatelný stav. Může mě jen těšit, že v této kritické situaci našli moji svěřenci v sobě fyzickou i morální sílu a dokázali zachránit aspoň remízu. Zase mohu jen litovat, že velký tlak se nám nepodařilo zužitkovat ve vedoucí gól, který byl v našich představách,“ prozradil spartánský trenér Martin Hašek.

Na letenském stadionu přihlíželo utkání přes devět tisíc diváků, kteří se snažili své mužstvo povzbuzovat až do závěrečného hvizdu. „Další bodová ztráta na domácím hřišti nás velice mrzí i kvůli fanouškům, kteří i dnes byli našim dvanáctým hráčem. Přitom se snažíme o co nejlepší výsledek a zase se nám to nepodařilo, což bereme velmi negativně,“ přiznává kouč.

Před dvěma týdny proti Příbrami zahazovali Letenští jednu šanci za druhou, dnes měli naopak problémy jiného rázu. „Při velké převaze hrálo rozhodující roli dost nepřesností ve finální fázi, chyběla přihrávka na volného hráče. To však vyžaduje komplexně vysokou kvalitu, kterou jsme dnes nepotvrdili. Chyběla například i zkušenému Jarošíkovi a nevím, čím si to lze vysvětlit. Má pevnou pozici v kabině i důvěru realizačního týmu. Přes všechna negativa zůstáváme ve hře o titul a stále věřím, že ho budeme v květnu na Letné slavit,“ usmívá se Hašek.

Největším fotbalovým zážitkem byl nesporně vyrovnávací gól Kweukeho nůžkami přes hlavu. „Jsem moc rád, že se mi po čase zase podařilo skórovat a ovlivnit výsledek. Jinak remízu za velkou ztrátu nepovažuji,“ přiznává se kamerunský reprezentant. Naopak Marek Matějovský optimismem nehýří. „Potřebovali jsme vyhrát, takže neskrývám zklamání. Teplice z minima šancí vytěžily maximum, ale to nás neomlouvá,“ říká otevřeně spartánský kapitán.

Spokojený s výkonem svých svěřenců, ale zklamaný z výsledku byl i teplický trenér Petr Rada. „Dva góly jsme sice vstřelili po chybách obrany, ale i my jsme byli aktivní v ofenzivě a měli několik dalších slibných šancí. V hektické závěrečné dvacetiminutovce jsme už měli strach o udržení dvougólového vedení a navíc i docházely síly, takže jsme mysleli hlavně na obranu a Sparta nás za to potrestala. Jinak plichta je zasloužená, boj o titul jsme ještě víc zdramatizovali,“ dodává kouč Severočechů

Patříme vůbec do první ligy? ptá se Weber, trenér znovu poražené Bohemky

6. 4. 2012 | poslední aktualizace: 6. 4. 2012 21:56

Autoři: [Jaroslav Pešta](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55325180-patrimo-vubec-do-prvni-ligy-pta-se-weber-trener-znovu-porazene-bohemky>

Hovory o tom, že sestup do druhé ligy je pro fotbalisty Bohemians 1905 reálnou možností, v pražském klubu nabírají na intenzitě. Příspěla k tomu porážka 0:2 na hřišti Dukly. Byl to již patnáctý zápas zelenobílých po sobě, v němž nedokázali zvítězit.

Fotbalisté Bohemians 1905 navázali na sérii propadů a po porážce 0:2 od pražské Dukly se jim v boji o záchranu prvoligové legitimace opět přitížilo. Je až udivující, že klokani čekají na výhru už 15 kol a v osmi jarních střetnutích vybojovali jediný bod.

Hodně kritický byl na adresu svých svěřenců po porážce na Julisce trenér Jozef Weber. "V první půli jsme nevystřelili na branku Dukly. Bylo to jen čekání na inkasovaný gól a tak se fotbal hrát nedá. Zbytečně jsme ztraceli spoustu míčů a nedokázali jsme zvednout hlavu. Je vůbec otázka, zda do první ligy patříme. Někteří naši hráči potřebnou kvalitu nemají," zdůraznil kouč.

Muž, jenž přišel k mužstvu docela nedávno, odejít od rozdělané práce nechce. I když současný stav nečekal, navzdory své řečnické otázce se domnívá, že naděje na záchranu stále existuje. "Nic samozřejmě nevzdáváme, budeme se dál rvát, ale těžko za současného psychického útlumu říci, zda to bude stačit," uvažoval Weber po prohře.

K optimismu má daleko i kapitán mužstva Radek Šňozík. "Když to takhle bude pokračovat, tak spadneme. Já už ani nevím, kdy jsme vyhráli naposledy. Samozřejmě nic nebalíme. V dalších zápasech budeme muset bodovat tam, kde jsme to nepředpokládali," nastínil brankář.

Následky případného sestupu připomněl ředitel Ladislav Valášek: "Jsme rozloženi, ztratili jsme už 60 procent fanoušků. A kdybychom se v první lize nezachránili, tak by se s námi rozloučilo i několik důležitých sponzorů. Přitom los posledních šesti kol nám moc nepřeje."

Bohemians budou hrát mimo jiné ve 28. kole na Spartě a ve třicátém na Slavii.

Trenér Dukly Luboš Kozel, spokojený z dobrého výkonu domácích, viděl rozdíl mezi oběma pražskými soupeři jasně: "Náš tým si věří, využili jsme i toho, že naopak hráčům Bohemky sebevědomí nepochybně chybí."

Vedení Hamburku se postavilo za Jarolíma a Drobného, Češi možná zůstanou

3. 4. 2012 | poslední aktualizace: 3. 4. 2012 10:56

Autoři: [ČTK](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55277560-vedeni-hamburku-se-postavilo-za-jarolima-a-drobneho-cesi-mozna-zustanou>

Vedení bundesligového Hamburku se staví proti záměru sportovního ředitele Franka Arnesena zbavit se po sezoně českých fotbalistů Davida Jarolíma a Jaroslava Drobného. Napsal to německý deník Die Welt a nevyloučil, že by oba tahouni týmu mohli v Hamburku pokračovat.

Klubové špičky aktuálně 15. mužstva bundesligy se mají podle listu Die Welt tento týden sejit k debatě o složení kádru pro příští ročník. Hamburk plánuje snížit rozpočet klubu, v němž mají podle představ Arnesena dostávat více příležitostí mladí hráči. Už dříve proto oznámil, že nepočítá s prodloužením smlouvy se služebně nejstarším členem týmu a bývalým kapitánem Jarolímem.

Na post brankářské jedničky by Arnesen rád získal sedmadvacetiletého německého exreprezentanta Reného Adlera, který může z Leverkusenu přijít zadarmo. Kvůli lukrativní smlouvě by tak musel odejít Drobny, jehož "vydržování" na lavičce by se HSV finančně nevyplatilo.

"Sportovní ředitel chystá nové mužstvo bez obou těchto základních stavebních kamenů a naráží u svých kolegů na odpor," uvádí Die Welt, podle něhož důvodem tohoto nesouhlasu jsou současné výkony obou fotbalistů v bojích o udržení v bundeslize.

Dvaatřicetiletý Jarolím mohl odejít už v zimní přestávce. Defenzivní záložník na podzim nastupoval pouze sporadicky, a tak mu Arnesen nabídl možnost zdarma odejít někam, kde bude hrát. Populární "Jaro" se však rozhodl zůstat a na jaře se stal jednou z opor severoněmeckého klubu.

"Když ostatní působí ustrašeně, on si zachovává klid. David je díky svým zkušenostem hrozně cenný. Vždycky je tahoun," řekl o svém svěřenci trenér Thorsten Fink. Jarolímovy výkony oceňuje i německý tisk, podle něhož je na slávistického odchovance vždy spolehnout a je vůdcem nejen na hřišti, ale i v kabině. "V boji o záchranu by si člověk přál mít jedenáct malých Jarolímů. Dokonce i na letišti Čech pochodoval v čele," napsal po posledním ligovém zápase HSV deník Hamburger Abendblatt.

Šéf klubu Carl-Edgar Jarchow a členové představenstva Joachim Hilke a Oliver Scheel proto podle Die Welt podporují prodloužení smlouvy s Jarolímem. "V tuto chvíli není nový kontrakt na pořadu dne, teď jde jen o udržení první ligy. Ale nic nevylučuji," naznačil Arnesen, že by bývalý český reprezentant nemusel v týmu skončit.

Podobná situace je podle Die Welt u Drobneho, který se po nepovedeném začátku sezony vypracoval v jistotu v brance Hamburku. Původně téměř stoprocentní příchod Adlera se navíc zadrhl na opatrnosti nové posily, která chce hrát jen bundesligu a čeká, zda se v ní Hamburk udrží.

"V klubu naráží Arnesenův záměr angažovat ho na odpor, protože Drobny se stal oporou a v dozorcí radě panuje názor, že tým potřebuje nutně posílit na jiných postech než v brance," napsal Die Welt. Definitivní rozhodnutí o novém gólmanovi má podle listu padnout v polovině dubna.

Dvaatřicetiletá reprezentační dvojka Drobny má v Hamburku smlouvu do léta 2013. Německá média nedávno uvedla, že by v létě mohl nahradit v Bayernu Mnichov končícího Jörga Butta v roli dvojky za německou jedničku Manuelem Neuerem.

Chomutov si splnil sen, bude hrát extraligu a těší se, že prodá svůj potenciál

27. 4. 2012 | poslední aktualizace: 27. 4. 2012 09:02

Autoři: [Adam Sušovský](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/hokej/c1-55621110-chomutov-si-splnil-sen-bude-hrat-extraligu-a-tesi-se-ze-proda-svuj-potencial>

Hokejisté Chomutova dokázali po pěti letech prolomit barážové úspěchy Mladé Boleslavi, a střídají tak Bruslaře v extraligové smetánce. Severočeši se do nejvyšší soutěže vrací po třiceti osmi letech, a podle slov obchodního ředitele Davida Dindy nechtějí Piráti hrát žádné druhé housle.

Jedna éra v extralize končí, druhá možná začíná. Piráti Chomutov jsou po pěti letech prvním týmem, který dokázal přerušit barážovou nadvládu Mladé Boleslavi a od příští sezony mohou na svůj stěžeň pověsit také extraligovou vlaječku.

O příslušnost mezi hokejovou elitou bojoval přední prvoligový klub s novou moderní arenou a širokým diváckým zázemím víc než deset let, ale podařilo se to až na třetí pokus a v play-off, ve kterém díky mezerám v pravidlech a střídavým startům z vyšší soutěže protočil 33 hráčů a sáhl také k trenérské změně během semifinálové krize s Olomoucí.

V baráži s Mladou Boleslaví ale tolik propastný rozdíl jako několik let po sobě zpátky vidět nebyl a Piráti v sedmi zápasech dokázali zlomit prokletí prvoligových celků. Nejvyšší soutěž si Chomutov zahraje po dlouhých osmatřiceti

letech a snahou ambiciózního klubu nebude podobně, jako se to dařilo Boleslavi, rok od roku zachraňovat extraligu v poslední chvíli. Ambice jsou mnohem vyšší.

"V Chomutově se v posledních letech pro hokej udělalo velmi mnoho. Je to především zásluha našich partnerů, kteří by svůj klub chtěli vidět v nejvyšší soutěži. Věřím, že postup mezi tuzemskou elitu by i pro ně byl novým impulzem, aby svoji partnerskou přízeň Chomutovu minimálně ve stejné výši zachovali i nadále," říká HN spokojeně obchodní ředitel Pirátů David Dinda s tím, že přízeň sponzorů by znamenala posílení finančního zázemí už tak zajištěného klubu, v jehož zádech stojí především Severočeské doly. Chomutov sice dlouhodobě výši rozpočtu odmítá komentovat, podle slov klubových představitelů se ale blíží extraligistům.

"S našimi partnery navíc nepochybně existují také ústní dohody v případě postupu, konkrétní jednání ale budou teprve probíhat," dodal Dinda, který je zároveň přesvědčen, že extraliga v Chomutově ještě víc pomůže propagovat místní hokej. V zápasech první ligy totiž většina soupeřů netáhla, na pikantní duely s Ústím sice bývalo vyprodáno, soupeři z nižších pater ale zájem diváků nepoutali, a proto na utkání dorazilo v průměru 2273 diváků, teď se Pirátí těší na velký nárůst. Novou moderní halu pro víc než pět tisíc míst by chtěli zaplnit do posledního místečka.

"Nepochybuji o tom, že návštěvy půjdou nahoru. Myslím, že diváci už v 1. lize ocenili kvalitní zábavu a doprovodné programy. Pokud se budou moct těšit i na kvalitní soupeře, jako jsou třeba Sparta, Liberec nebo Třinec, bude jejich zájem o to větší," těší se Dinda.

Ve španělském finále Evropské ligy se utká Atlético Madrid s nezničitelným Bilbaem

26. 4. 2012 | poslední aktualizace: 27. 4. 2012 09:09

Autoři: [ČTK](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/c1-55623170-ve-spanelskem-finale-evropske-ligy-se-utka-atletico-madrid-s-neznicitelnym-bilbaem>

Finále Evropské ligy si zahrají Atlético Madrid a Athletic Bilbao. Rozhodly o tom čtvrtěční odvetné semifinále. Atlético vyhrálo 1:0 ve Valencii a potvrdilo výsledek 4:2 z úvodního zápasu, Bilbao doma porazilo Sporting Lisabon 3:1 a smazalo porážku 1:2 ze soupeřova hřiště.

Valencie měla na stadionu Mestalla ze začátku výraznou převahu. Zajímavou šanci měli domácí ve dvacáté minutě, když Feghouliho střelu v malém vápně tečoval Jonas, ale brankář Courtois jeho pokus i následnou dorážku vyrazil. Belgický gólman, který v Atlético hostuje z Chelsea, pak ve 40. minutě zlikvidoval také Canalesův střelený centr.

Madridští dlouho jen bránili dvoubrankový náskok a jen ojediněle vyrazili do protiútoků. O jejich postupu definitivně rozhodl po hodině hry útočník Adrián López, který převzal dlouhý míč od Diega a tvrdým volejem zavěsil. Krátce předtím navíc domácí přišli o zraněného Sergia Canalese. Talentovaný záložník musel být po špatném došlápnutí odnesen ze hřiště na nosítkách.

Kontroverzní situace nastala čtvrt hodiny před koncem. Rozhodčí nejprve písknul pro Valencii pokutový kop, přestože v souboji Tiaga Mendese s Tino Costou zahrál rukou domácí záložník. Po hromadné potyčce pak dostal Tiago za udeření Roberta Soldada do obličeje červenou kartu a sudí následně pokutový kop odvolal.

Valencie se španělským soupeřem v evropských soutěžích prohrála poprvé v historii. Před svými diváky padla v prvním pohárovém zápase od roku 2010, kdy nestačila ve skupině Ligy mistrů na Manchester United. Naopak Atlético dosáhlo v Evropské lize na jedenácté vítězství za sebou.

Prékvapení sezony Bilbao udrželo domácí neporazitelnost v této sezoně Evropské ligy a poprvé od roku 1977 si zahraje o evropský pohár.

Baskický celek se poprvé prosadil na stadionu San Mamés už v 17. minutě. Muniainův centr z pravé strany sklepl nejlepší střelec týmu Fernando Llorente k Markelu Susaetovi, který zavěsil povedeným volejem.

Minutu před koncem poločasu vrátil hosty do hry přesnou střelou k tyči Ricky van Wolfswinkel, ale už dvě minuty po něm vrátil domácím vedení po povedení kombinaci Ibai Gómez. Finální asistenci si připsal znovu Llorente. Vysoký reprezentační útočník se sám trefil zblízka dvě minuty před koncem, kdy sedmým zásahem v soutěži odvrátil prodloužení a svůj tým poslal do finále.

Vrchol soutěže je na programu 9. května v Bukurešti.

Vítěz Velké pardubické Váňa si při pádu z koně zlomil stehenní kost

26. 4. 2012 | poslední aktualizace: 26. 4. 2012 16:34

Autoři: [ČTK](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/kone/c1-55616490-vitez-velke-pardubicke-vana-si-pri-padu-z-kone-zlomil-stehenni-kost>

Osminásobný vítěz Velké pardubické Josef Váňa dnes utrpěl při pádu z koně těžké zranění. Podle záchranné služby si zlomil levou stehenní kost. Podle serveru novinky.cz se nehoda stala pod kopcem Vladař u Žlutic na Karlovarsku. Váňa má v této oblasti několik hřebčínů.

Žokej Josef Váňa utrpěl další zranění své bohaté kariéry. Při pádu z koně si zlomil stehenní kost.

Devětapadesátiletého Váňu odvezla podle mluvčí krajské záchranné služby Barbory Silné sanitka k ošetření na ortopedii do Fakultní nemocnice v Plzni.

Nehoda jezdce se stala v nepřístupném terénu pod kopcem Vladař. "Záchranáři požádali hasiče, aby muže snesli k sanitce," řekl mluvčí hasičů Martin Kasal pro agenturu Mediafax.

"Spadl při tréninkové vyjížděce, kůň mu spadl na nohu," řekl serveru isport.cz žokej Josef Bartoš, který si nedávno obnovil zlomeninu dvou obratlů v krční páteři a minulý týden musel na operaci. Z koně Váňa spadl asi ve třech čtvrtinách vrchu Vladař a pak kůň na žokeje ještě nalehl. "Sanitku si zorganizoval sám. Všechno si odkoučoval a s paní Váňovou odjel v sanitce do nemocnice," dodal Bartoš.

Hasiči poté pátrali po koni, který na místě nehody nebyl. "Zjistili jsme, že se kůň v pořádku sám vrátil do stáje, odkud s ním Váňa vyjel," dodal Kasal.

"Klisna Dancing Babe patří ke složitějším koním na ježdění, proto si ji často pan Váňa jezdí v práci sám," řekl Bartoš webu paddock-revue.cz.

Váňa si během kariéry zlomil, jak sám říká, téměř všechny kosti v těle. Nejzávažnější zranění utrpěl v německém Iffezhaimu 5. června 1994. Tehdy ho přilehl jeho kůň Veron a další ho pošlapal. Váňa utrpěl těžký otřes mozku, zlomeniny žeber a pánve, zhmožděniny hrudníku, levá plíce byla zčásti utržená. Zranění i klinickou smrt ale překonal a už o dva měsíce později startoval v dalším dostihu.

Loni Váňa vyhrál Velkou pardubickou potřetí v řadě v sedle Tiumenta. Slavnou steeplechase ovládl poprvé v sedle Železníka v roce 1987, se stejným koněm triumfoval i v letech 1988, 1989 a 1991 a popáté vyhrál s Vronským 1997.

Nikomu nechci sahat do svědomí, ale tak se o extraligu nehraje, vyčítá boleslavský Nouza

26. 4. 2012 | poslední aktualizace: 27. 4. 2012 09:18

Autoři: [Adam Sušovský](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/hokej/c1-55622030-nikomu-nechci-sahat-do-svedomi-ale-tak-se-o-extraligu-nehraje-vycita-boleslavsky-nouza>

Každoročnímu trápení Mladé Boleslavi v hokejové extralize je definitivní konec. Bruslařský klub nezvládl sedmý barážový duel s Chomutovem na vlastním ledě a po třech letech opouští nejvyšší soutěž. "Celou dobu jsme tahali za kratší konec," uvědomoval si Tomáš Nouza, který s týmem prožil čtyři úspěšné baráže, postup do extraligy a teď i pád zpět do hokejového pralesa.

Hokejovému útočníkovi Tomáši Nouzovi právě skončila osmá sezona v barvách Mladé Boleslavi, ale vzpomínat na ni v dobrém rozhodně nebude. V klubu, se kterým vyhrál čtyři barážové série a slavil i postup do extraligy, po neúspěšném sedmém utkání baráže s Chomutovem ochutná také sestup do neatraktivní první ligy.

"Nechci nikomu sahat do svědomí, ale jako tým jsme nepodali bojovný výkon. Takhle se přece o extraligu nehraje," vyčítal si po utkání zkušený útočník, který jako první skousl hořkost porážky a po půlhodinovém vězení ve smutkem zabalené kabině vyrazil promluvit za tým před novináře.

"Od začátku série jsme tahali za kratší konec a v dnešním utkání to vyústilo. Hráli jsme dobře jen dva ze sedmi zápasů. Tak se to hrát nedá," popsal stručně a jasně baráž, a zatímco v kabině Chomutova jen těsně vedle něj zněly vítězné pokřiky, šatna domácích zůstala stále tichá a uzavřená.

"Je tam ticho. Každý si promítá v hlavě, co se stalo. Nikdo z nás nehraje za sebe, je to vina nás všech. Jsme velká organizace a nezvládlí jsme to. Něco jsme si k tomu řekli, ale ticho převládalo," popsal pocity Nouza.

Po pěti sezonách tak končí éra bruslařského klubu, kterému v posledních letech nikdo neřekl jinak než barážový. Mladá Boleslav napopáté sérii o udržení mezi elitou nezvládla a od podzimu bude hrát znovu pouze první ligu. "Vůbec nevím, co bude dál s klubem ani s týmem," uzavřel Nouza.

Trenér Guardiola možná v pátek ohlásí svůj konec v Barceloně, tvrdí Reuets

26. 4. 2012 | poslední aktualizace: 27. 4. 2012 09:21

Autoři: [hdo](#), [ČTK](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55622860-trener-guardiola-mozna-v-patek-ohlasi-svuj-konec-v-barcelone-tvrdi-reuets>

Trenér Pep Guardiola v pátek možná oznámí, že po čtyřech letech končí na lavičce fotbalistů Barcelony. Podle zdroje agentury Reuters jednačtyřicetiletý kouč svůj záměr dnes odhalil na tříhodinové schůzce s klubovým prezidentem Sandrem Rosellem.

Pep Guardiola v létě 2008 podepsal v Barceloně dvouletý kontrakt a odstartoval úspěšnou éru, ve které získal už třináct trofejí včetně dvou vítězství v Lize mistrů.

Bývalá opora záložní řady klubu vždy souhlasila jen s ročním prodloužením smlouvy, přestože si vedení přálo delší závazek. Letos už Guardiola s rozhodnutím otálí o dva měsíce déle než loni. Už tehdy navíc naznačil, že tímto ročníkem své působení na lavičce katalánského týmu uzavře.

Podle zdrojů Reuters Guardiola ještě věc probere s rodinou, ale je nepravděpodobné, že by se na poslední chvíli rozmyslel. Nepřesvědčila ho prý ani nabídka naprosté volnosti, tedy i možnost samostatně si vybírat všechny nové posily.

Spekulace Guardiolu spojují s řadou významných klubů, kterým se letos v některé soutěži nedaří, například s Chelsea či Interem Milán. Hovořilo se i o angažmá u anglické reprezentace, ve hře je však i roční přestávka od trénování.

V dosud nejméně vyřazené sezoně pod Guardiolorvým vedením má Barcelona reálnou šanci už jen na vítězství ve Španělském poháru, kde se ve finále utká s Bilbaem. Během posledního týdne Katalánci vypadli v semifinále Ligy mistrů a téměř jistě přišli i o domácí titul.

UEFA otočila: Terry bude moci pozvednout pohár Ligy mistrů. Přestože to dřív zakazovala

26. 4. 2012 | poslední aktualizace: 26. 4. 2012 17:34

Autoři: vba

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55619610-uefa-otocila-terry-bude-moci-pozvednout-pohar-ligy-mistru-prestoze-to-driv-zakazovala>

Kapitán londýnské Chelsea John Terry nakonec bude moci v případě vítězství jeho spoluhráčů ve finále Ligy mistrů trofej převzít, přestože v semifinále viděl červenou kartu. UEFA sice suspendovaným hráčům zakazuje účast na slavnostním ceremoniálu, v případě Terryho však udělala netradiční výjimku.

Červená karta pro Johna Terryho v odvetném semifinále Ligy mistrů na půdě Barcelony měla mít pro kapitána Chelsea tvrdé následky. Nejenže si kvůli ní neměl zahrát mnichovské finále proti místnímu Bayernu, ale v případě vítězství Chelsea by ani nemohl převzít trofej. UEFA totiž zakazuje všem suspendovaným hráčům účast na slavnostním ceremoniálu, který následuje ihned po skončení utkání.

Dnes však UEFA otočila a anglickému reprezentantovi udělila výjimku. Terry si tak pro pohár bude moci případně dojít a osobně ho jako první z jeho spoluhráčů zvednout nad hlavu. Naopak hráči, kteří o finále přijdou kvůli žlutým kartám, budou muset oslavy sledovat jen z tribuny. Patří mezi ně Raul Meireles, Branislav Ivanovič a Ramires. Na straně bavorského klubu by to pak byli Holger Badstuber, David Alaba a Luiz Gustavo.

Kapitána Terryho by původně musel zastoupit jeho náhradník Frank Lampard, přestože se k tomu sám třátřicetiletý záložník příliš nehlásil. "Mé ego neutrpí, pokud trofej nezvednu jako první. Chci být součástí týmu, který ve finále uspěje. A pokud se tak stane, nezáleží na tom, kdo trofej pozvedne," prohlásil skromně Lampard.

UEFA však jasně trvá na tom, aby pohár jako první převzal kapitán týmu, proto Terrymu udělila výjimku. Vloni například "musel" přijmout trofej kapitán Barcelony Carles Puyol, jen aby ho ihned předal dál Éricu Abidalovi. Ten totiž uspěl v mnohem důležitějším životním souboji, když trpěl rakovinou jater.

V minulosti už k závěrečnému ceremoniálu nebyli právě kvůli kartám připuštěni například hvězdy Manchesteru United Paul Scholes a Roy Keane, když jejich tým uspěl ve finále roku 1999.

HC Lev má problém: Bestsport odmítl návrh smlouvy a zápasy v O2 Areně jsou v ohrožení

25. 4. 2012 | poslední aktualizace: 25. 4. 2012 20:03

Autoři: ČTK

Archiv: <http://sport.ihned.cz/hokej/c1-55606580-hc-lev-ma-problem-bestsport-odmitl-navrh-smlouvy-a-zapasy-v-o2-arene-jsou-v-ohrozeni>

Vzájemné požadavky nového pražského klubu v ruské KHL HC Lev a společnosti Bestsport provozující O2 Arenu se rozcházejí a původně jasná záležitost o tom, kde bude nový klub hrát své domácí zápasy se komplikuje. Existuje už také varianta, že by Lev hrál na stadionu Sparty.

Vedení hokejového klubu Lev Praha, nováčka Kontinentální ligy, se stále nedohodlo se zástupci O2 areny na využívání haly pro soutěžní zápasy. Potvrdili to představitelé společnosti Bestsport, která halu provozuje, i šéf klubu s tím, že jednání ale stále pokračují.

"Na první nabídku s návrhem podmínek pronájmu O2 areny pro potřeby KHL, kterou předložil Bestsport, reagoval klub HC Lev kontrabídkou. Představenstvo Bestsportu došlo k závěru, že ji v této podobě nemůže přijmout," uvedl šéf Bestsportu Richard Benýšek pro Aktualně.cz.

Problémem ale není rozměr kluziště v multifunkční aréně, podle reglamentu KHL lze ligu hrát i na stávajícím rozměru "zámořského" typu 60x26 metrů.

"Rozměr kluziště nepatří k problémům, kvůli kterým dosud nedošlo k dohodě. Technicky je možné v O2 aréně zajistit rozměr požadovaný HC Lev. Ale musí být stejný jako pro HC Slavia, tzn., že kluby se na něm musí shodnout," poukázal Benýšek pro ČTK na skutečnost, že v aréně by v příští sezoně měly působit dva kluby - Slavia a Lev.

Lev chce být upřednostňovaným týmem

Lev podle všeho skutečně preferuje širší kluziště, i proto, že bude mít tréninkové zázemí na Spartě, kde má ledová plocha rozměry 60x29 metrů. Možnost, že by se kluziště rozšířilo ale naznačil po skončení sezony i šéf Slavia Vladimír Růžička. Bez ohledu na přání druhého klubu.

"Jednání nadále probíhají. Rozhodnou ve výsledku pouze podmínky, jaké nám budou nabídnuty. Rozměry hřiště nám vyhovují v obou pražských arénách," řekl předseda představenstva Lva Jan Musil a naznačil tak, že by nováček KHL mohl klidně na Spartě hrát i zápasy. Tuto možnost nevyloučil ani majitel pražského klubu Antonín Charouz.

Důvody, proč se zástupci Lva s Bestsportem stále nedohodli na spolupráci, nejsou oficiálně známy. Jisté je pouze to, že to není ekonomická otázka. Podle Aktualně.cz ale chce Lev, aby byl v aréně oficiálně domácím, tedy upřednostňovaným týmem. Tuto výsadu má však smluvně zajištěnou Slavia.

Zklamání Mourinho si přeje, aby ve finále hrdinové z Chelsea porazili Bayern

26. 4. 2012 | poslední aktualizace: 26. 4. 2012 11:33

Autoři: [hdo](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55614700-zklamany-mourinho-si-preje-aby-ve-finale-hrdinove-z-chelsea-porazili-bayern>

Kouč Realu Madrid José Mourinho těžce nesl vyřazení s Bayernem Mnichov v semifinále Ligy mistrů. "Prohráli jsme s týmem, který byl minulý víkend na prázdninách," rýpl si a dodal, že ve finále jednoznačně přeje svému bývalému klubu Chelsea.

Kouč José Mourinho si v závěru zápasu klekl před své hráče, ale ani to nepomohlo. Fotbalisté jeho týmu nakonec vypadli s Bayernem, který se radoval po penaltovém rozstřelu.

Mourinho v minulosti vyhrál Ligu mistrů s Portem a Interem Milán, dlouho vedl i Chelsea, která se v květnu s Bayernem o trofej utká. "Chci, aby Chelsea vyhrála. Jsou to hrdinové, kteří dokázali vyřadit Barcelonu v deseti," prohlásil po neúspěšném semifinále s Bayernem.

Zároveň pojmenoval hlavní problém Realu. „Chyběla nám svěžest. Byli jsme silní a musím své hráče pochválit za velký boj proti týmu, který byl minulý víkend na prázdninách," připomněl fakt, že Bayern si mohl dovolit o víkendu šetřit klíčové hráče. Real naproti tomu odehrál strhující derby s Barcelonou.

Real i proto v zápase vše vsadil na úvod a Cristiano Ronaldo během čtvrt hodiny dvěma góly dal Realu postupový výsledek, Jenže Bayern zkorigoval z penalty. „Prohráli jsme, jsme naštvaní a oni se radují. Takový je fotbal,“ uzavřel Mourinho.

Bayern je prvním týmem od Říma v roce 1984, který bude hrát finále Ligy mistrů na svém stadionu. „Nic takového jsem za 40 let ve fotbale nezažil. Překonává to všechno, čeho jsme dosáhli v 70. a 80. letech,“ nadchl se výkonný ředitel Karl-Heinz Rummenigge, který s Bayernem dvakrát vyhrál PFM, předchůdce dnešní Ligy mistrů.

„Měli jsme trochu štěstí a skvělého brankáře v závěru,“ shrnul postup přes Real kouč Bayernu Jupp Heynckes.

Na Messiho jsem byl perfektně připravený, tvrdí brankář Petr Čech

25. 4. 2012 | poslední aktualizace: 25. 4. 2012 12:55

Autoři: [ČTK](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55601370-na-messiho-jsem-byl-perfektne-pripraveny-tvrdi-brankar-petr-cech>

Podruhé si zahraje s Chelsea finále fotbalové Ligy mistrů brankář Petr Čech a po postupu přes Barcelonu věří, že dopadne lépe, než když v boji o slavnou trofej v roce 2008 podlehl Manchesteru United na penalty. "Ukázali jsme, že to s námi bude mít každý těžké," vzkázal.

Jako odměnu za obětavost bere český gólman londýnské Chelsea Petr Čech postup přes Barcelonu do finále fotbalové Ligy mistrů.

Jak viděl zápas v době, kdy byl za stavu 0:1 vyloučen kapitán a stoper John Terry popsal na svém webu. "V tu chvíli už jsme hráli bez středních obránců, protože Cahill se zranil. Skoro všichni asi čekali, že dostaneme pět gólů a pojedeme domů. Jenže my jsme věděli, že nám za tohoto stavu stačí dát jeden gól, a postupujeme," uvedl.

A když Ramires v nastaveném čase první půle snížil na 1:2 a opět postupovala Chelsea... "V poločase jsme si řekli, že jestli máme vypadnout, tak nedáme kůži lacino. Šli jsme do toho s tím, že se budeme rvát, a za obětavost jsme byli odměněni. Sen se stal skutečností," konstatoval Čech.

Nelitoval, že Chelsea většinu času strávila v obraně před jeho brankou. "Nic jiného nám nezbývalo. S Barcelonou se nedá hrát otevřeně ani v jedenácti, natož v deseti. Spousta týmů by se kvůli tomu položila, ale my znovu ukázali svou sílu. Bránili jsme jako jeden muž, jednu chvíli byl na pravém beku Kalou a na levém Drogba (oba útočníci). Každý se obětoval a odehrál ten zápas na 150 procent," tvrdil Čech.

A jak vidí Čech fakt, že jej Messi nepřekonal ani v šestém zápase, v němž proti němu nastoupil. "Byl jsem na něj perfektně připravený. Měli jsme jasnou strategii, že v případě penalty budu do poslední chvíle vyčkávat a neusnadním mu to pohybem. Stranu jsem vystihl dobře, on to zvedl a trefil břevno. Člověk potřebuje i štěstí," přiznal Čech a připomněl Messiho střelu střelu ke konci zápasu. "Míč proletěl mezi hráči, byla to hrozně rychlá střela a já ji na poslední chvíli vytlačil na tyčku."

Ve finále, které se hraje 19. května v Mnichově a je už vyprodané, narazí na lepšího z dvojice Real Madrid - Bayern Mnichov (hrají odvetu dnes od 20.45 v Madridu). Přání, kdo z nich by to měl být, ale nemá. "Je mi to úplně jedno. Kdo chce vyhrát Ligu mistrů, nemůže si soupeře pro finále vybírat. Hlavně jsme ukázali, že to s námi bude mít každý těžké," dodal.

Po French Open přifoukl rozpočet na odměny i Wimbledon. Připlatí hlavně poraženým

25. 4. 2012 | poslední aktualizace: 25. 4. 2012 10:43

Autoři: [Michal Šenk](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/tenis/c1-55595970-po-french-open-prifoukl-rozpocet-na-odmeny-i-wimbledon-priplati-hlavne-porazenym>

Nedávno o vyšším prize money pro tenisty informovalo vedení French Open, stejně připlatí hráčům i Wimbledon. Na své si v obou případech přijdou především tenisté a tenistky, kteří vypadnou v prvních kolech. Právě oni tvrdili, že se jim přestává vyplácet na turnaje vůbec jezdit.

Vítěz turnaje Roland Garros na pařížské antuce si letos odveze 1,25 milionu eur. To je přibližně pětiprocentní nárůst oproti prémii za loňský rok.

Hráči, kteří vypadnou v prvním druhém nebo třetím kole se dočkají desetinového přilepšení oproti minulému roku.

Podobně přifoukl svůj rozpočet na odměny hráčům britský královský tenisový klub. Vítěz singlového turnaje mužů i žen dostane ve Wimbledonu 1,15 milionu liber, což je stejně jako u French Open asi pět procent navíc oproti loňsku.

Za konec v prvním kole na londýnské trávě čeká tenisty 14,5 tisíce liber, což je dokonce o čtvrtinu víc oproti minulému roku.

Nárůst startovního, které dostanou neúspěšní tenisté v prvních kolech, požadovaly hráčské tenisové odbory letos při Australian Open. Před prvním Grand Slamem sezony dokonce prý zvažovaly stávkou.

"Snažili jsme se vyhovět požadavkům hráčů, je to nejvyšší růst odměn od roku 1993, ale jsme si vědomi toho, že i hráčům rostou náklady na cesty a vůbec celý jejich sport," uvedl v prohlášení za wimbledonský All England Club jeho předseda Philip Brook.

O navýšení peněz pro velké turnaje prý jednali tenisté s šéfy Grand Slamů během březnového turnaje v americkém Indian Wells. Podle Brooka je logické, že úspěch a finanční profit, který se daří turnajům včetně Wimbledonu dosahovat, patří samozřejmě také hráčům.

Šéf formule 1 Ecclestone v Bahrajnu trestal stáj Force India. Ale popírá to

24. 4. 2012 | poslední aktualizace: 24. 4. 2012 13:00

Autoři: [Jan Dvořák](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/motosport/c1-55579320-sef-formule-1-ecclestone-v-bahrajnu-trestal-staj-force-india-ale-popira-to>

Proč nebyly vozy stále Force India v přímém přenosu během sobotní kvalifikace pro Velkou cenu Bahrajnu? To je otázka, kterou řeší fanoušci prestižní motoristické série, a šéf formule 1 Bernie Ecclestone tvrdí, že v tom nemá prsty, ale málokdo tomu nevěří.

Příznivci formule 1 se ozývají proti tomu, proč vozy týmu Force India nebyly vidět během přímého přenosu při sobotní kvalifikaci na velkou cenu Bahrajnu i přesto, že Paul di Resta si se svým monopostem vyjel desátou pozicí na startu nedělního závodu.

Byl to trest?

Hovoří se o trestu vedení šampionátu za to, že tým Force India, jehož vůz byl v týdnu napaden zápalnou lahví a dva jeho členové z obav o bezpečnost opustili Bahrajn, se v pátek nezúčastnil druhého volného tréninku. Z okruhu, který je vzdálený třicet kilometrů od hlavního města Manámy, se členové týmu vraceli do hotelu před setměním a pro jistotu ne v týmovém oblečení.

Šéf seriálu Bernie Ecclestone popřel obvinění, které se přetřásalo na stránkách guardian.co.uk. "Byl jsem zaneprázdněn a nevěšim si, že vozy Force India nebyly v přenosu. Mohla to být technická chyba ale i proto, že zákon v Bahrajnu nepovoluje reklamy na alkohol a tyhle vozy mají na sobě společnost vyrábějící whisky," řekl.

Hned ale dodal, že je ale logicky větší zájem o toho, kdo je první, než desátý. "Nikoho, kromě lidí, kteří sledují jen konkrétní tým, nezajímá, zda je někdo devátý nebo jedenáctý," konstatoval Ecclestone, který byl páteční neúčastí stále Force India rozčilený. "Nikdo z ostatních týmů nevypadá, že by měl nějaký problém," řekl tehdy.

Vedení týmu se k tomu odmítlo vyjádřit, ale zasvěcený a nejmenovaný odborník pro guardian řekl: "Každý ví, že Bernie dává Force India políček za páteční druhý trénink."

Krom toho všechny stále musely mít před startem v Bahrajnu schválenou vizáž svých vozů.

Šéf FIA zpochybnil napětí v zemi

Závod v zemi zmítané nepokoji, které v sobotu skončily i smrtí jednoho z demonstrantů, proběhl za přísných bezpečnostních opatření a s minimem diváků. Aktéři velké ceny se k tomu vyjadřovali vyhýbavě.

Vítěz kontroverzní Velké ceny Sebastian Vettel řekl, že o smrti demonstranta nic nevěděl. "Je to poprvé, co jsem slyšel o tom, co se stalo, takže je to těžké komentovat. Je to vždycky hrozné, když někdo zemře, ale já to nevěděl."

Prezident FIA Jean Todt pak už jen potvrdil myšlení obchodníka. "Je mi líto toho, co bylo oznámeno, ale nejsem si jistý, že všechny zprávy odpovídají tomu, co se v této zemi děje. Ale cítím, že formule 1 je velmi silná a všichni lidé s týmů, s nimiž jsme mluvil, jsou velmi šťastní," řekl.

Koláček s vylepšenou jachtou vyhrál tam, kde konkurenci srážely vlny a vítr

23. 4. 2012 | poslední aktualizace: 24. 4. 2012 09:30

Autoři: [Daniel Vodička](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/ostatni-sporty/c1-55564550-kolacek-s-vylepsenou-jachtou-vyhral-tam-kde-konkurenci-srazely-vlny-a-vitr>

Sólový jachtař Milan Koláček na lodi Gaben-Follow Me zvítězil ve svém prvním závodě letošní sezony Pornichet Select. Nečekaný úspěch na rozbouřeném moři se zrodil přesto, že měl drobnou poruchu. Ostatní však hlásili i zlomené stěžně.

Kvůli bouřlivému počasí se organizátoři rozhodli změnit trasu závodu. Přesto se silný vítr, přesahující chvílemi rychlost 60 kilometrů v hodině, a vlny vysoké až čtyři metry, na závodním poli výrazně podepsaly. Ve chvíli, kdy vítěz protnul cílovou čáru, v závodě pokračovalo už jen 18 z 55 jachtařů.

Oním vítězem byl český sólový jachtař Milan Kolář, jenž takto vstoupil do nové sezony třídy Classe Mini.

"Bylo to velmi náročné, ale vyhrál jsem start-cíl. První místo jsem si hlídal s přehledem, mohl jsem se dokonce dopustit i drobných chyb," svěřil se první muž v cíli. "Moje loď je vynikající a na sezonu jsem dobře připraven."

Kolářkovi se výborně povedl start a od počátku si držel vysokou rychlost. S přehledem kontroloval svoji první pozici. Zbytek startovního pole mezitím bojoval s tvrdými podmínkami, závodníci hlásili zlomené stěžně, ulomené daggerboardy a další vážné technické závady. Odstupovala jedna loď za druhou.

Potíže měl i český jachtař. Pět hodin po startu nevydržela náročné podmínky radiobóje, která informuje o pozici závodníka. Od té doby nebylo možné sledovat, jak si Kolář v regatě vede. Bylo jasné jen to, že pokračuje.

Ještě hodinu před cílem organizátoři informovali o vedoucí dvojici Boidevezi – Gahinet. Pak však přišla nečekaná zpráva: "První projela cílem jachta číslo 759 Gaben-Follow Me."

Kolářkovi se vyplatilo vylepšení lodi a trénink ve francouzském Lorientu ve společnosti tří dalších předních jachtařů. Zkoušel například jezdit naslepo, aby získal cit pro pohyb lodi. "Tak poznám, jestli jsem špatně přemístil váhu, nebo trimoval plachty," potvrdil.

Po Pornichet Select se Kolář chystá na závod MAP. Přípravu soustředí na nejdůležitější letošní regatu třídy Classe Mini, již bude závod na Azory a zpět.

Velká šance pro Žemličku. Klubová legenda povede Spartu jako hlavní trenér

23. 4. 2012 | poslední aktualizace: 23. 4. 2012 15:52

Autoři: [hdo](#), [ČTK](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/hokej/c1-55561950-velka-sance-pro-zemlicku-klubova-legenda-povede-spartu-jako-hlavni-trener>

Novým koučem hokejistů Sparty se stal dosavadní asistent Richard Žemlička. Ve funkci nahradí Josefa Jandače, který odešel do klubu KHL HC Lev. Asistentem bude Patrik Martinec, jenž stejně jako Žemlička působil na spartánské střídačce již v minulé sezoně, navíc teď po Jandačovi převezme funkci sportovního manažera.

Sparta přišla po sezóně o trenéra Josefa Jandače, který využil klauzule ve smlouvě a odešel do týmu HC Lev. Hledání náhrady trvalo jen týden. Na místo hlavního kouče se posune dosavadní asistent Richard Žemlička.

„Chceme pokračovat v koncepci, kterou jsme před minulou sezonou nastavili. A Richard Žemlička je pro nás v tomto ohledu nejlepší variantou,“ vysvětlil na klubovém webu předseda představenstva Sparty Petr Bříza.

Spartě usilovala podle zákulisních informací o Slavomíra Lenera, ale ten nakonec zůstal v svém současném působišti - jako šéftrenér hokejového svazu.

"Se Spartou jsem byl v kontaktu. Dostal jsem za poslední dobu několik nabídek a Sparta mezi ně patřila," potvrdil ČTK Lener. Nabídka ho lákala prý i proto, že se jednalo o možnost působení v metropoli. "Navíc šlo o Spartu, kde

mám nějakou trenérskou minulost, a jednalo by se o spolupráci s Ríšou Žemličkou a Patrikem Martinem, které znám ještě z jejich hráčského období jako velmi poctivé lidi," dodal Lener.

Vše ale ztroskotalo na jeho představě spojit trenérský post s manažerskou funkcí na svazu. "Není pravdou, že jsem na svazu požádal o uvolnění. Chtěl jsem tam i nadále pokračovat, ale Sparta potřebuje trenéra na plný úvazek, proto to nakonec nedopadlo," vysvětlil Lener.

Žemlička je historicky nejproduktivnější hráč klubu, teď ho v 48 letech čeká největší trenérská výzva. Zatím dělal jen asistenta nebo trénoval v nižších soutěžích. "Nabídky posunout se na pozici hlavního trenéra si ohromně cením. S kolegou Jandačem jsme našli už před minulou sezonou společnou řeč a jsem rád, že nyní mohu pokračovat v tom, co jsme rozběhli," uvedl Žemlička. Své svěřence přivítá poprvé už příští pondělí, kdy startuje pro část týmu letní příprava.

United doma jen remizovali s Evertonem a cesta za titulem se jim komplikuje

22. 4. 2012 | poslední aktualizace: 22. 4. 2012 15:57

Autoři: [ČTK](#), [vba](#)

Archiv: <http://sport.ihned.cz/fotbal/c1-55546870-united-doma-jen-remizovali-s-evertonem-a-cesta-za-titulem-se-jim-komplikuje>

Cesta fotbalistů Manchesteru United za titulem v anglické Premier League dostává trhliny. Svěřenci Sira Alexe Fergusona totiž nezvládli domácí zápas s Evertonem, který skončil remízou 4:4. Jejich městský rival City tak už ztrácí před vzájemným zápasem jen tři body.

Manchester United ztratil ve 35. kole Premier League dvoubrankové vedení a remizoval s Evertonem 4:4. Znovu tak zdramatizoval boj o titul v anglické lize, protože druhý Manchester City se mu v případě odpoledního vítězství nad Wolverhamptonem může před vzájemným duelem přiblížit na tři body.

Skóre divokého zápasu otevřel Everton, který na Old Trafford čeká na vítězství už od úvodního ročníku Premier League v roce 1992. Centr Tonyho Hibberta ve 33. minutě umístil hlavičkou z úhlu přesně ke vzdálenější tyči Nikica Jelavič.

Čtyři minuty před přestávkou ale srovnal také hlavou Wayne Rooney a do vedení poslal tým Alexe Fergusona technicky z hranice pokutového území Danny Welbeck. Stejný hráč za tři minuty v pozici zády k brance nalezl Naniho, a ten vstřelil třetí gól.

Hosté snížili na 2:3 zásluhou voleje Marouána Fellainiho ze 67. minuty, jenže brzy nato znovu skóroval Rooney a vstřelil svůj celkově 33. gól v tomto ročníku. Na čtvrtém místě tabulky historicky nejlepších kanonýrů United předstihl s bilancí 180 branek George Besta a Dennise Violleta.

Šokující srovnání ale přišlo zásluhou dalšího gólu Jelaviče a poté Stevena Pienara. Za "Rudé d'ábly" mohl ještě rozhodnout stoper Rio Ferdinand, na svůj 450. ligový zápas ale nebude vzpomínat v dobrém kvůli zákroku bývalého brankáře United Tima Howarda.

Mistr světa letos poprvé vyhrál. Vettel kraloval v bahrajnské poušti

22. 4. 2012 | poslední aktualizace: 22. 4. 2012 22:12

Autoři: ČTK, vba

Archiv: <http://sport.ihned.cz/motosport/c1-55546850-mistr-sveta-letos-poprve-vyhral-vettel-kraloval-v-bahrajnske-pousti>

Mistr světa z loňského ročníku formule 1 Sebastian Vettel letos poprvé spočinul na nejvyšším stupínku. Německý pilot se radoval z vítězství ve Velké ceně Bahrajnu. Druhé a třetí místo obsadil Kimi Räikkönen, respektive Romain Grosjean. Oba z týmu Lotus.

Velkou cenu Bahrajnu formule 1 vyhrál úřadující mistr světa Němec Sebastian Vettel z týmu Red Bull. I čtvrtý závod sezony měl jiného vítěze, což se naposledy stalo v roce 2003. Za Vettelem, jenž ovládl už sobotní kvalifikaci, dnes dojeli oba piloti Lotusu. Druhý skončil exmistr světa Fin Kimi Räikkönen, jenž dosáhl nejlepšího výsledku po návratu do seriálu F1. Francouz Romain Grosjean zaznamenal třetím místem životní úspěch.

Závod se příliš nevydařil stáji McLaren. Dosud vždy třetí Lewis Hamilton dojel až osmý a připsal si nejhorší výsledek po 17 závodech, které dojel. Přišel tak o průběžné vedení, které přenechal Vettelovi. Hamiltonův stájový kolega Jenson Button bojoval o šesté místo, ale kvůli defektu a problémům s motorem musel kolo před koncem ze závodu odstoupit.

Díky tomu si druhý bod v sezoně připsal sedminásobný šampion Michael Schumacher, jenž po problémech v kvalifikaci a výměně převodovky startoval až z 22. pozice, nakonec se ale probojoval na desátou příčku. Premiérový bodový zisk v sezoně pak zaznamenal devátý Felipe Massa na Ferrari.

Oba Lotusy předvedly skvělý start, především Grosjean se ze 7. místa po kvalifikaci posunul na čtvrtou příčku a v 8. kole už byl po předjížděcím manévru na Hamiltona druhý. To už měl na čele výrazný náskok Vettel, který zajížděl nejrychlejší kola.

Výrazně do závodu promluví 10. kolo, ve kterém se začalo zajíždět do boxů. Hamilton se kvůli problémům s výměnou zadní levé pneumatiky u mechaniků zdržel a propadl se. Navíc při výjezdu se dostal do souboje s Rosbergem, který ho vytlačil z trati, ale vše se nakonec obešlo bez incidentu. Hamilton však výrazně ztratil.

Zvolená taktika nejlépe vycházela Räikkönenovi, který se z 11. místa po kvalifikaci postupně propracoval na druhé místo a před třetí zastávkou v boxech se dokonce snažil předjet vedoucího Vettela. Ten však souboj ustál, navíc mu pomohli i mechanici Red Bullu, který zastávku v boxech zvládli rychleji než u Lotusu a udrželi tak Vettela v čele.

Räikkönen se sice ještě snažil zaútočit, ale na svůj první triumf od srpna 2009 už nedosáhl. Přesto si připsal nejlepší výsledek od svého návratu k formuli po dvouletém působení v rallye.

Nejlepší výsledek kariéry vyrovnal Brit Paul di Resta, který pro Force India vyjel díky strategii dvou zastávek v boxech šesté místo. To předtím dokázal jen v minulé sezoně v Singapuru.

Velká cena Bahrajnu se jela po roční odmlce. Loni byla zrušena kvůli politickým nepokojům a ohrožena byla i letos, neboť v zemi stále panuje neklid. Navzdory protivládním demonstracím, při nichž zasahuje policie, však Mezinárodní automobilová federace dala konání Grand Prix zelenou a závod se obešel bez mimosportovních incidentů.

Podle promotéra formule 1 Bernieho Ecclestonea odvedli pořadatelé výbornou práci a zajistili si, že závod v Manámě zůstane součástí mistrovství světa. A to přesto, že závodu přihlížela mizivá návštěva. Oficiální údaje tvrdí, že na okruh Sáhír dorazilo 28 tisíc diváků.

"Jednoznačně. Nevidím důvod, proč by tomu tak být nemělo. Za rok budeme zpátky a stejně tak v mnoha dalších letech, protože tu odvádějí skvělou práci," řekl. "Je vidět, že zájem o motosport na Blízkém východě stále roste," dodal.

El País

Éxtasis en San Mamés

El Athletic, con un gran Llorente, remonta ante el Sporting de Portugal a base de fe y llega a una final europea 35 años después

EDUARDO RODRIGÁLVAREZ Bilbao 27 ABR 2012 - 01:13 CET31

Archivado en: [Liga Europa](#) [Marcelo Bielsa](#) [Sporting Lisboa](#) [Athletic](#) [Fútbol](#) [Equipos](#) [Competiciones](#) [Deportes](#)

Era sí o sí. Era una disputa entre el que la busca y el que la encuentra. Era la fe frente al oficio. Era el credo ante la salve (para quienes crean en los sortilegios). Eran los chicos del infierno feliz donde habitaba el Athletic desde 1977 cuando jugó (y perdió) su única final europea, de la UEFA contra el Juventus, deseando tocar cielo, el pelo del cielo, aunque solo fuera la alfombra del cielo. Rascar bola, que se dice en el argot. Ser o no ser. Y fue. Fue por fe, venciendo la adrenalina de un comienzo indescrptible, un intermedio inquietante, tras el empate del Sporting, y un final como hacía décadas que no se veía en San Mamés. Nunca desde los años ochenta había sido Bilbao, Bizkaia, tan íntimamente feliz.

Y todo en tiempos de crisis, de anomía, de falta de templanza. Todo en un escenario de barriada, pero con una obra de García Lorca entre las manos. El Athletic alcanzó su segunda final de la temporada, esta vez europea, tras la de la Copa del Rey y aún ansía conseguir una plaza en la Liga de Campeones. Nunca Bilbao, ni en sus canciones más tradicionales, fue más grande, más fanfarrona.

Y sin embargo, estaba el *yu yu* de lo que pudo haber sido y no fue en el Camp Nou y en el Bernabéu; en la conjunción astral que penalizaba a los inquilinos del campo y favorecía a los alquilados.

Una suerte de infortunio que castigaba a quienes creían que la jerarquía tenía sangre azul y en los palacios reales no existían los okupas. Pero haberlos, haylos. Si la fe del Athletic es inquebrantable, el oficio del Sporting de Portugal, indudable. Que el equipo portugués le iba a ceder la iniciativa al rojiblanco estaba cantado. Que se iba a acurrucar en su medio campo para tener más terreno por el que campear si llegaba el caso, era inevitable.

La cuestión era saber si el conjunto de Bielsa iba a saber qué hacer con la iniciativa, es decir, cómo transformarla en ocasiones de gol. Lo supo pronto. Pronto entendió que, a diferencia de lo que ocurrió en Lisboa, Llorente ganaba todas las batallas a los grandullones centrales del Sporting, cuando era uno contra uno, y que Ibai Gómez sabía cómo aprovechar los despistes habituales de su marcador, Pereira, volcánico, pero despistado a poco que se le mueva la diana. Entre la anemia del Sporting, en su salida, como a ver si llovía o salía el sol, se cruzaron Muniain, con un centro medido, que Llorente dejó con el pecho hacia atrás, en su enésima victoria particular, para que Susaeta marcara a bote pronto. El escenario se había iluminado muy pronto, en apenas 17 minutos. El fogonazo fue descomunal. Llorente podía con las torres gemelas del Sporting y Javi Martínez exhibía una soberanía en el juego defensivo que invalidaba los artificios del equipo portugués.

Pero el Athletic tiene el problema en sí mismo. Su gran peligro no está en la táctica, en la actitud o en la ocupación del campo, sino en las pérdidas de balón. Su conjura con la pelota, su afán por cuidarlo como a un bebé, esté donde esté, le lleva a congelar tanto la mirada que se olvida de él y al final se lo roban. Y lo perdió Herrera en el parque del área y lo encontró Wolfswinkel, que no se había visto en otra similar. Y la enchufó, agradecido.

El Athletic notaba la intermitencia del medio campo. Herrera era un semáforo automático y Muniain solo organizaba el fútbol de los que salían, no de los que entraban. Por ahí transitaban Martins y Pereirinha con pasillos amplios, solo cerrados por la grandilocuencia de Javi Martínez y Amorebieta.

El arma estaba en los costados. El Athletic tenía el costillar terso, pero los costados ágiles. Y del costado, de la zona bíblica del fútbol, salió la lanza de Ibai Gómez para estampar en la red un centro de Llorente. El Athletic recuperaba

la jerarquía y frenaba en seco, en apenas dos minutos, la autoestima del Sporting, condenándole a un suplicio que esperaba curar en el vestuario.

Así que, vista la altura del patíbulo, prefirió especular con un solo golpe de soga. Y la soga la puso Llorente, en una nueva asistencia de Ibai Gómez que el delantero de referencia empujó a la red tras dar el balón en el poste ante el sorprendido Rui Patrício. Si la fe mueve montañas, el Athletic movió todas las cordilleras hasta convertir el fútbol en una planicie por la que encontró la carretera que lleva a Bucarest, el destino soñado.

¡Gracias Marcelo!”

El presidente Urrutia ensalza al técnico porque “le ha dado al equipo una vuelta, siempre vinculada a los valores históricos del Athletic”

SONSOLES ZUBELDIA LÓPEZ Bilbao 27 ABR 2012 - 01:01 CET31

Archivado en: Marcelo Bielsa Liga Europa Sporting Lisboa Athletic Fútbol Equipos Competiciones Deportes

Podría parecer exagerado decir que al término del encuentro, con los aficionados aún dentro de San Mamés, en el centro de Bilbao se podía escuchar el eco de los aficionados rojiblancos coreando el nombre de su equipo, pero no lo es. Los gritos y cánticos de entusiasmo se podían escuchar de un extremo a otro de la Gran Vía. La incertidumbre que vivieron los aficionados durante casi todo el partido dio paso a una explosión de júbilo que inundó cada rincón de la ciudad. *Athletic, Athletic, zu zara nagusia* (Athletic, Athletic eres el mejor) o *Ni Barça, ni Madrid, Athletic* fueron dos de los lemas más repetidos por los exultantes hinchas.

Con el sonido ensordecedor de cientos de bengalas y petardos de fondo, los vehículos e incluso los autobuses que circulaban por Moyúa hacían sonar su bocina a modo de celebración y como un guiño a los transeúntes. Toda una fiesta. Pero para Bielsa, siempre precavido, no se ha llegado a su fin. “¿Se ve en la gabarra?”, le cuestionaron. “Nunca me imagino situaciones a las que no he accedido porque es una forma de ahuyentarlas”, replicó.

Tras la intensa jornada vivida, los aficionados se desahogaron en los tradicionales puntos festivos de la ciudad: Las calles Licenciado Poza o García Rivero y la plaza Moyua, donde no pocos hinchas decidieron darse un baño en la fuente. Pese a la tensión acumulada, no se produjo el más mínimo incidente. Es más, los aficionados rojiblancos corearon el nombre del rival al final del histórico encuentro y sacaron una pancarta de homenaje a Iñigo Cabacas, tal y como ya hicieran en el partido de ida.

“Esto es legendario, ¡gracias Marcelo!”, se emocionaba un seguidor rojiblanco, que, aferrado a su copa, soñaba con Bucarest y con metas aún más ambiciosas para el equipo que lleva en su “corazón” desde que era un niño. Emocionado y muy orgulloso también se mostró el presidente del Athletic, Josu Urrutia, señaló que el equipo, “en su filosofía sigue siendo competitivo en un mundo que va por otro lado”. El exjugador resaltó el papel que juega la afición y la devoción de ésta por los jugadores. “San Mamés los tiene como hijos”, aseguró. Urrutia también ensalzó la figura del entrenador, Marcelo Bielsa porque el rosarino “ha dado a este equipo una vuelta, siempre vinculada a los valores históricos del Athletic”. “Todo el Athletic tiene que disfrutar esto”, animó. Respecto a Fernando Llorente, autor del último gol, el presidente rojiblanco matizó que el navarro “es un gran jugador, pero hay otros grandes jugadores que están destacando. El Athletic no puede funcionar si no es como equipo”, abundó.

Por su parte, Llorente confió en “seguir haciendo historia” y señaló que su gol es “el más importante de mi vida y nunca me había emocionado tanto como esta noche”. Pero el elogio le llegó de Bielsa: “Llorente jugó como nunca lo había visto desde que conozco al equipo”. Y, el técnico, más que conforme con el juego de todos, añadió: “Les he felicitado a todos y transmitido que es absolutamente merecido lo que consiguieron”. Iraola entendió lo mismo “Nos ha costado mucho, pero este equipo se lo merecía”. Bilbao lo celebró de pleno.

El futuro del Barcelona empieza hoy

Guardiola comunicará su decisión al presidente y a los jugadores antes del entrenamiento

LUIS MARTÍN **Barcelona** **26 ABR 2012 - 21:35 CET29**

Archivado en: Josep GuardiolaPrimera divisiónFC BarcelonaLigaFútbolEquiposCompeticionesDeportes

El 5 de mayo de 2008, en la habitación de un hospital de Barcelona, Joan Laporta, entonces presidente del Barça, comunicó a Josep Guardiola, en presencia de su amigo Evarist Murtra, la decisión que le convertía en sustituto de Frank Rijkaard en el Barcelona al término de aquella temporada. El Barça había quedado eliminado por el Manchester en semifinales de la *Champions League* y acababa de nacer Valentina, la tercera hija del entonces técnico del Barcelona B, que cumplirá cuatro años dentro de una semana.

Aquella mañana comenzó una historia que ha reportado grandes emociones y alegrías a la afición del Barcelona y a muchos amantes del fútbol en general. Una historia que va mucho más allá de los 13 títulos, que habla de estilo, que ha dejado huella y ha creado escuela. Una historia que puede terminarse hoy mismo, antes de las once de la mañana, cuando Guardiola comunique a sus jugadores la decisión que ha tomado sobre su continuidad o no en el club.

El futuro del Barcelona comienza hoy en la ciudad deportiva de Sant Just. Será allí, en el laboratorio donde ha forjado durante cuatro años uno de los equipos más brillantes de la historia, donde el técnico catalán comunicará su decisión, que en principio solo conocen su compañera y Tito Vilanova, su ayudante. Convocados a las 10.00 para el entrenamiento, que debe comenzar a las 11.00, Guardiola se reunirá con su grupo de colaboradores y con sus futbolistas porque ha querido que ellos sean los primeros en conocer por su boca la decisión que, presuntamente, tomó ayer. Según desveló Radio Barcelona, el presidente Sandro Rosell y Guardiola se vieron las caras en casa del entrenador horas después de que el Chelsea eliminara al Barça en la Liga de Campeones.

Según la Cadena SER —ninguna fuente del club confirmó ni desmintió nada al respecto—, de la reunión, a la que supuestamente asistieron el vicepresidente Josep Maria Bartomeu y Andoni Zubizarreta, el director deportivo, no salió ninguna respuesta concreta del entrenador. Desde la madrugada del miércoles, el tema de la renovación viaja sobre un río de rumores, interpretaciones y comentarios.

Tan pronto Guardiola anuncie su decisión, el club tiene la intención de emitir inmediatamente un comunicado que termine con la incertidumbre que rodea al barcelonismo. En el supuesto de que abandone el cargo, la idea es que Guardiola lo anuncie públicamente en compañía del presidente. En caso de que la decisión le lleve a continuar un año más en el cargo, Guardiola hablará mañana en la previa del partido contra el Rayo Vallecano, que se disputa el domingo (21.30, Canal+ 1).

En Vallecas no jugará Xavi Hernández, que estará 15 días de baja por culpa, otra vez, de una rotura en el sóleo. Las pruebas que se le realizaron ayer confirman una pequeña rotura muscular. El volante catalán, de 32 años, ha disputado 47 partidos con el Barcelona en lo que va de curso, siempre con molestias en ambas pantorrillas, razón por la que el entrenador ha venido dosificándole: de los últimos ocho partidos, el medio solo ha completado dos. Xavi, que sigue un protocolo de trabajo específico para aliviarle de esa dolencia crónica, ha sido baja a lo largo de la temporada en varias ocasiones por culpa de la misma lesión que ahora le deja fuera 15 días. Xavi empezó ayer un plan de recuperación destinado a llegar a la final de la Copa del Rey, que se disputará el día 25 de mayo en Madrid entre el Barcelona y el Athletic de Bilbao.

Todo empezó el 6 de mayo de 2008. El día después de que Valentina Guardiola llegara al mundo, su padre se convirtió en entrenador del Barcelona. “Saldrá bien”, le dijo a Joan Laporta.

Adrián sale a joya por partido

El Atlético alcanza la final al eliminar a un desafortunado Valencia y disputará el título contra el Athletic

CAYETANO ROS Valencia 26 ABR 2012 - 23:23 CET12

Archivado en: Valencia CFAtlético MadridLiga EuropaFútbolEquiposCompeticionesDeportes

Adrián López, el de los grandes goles y el del fantástico cambio de ritmo, metió al Atlético en la final de la Liga Europa, el 9 de mayo en Bucarest, contra el Athletic, justo el día en que el club colchonero cumplía 109 años. Antes, el conjunto de Simeone se aplicó con oficio y solidez ante un Valencia tan estimulante en la creación como ausente de remate, desgraciado por la lesión de Canales, que había sido su inspiración en la primera parte. Pero es el sino de Emery en los torneos de eliminación, apeado por errores propios o por aciertos ajenos, nunca acompañado por un gramo de fortuna. En un ambiente espectacular en Mestalla, el de las grandes noches, el Atlético confirmó su crecimiento defensivo desde la llegada de Simeone y la ya consabida calidad de sus delanteros. Un título al alcance para corresponder con la pasión y el orgullo infundidos por el entrenador argentino.

Lejos de pertrecharse en torno a Courtois, el Atlético quiso mirar de cerca a Diego Alves, como en el Calderón, pero con una pequeña gran diferencia. El Valencia sí disponía esta vez de futbolistas para sortear las líneas de presión. Parejo le dio una salida muy limpia a la pelota y Canales la convirtió en una amenaza constante. El interior zurdo cántabro había vuelto en un estado de forma inopinadamente óptimo después de cinco meses de baja por una lesión de ligamentos. Y había cambiado de arriba abajo el rostro de su equipo. Su presencia monopolizó el ataque y lo volcó por la orilla izquierda, donde siempre encontró la prolongación en la velocidad de Jordi Alba. Los centros de este, sin embargo, chocaron contra los zagueros atléticos: muy expeditivos tanto Miranda como Godín; sacrificados siempre Juanfran y Filipe Luis. Simeone ha echado hormigón sobre su línea de zagueros. Soldado se quedaba con la miel en los labios. Y Courtois perdía todo el tiempo posible en los saques de puerta, al menos hasta ser amonestado.

El Atlético tardó 40 minutos en arañar su primer contragolpe. Armonizado por los pases filtrados de Arda Turan, Diego Alves se jugó el físico en la salida para evitar el remate de Falcao. Jordi Alba casi acometía un marcaje individual sobre Adrián. El Valencia notó el peso de la elaboración sin premio y se cayó en los últimos cinco minutos del primer periodo. Aún así, Mestalla lo despidió con todos los honores.

Respecto al choque de ida, Emery había cambiado a tres de sus centrocampistas. Al preferir a Parejo como mediocentro, el Valencia perdía la pegada de Tino Costa en la estrategia ofensiva, que lo metió en la ida en la eliminatoria, pero también lo que ganaba: más toque en la medular. Frente a las jugadas ensayadas de Emery, Simeone alistó a Godín en el eje central, más agresivo que Domínguez. El uruguayo dejó en el dique seco a Rami.

Superado por personalidad de Albelda, Mario Suárez fue sacrificado por Simeone a favor de Gabi en el descanso. El Atlético se enclaustró todavía más. Al Valencia le seguía faltando pegada y Emery pensó en Aduriz justo antes de que Mestalla se quedara helado: Canales volvió a romperse la rodilla y con él las esperanzas blanquinegras. El Atlético aprovechó el desconcierto del cambio para sentenciar. Un cambio de orientación de Diego y Adrián desplegó todos sus recursos técnicos: el control con el pecho, el bote al suelo del balón y el trallazo bombeado con el empeine. Por mucho que Albelda tratara de levantar los ánimos, la historia había tocado a su fin. El *show* del árbitro, que no sabía qué había señalado en unas supuestas manos de Tiago, que fueron de Tino Costa, acabó con una trifulca y la expulsión del mediocentro portugués, que se perderá la final española contra el Athletic en Bucarest. El Atlético ha vuelto a su territorio preferido.

Condenados por el repliegue

Mourinho ordenó en el descanso que el Madrid no presionara arriba y que conservara energías

DIEGO TORRES Madrid 27 ABR 2012 - 00:18 CET37

Archivado en: José MourinhoChampions LeagueReal MadridFútbolEquiposDeportes

Los jugadores del Madrid pasaron una mala noche recordando la eliminatoria perdida contra el Bayern. “Hemos desperdiciado una ocasión histórica de ganar la Copa de Europa”, se lamentaban, hablando entre ellos. Los españoles compararon la semifinal de la Champions con la semifinal de la Copa del Mundo de 2010, jugada contra una Alemania en la que también se destacaban los bávaros Schweinsteiger, Badstuber, Neuer, Lahm y Müller. En aquella ocasión llegaron al descanso con un 0-0. Frente al Bayern se encontraron en la misma situación porque el 2-1 equivalía a un empate (tras el 2-1 de la ida). El discurso de Del Bosque en Sudáfrica les estimuló a ir a buscar el resultado sin reparar en gastos. El miércoles, las palabras de Mourinho en el descanso estuvieron impregnadas de advertencias que invitaron a la precaución. A esa vocación de cálculo y control atribuyen la mayoría de los futbolistas del Madrid la eliminación en una noche que exigía heroicidad. Observan que mientras que en Durban el seleccionador español propuso un partido de jugadores, en el Bernabéu, como en el Allianz Arena, el técnico portugués planteó una semifinal con sello de entrenador.

En Múnich, según fuentes de la plantilla, Mourinho ordenó un repliegue tras el 1-1, para preservar un resultado que creyó suficiente. Ayer hizo lo mismo. La orden de partida fue jugar en lo que el técnico suele llamar “bloque medio”, adelantando la línea de cobertura a 20 metros del área de Casillas y acudiendo a apretar al Bayern cuando sacaba de portería o cuando sacaba de banda en su campo. Tras la ebullición inicial, con el 1-0 en el marcador, aseguran que Mourinho se sobresaltó cuando Alaba dejó solo a Robben ante Casillas. “Mou prefiere que creemos una ocasión clara por ninguna del rival a que hagamos tres claras por una del rival”, explicó ayer uno de los pupilos del portugués. Nervioso como estaba, con el 2-0 de Cristiano el entrenador no esperó a ordenar un repliegue en “bloque bajo”. Bajo esta consigna el equipo se colocó por detrás de la línea del balón cada vez que el conjunto alemán tuvo la posesión, pero se mantuvo la presión en todo campo cuando Neuer sacaba de portería o en los saques de banda. La medida no evitó el 2-1. Pero el penalti de Robben tampoco cambió las cosas. Mourinho esperó al descanso para dar nuevas indicaciones.

La mayoría de los jugadores acudieron a la caseta convencidos de que el técnico preparaba un plan de reacción, porque con el 2-1 no estaban en la final. Dicen los presentes que las caras del personal reflejaron la desconfianza mientras Mourinho desplegaba su oratoria. “Hay que ser inteligentes”, le oyeron decir, “tenemos que reservar energía”. El entrenador puso el énfasis en lo delicado de la situación. Les advirtió de que el resultado entrañaba una complicación muy grande y de que si derrochaban su energía acabarían sufriendo. Les recomendó permanecer en su campo a la espera del Bayern, en bloque bajo, pero sin acudir a presionar los saques de portería y banda. Luego les impartió indicaciones sobre cómo ir sumando gente a los contragolpes. Subrayó que las jugadas debían iniciarse saltando líneas de presión, en largo, ahorrando la elaboración en el centro del campo. El discurso contrastó con el de Del Bosque en 2010, cuando el seleccionador les animó a salir respetándose a sí mismos antes que al adversario, sin escatimar esfuerzos, como si no tuvieran nada que perder y todo por conquistar. El efecto de ambas arengas fue igualmente distinto. Como los jugadores del Madrid no se parecen a los del Oporto, ni a los del Chelsea, ni a los del Inter, el equipo salió a disputar el partido sin demasiada confianza en sus posibilidades. Con una vaga sensación de amenaza.

“¿Cuándo volveremos a tener estos grupos, estos cruces...?”, se preguntaban los jugadores tras repasar la trayectoria del Madrid en Liga de Campeones: Ajax, Lyon, Dinamo de Zagreb, CSKA, Apoel y Bayern. Algunos repensaron los dos años con Mourinho y concluyeron que el técnico no había estado brillante en ninguna de las cuatro eliminatorias disputadas contra rivales grandes: semifinales de Champions contra el Barça en 2011, Supercopa de España, semifinales de Copa en 2012 y semifinales de Champions contra el Bayern. No son pocos los futbolistas que, con sentido retrospectivo, creen que en los cuatro cruces su jefe tomó alguna medida contraproducente. Unas veces dispuso un trivote, como en la Copa y en la Champions contra el Barça, otras veces inculcó vértigo e imprecisión a la hora de elaborar, como en la Supercopa, y otras se mostró excesivamente conservador en la creencia de que podría controlar el marcador a su antojo, como contra el Bayern.

El Madrid se fue al descanso con un 2-1. Al cabo de los 180 minutos el marcador seguía igual. Solo el capitán, Casillas, el hombre con más autoridad en el club, se atrevió a manifestar en público algo de lo que sentía la mayoría de la plantilla cuando dictó sentencia tras la eliminación: “Pecamos de aguantar el resultado”.

Mou y los guiños del calendario

El luso se escudó en la agenda del equipo, que, como otras muchas veces, ha salido beneficiado

ELEONORA GIOVIO Madrid 26 ABR 2012 - 21:47 CET3

Archivado en: José Mourinho Champions League Real Madrid Fútbol Equipos Deportes

El Bayern ganó, según dijo José Mourinho el miércoles en el Bernabéu, porque tuvo más suerte que el Madrid y porque, a diferencia del conjunto blanco, no tuvo que jugarse la Liga el sábado. El año pasado fue una trama arbitral orquestada por la UEFA y UNICEF; este año, los caprichos del calendario. Son los argumentos que utiliza Mourinho para justificar la derrota, sin recordar que con un calendario similar al español varios equipos de la Liga han jugado finales europeas en los últimos años. Sin ir más lejos, el Barça el pasado curso.

El azar del calendario hizo, por ejemplo, que el Madrid no saliera de la capital durante seis partidos (mes y medio de competición). Desde el 28 de enero al 4 de marzo, los jugadores de Mourinho jugaron en Chamartín contra Zaragoza, Levante, Racing y Espanyol y, entre medias, *viajaron a Getafe y Vallecas*. Eliminado de la Copa a finales de enero, el Madrid tuvo incluso más tiempo para descansar y rotar. Lo sabía Mourinho y así lo dijo antes de los cuartos de Copa contra el Barcelona, el 17 de enero. “Quedar eliminado de la Copa supondría jugar dos partidos menos en febrero, que será cuando vuelva la *Champions*. Serían, además, dos partidos muy exigentes, contra Valencia o Levante. El equipo que quede eliminado ahora tendrá esa ventaja, de no jugarlos”, dijo.

El Madrid, efectivamente, tuvo esa *ventaja* (además de encontrarse a un rival como el Apoel en cuartos de Liga de Campeones). Aun así, el técnico portugués volvió a quejarse del calendario. Para él, haber tenido que jugar el clásico entre la ida y la vuelta de *Champions* había perjudicado al Madrid. Sus jugadores en zona mixta dijeron todo lo contrario.

No entiende el técnico portugués que hay aspectos que no se pueden controlar. Como el estallido de un volcán que obligó al Barcelona a hacer casi mil kilómetros en autocar para disputar una semifinal de *Champions* en San Siro, contra su Inter. “¿El viaje en autocar? Si me hubiese tocado a mí lo habría convertido en algo que ayudara a unir al grupo. Incómodo desde luego es, pero Bergkamp [tenía fobia a volar] seguro que preferiría ir en bus que en avión. Nosotros fuimos a Moscú a jugar contra un equipo que no jugaba desde hace una semana y nos encontramos un campo de plástico. Y jugamos”, dijo Mourinho en abril de 2010.

No entiende el técnico que hay aspectos que no se pueden controlar. Como el estallido de un volcán que obligó al Barcelona a hacer casi mil kilómetros en autocar para disputar una semifinal de *Champions* en San Siro, contra su Inter

Y sí. Jugó su Inter en Moscú “en un campo de plástico”. Y jugó el Barça en San Siro tras un viaje en autocar. Así como jugó la doble eliminatoria de semifinal de este año descansando dos días menos que el Madrid. Caprichos del calendario. A veces son benévolos con unos; otras, con otros.

El portugués no se olvidó de lanzar sus habituales dardos al Barça, tras caer eliminado por el Bayern. Esta vez los reservó para las respuestas en inglés. Un periodista de la BBC le preguntó por Terry —no estará en Múnich por sanción— y si sentía tristeza por no poder enfrentarse al Chelsea en la final. “Yo quiero que ganen los *blues* porque el martes fueron unos héroes. Sé que hay gente que se cree que son los amos del juego [utilizó la expresión *Master of the game*] y que critica al Chelsea como criticó al Inter hace dos años. No saben nada. No saben lo que significa luchar, ni jugar con diez y con nueve”, contestó.

El Madrid no intimida al Bayern

El equipo alemán supera al español en los penaltis tras un partido eterno, intenso y emotivo

- **FOTOGALERÍA Las imágenes del partido**

JOSÉ SÁMANO Madrid 26 ABR 2012 - 11:39 CET**810**

Archivado en:FC Bayern MúnichChampions LeagueReal MadridFútbolEquiposCompeticionesDeportes

Tras un himno a la Copa de Europa, después de un partido de intrigas entre dos colosos que forman parte de la reserva del fútbol mundial, el Bayer Múnich alcanzó su novena final, la más suya, la que jugará en su propio estadio el próximo 19 de mayo ante el Chelsea. Lo hizo a costa de un Madrid que se sublevó hasta el final, exigido al límite y superado en muchas fases por su adversario. Pero aguantó el Madrid, no con un juego cautivador, ni mucho menos, pero sí con un esfuerzo sobrecogedor, con el Bernabéu como gran depósito sentimental. Sonados por la batalla, ambos fueron forzados a una tanda de penaltis. Dos equipos que nada tenían que reprocharse tras su emotivo brindis al fútbol, retados ante esa agónica ruleta. CR, como tantos héroes en esa suerte, de Zico a Platini o Messi, falló tras 27 penaltis seguidos marcados. También erraron Kaká y Ramos. Solo acertó Alonso y dos paradas de Casillas no bastaron. La *décima*, aplazada.

Fue un partido con colmillo de principio a fin, eterno, emotivo, crudo. No es que fuera una oda al fútbol de etiqueta, pero sí un pulso pasional, de esos en los que la trama es continua y el espectador no se desengancha. A ello contribuyó el Bayern, el Bayern de toda la vida, el que no se intimida jamás, por algo el Madrid solo le ha ganado seis partidos de 20 disputados. Bien lo saben muchas generaciones del Madrid. No es el Bayern un equipo que se espante a la primera. Por algo, como el Madrid, forma parte de la nomenclatura del fútbol. Con la hinchada en combustión, con el Chamartín totémico de las grandes noches europeas, el equipo local congestionó de salida a su adversario, encapsulado cerca de su portero, el perímetro que peor domina por la poca aptitud de sus defensas. Con el Bayern tiritando en el claustro de Neuer, Alonso advirtió que su rival bloqueaba la orilla de Cristiano y Marcelo, pero no tenía interruptor para Di María. El guipuzcoano, que tiene un periscopio privilegiado, ejecutó dos cambios de juego excepcionales. Di María desbordó a Alaba en el primero y Khedira llegó al remate, pero se interpuso el meta germano. A la segunda, otra vez Alonso comunicó en el horizonte con el extremo argentino, cuyo centro rebotó en la mano de Alaba. Ni se inmutó CR, que anotó el evidente penalti con la seguridad que le faltó en la tanda, en el momento cumbre.

Desatado el Madrid, no es el Bayern, con tantas cicatrices, uno de esos conjuntos que se sienta desvalido. Robben falló ante Casillas, con la portería de par en par, un gol increíble. Al instante estuvo a punto de embocar Ribéry, pero Khedira, al tajo en las dos áreas, se cruzó a tiempo. Fueron los primeros síntomas de que el cuadro muniqués estaba dispuesto al combate, al cara a cara. Pero de nuevo se interpuso Khedira, hiperactivo, ubicuo, que barrió la pelota en campo alemán, y dio una puntada con Özil, que por la mirilla citó a Cristiano con el meta Neuer. Un 2-0 en un cuarto de hora, Ronaldo enchufado y la afición extasiada por *el espíritu Juanito*.

Todo estaba a favor del Madrid, pero el equipo metabolizó mal su ventaja, la que quiso proteger demasiado pronto. El equipo dio un paso atrás, se hizo largo, con los delanteros descolgados. Un órdago a la contra, sin tránsito por el medio, como le gusta a Mourinho, confiado en su pegada en ataque y defensa. El contragolpe es una vía que el Madrid explota como pocos, por lo que a la mínima es proclive a ella. Hay ocasiones en que recula demasiado hacia Casillas, se desabrocha en el medio e incomunica a sus delanteros. Pero el Bayern no es un equipo cualquiera y al hilo de gente como Kroos tomó el mando en el eje. Se marchitó poco a poco el Madrid y del protagonismo de Cristiano se pasó al de Casillas, al que Mario Gómez puso en serias dificultades. El Bayern se adueñó del partido a partir de colonizar el medio campo, donde Özil y Di María no siempre socorrian a Alonso y Khedira, a su vez obligados por el empuje rival a incrustarse a menudo entre sus centrales. Al mando el grupo de Heynckes, Kroos percutió por el costado derecho. Gómez llegó por el pasillo central, emparedado entre Pepe y Ramos. El brasileño le atropelló. Robben acertó en el penalti, un lanzamiento con suspense porque a Casillas le faltó una uña para evitar el tanto. La premura del Madrid por guardar el botín, por contemporizar, le hizo perder el control, que con la eliminatoria igualada se vio convaleciente ante un contrario valiente y decidido, por más que sus zagueros no sean

precisamente una celebridad, ni para dar carrete al juego ni para defender. El Bayern les dio la espalda; el Madrid no les retó lo suficiente. Con Casillas en plan Casillas en un remate de Gómez y una falta lanzada por Robben, el grupo de Mourinho agradeció la pausa.

Desatados los de Mou, sus rivales, con tantas cicatrices, no se sintieron desvalidos

No encontró más consuelo en el resto del encuentro, siempre amenazado por Gómez y el imprevisible Robben, al que a veces le puede el ombligo, y con Kroos como satélite. El Madrid quedó expuesto, sostenido por su portero, los centrales —magníficos Ramos y Pepe— y el estremecedor desgaste de Alonso y Khedira. Inquietante señal para los madridistas, con más defensas que delanteros bajo los focos. Daba la sensación de que era al Madrid al que se le hacía larga la función del Bernabéu. Pero el equipo resistió en los mejores momentos de su adversario, que echó de menos a Ribéry, más ocupado de lo suburbial que del juego, y llegó a poner las riendas al partido. De CR a Robben, un encuentro de cuerpo entero, máxime cuando derivó en una prórroga, el tercer tiempo de Hitchcock, donde se acalambran las piernas y se anudan las gargantas.

Fundidos Cristiano, Benzema y Özil, el Madrid no encontró oxígeno en Kaká, confuso de principio a fin. Tampoco el Bayern en Müller. Con todos ya sin pulso, el Madrid igualó el encuentro en la prórroga, donde todo se equilibró, donde el pánico y el agotamiento contuvo a unos y otros. Sin remedio, la rueda de los penaltis, que confunde a víctimas y verdugos. Dos proezas de Neuer, dos patinazos de CR y Kaká. Dos gestas de Casillas, dos tembleques de Kroos y Lahm. Ramos despejó las esperanzas del Madrid y Schweinsteiger llevó al Bayern al paraíso de Múnich. Pena máxima para el Madrid. Una enorme decepción para el fútbol español, que ya veía exportado el clásico a la gran atalaya europea. En la orilla, pincharon el Barça y el Madrid, que no supieron gestionar dos goles de ventaja, desgastados quizá por su propio pulso. Una batalla extrema que para el Madrid se inició en agosto, con su deseo de desbancar a su gran rival ya desde la Supercopa. El Bayern, orgulloso él, al que jamás asustan las grandilocuencias ajenas, se lo hizo pagar.

El diablo rojillo

Dos goles a balón parado terminan con un Athletic desdibujado y sin ritmo

Gorka Rodríguez Pérez 11 MAR 2012 - 23:53 CET

Archivado en: Athletic Osasuna Navarra Liga Fútbol País Vasco Equipos España Competiciones Deportes

Iraizoz no alcanza el balón cabeceado hacia atrás por su compañero Iturraspe / RAFA RIVAS (AFP)

Vestido con la misma indumentaria y adoctrinado en la misma corriente, el Athletic descubrió que el Reyno de Navarra, no es Old Trafford ni Osasuna un equipo al que sea sencillo domesticar en su casa. Convencido de sus posibilidades, el conjunto de José Luis Mendilibar se vistió de diablo rojo, rojillo en realidad, para deshacer esa burbuja en la que vive el conjunto rojiblanco. Dos goles de cabeza bastaron para trastabillar el partido y confirmar a Osasuna como una piedra mayor sin acento inglés, pero a la que cuesta derribar.

Se guardó Marcelo Bielsa las tres patas que soportan el banco del Athletic, acostumbradas a contener el peso de cada usuario y que aguardan el próximo jueves a un peso pesado. Sin Javi Martínez, Herrera ni Llorente en el campo, el peso del partido se repartió entre el resto de pilares. Amorebieta, Iñigo Pérez y Toquero debían reemplazar un ecosistema verde en el que ha florecido el aroma de Bielsa. Sin embargo, la misión se antojó más complicada para Iñigo Pérez, un medio con capacidad para recibir y redirigir, pero sin peso para controlar por sí solo el torrente que se genera en una zona de mordida fácil. Algo si cabe más determinante si enfrente aguarda un equipo como Osasuna, de colmillo afilado y amigo de la batalla con florete.

Nada le va mejor al equipo de Mendilibar que saberse delante de una pared sin atajos a la vista. No importa que la gesta implique un desgaste extra ante un rival que le dispute el balón desde el principio. El esfuerzo no se negocia. A la variabilidad de movimientos del Athletic respondía Osasuna con un manual de coordinación. Se movió como una

cortina tirada casi siempre por el cordel de Puñal, de un lado al otro, tapando cualquier hueco por el que asomase la luz. Ni siquiera Muniain, desenchufado y sin chispa, parecía capaz de jugar con ese trozo de tela inmenso.

Domesticado el juego, Lamah encontraba con facilidad pasillos kilométricos por los que asomar esa zancada suya y obligar a mirar hacia atrás a Iraola. La ausencia de Javi Martínez repercutió en la liberación del lateral rojiblanco y en la transformación del sistema inicial en su versión más ofensiva. Aun así, la falta de contacto con el balón desasosiega al Athletic, acostumbrado a esa carcasa de equipo dominante y crecido.

Sin capacidad el Athletic para encontrarse a sí mismo, Osasuna tiró del repertorio clásico para enrevesar el nudo. Una falta botada por Puñal terminó dentro de la portería de Iraizoz después de que Iturraspe no acertase a despejarla. Fue más que una mazazo. No tanto por la falta de fortuna, sino por la aseveración de que los partidos se juegan con mismas fichas, pero no siempre resultan iguales. Tanto que a la media hora Raúl García, de nuevo de cabeza y de nuevo tras un saque de falta de Puñal, colocaba el balón en el fondo de la red.

“¡Esto no es Old Trafford, es El Sadar!”, se podía leer en una de las pancartas del estadio. Un mensaje que ya advertía de la buena nota tomada por Osasuna tras el partido de la Liga Europa. Tras el descanso, Bielsa revistió al Athletic con Llorente y Herrera por Iturraspe y Aurtenetxe en un intento por revolver un partido volcánico. Mas vistoso el conjunto, las combinaciones empezaron a aparecer. Tanto que, producto de un intercambio entre Herrera y Llorente, el delantero reventó el balón dentro del área pequeña y provocó los primeros temblores en Osasuna.

Nada a lo que no esté acostumbrado el cuadro rojillo, capaz de controlar las mareas más descontroladas. No es el Manchester ni pretende serlo.

El gol como obsesión en la Liga

La ambición de Cristiano y Messi ha permitido agrandar la pugna entre el Madrid y el Barça y potenciar los mejores registros del fútbol español

Ramon Besa Barcelona 1 ABR 2012 - 22:08 CET6

**Archivado en: Lionel Messi Cristiano Ronaldo Liga Real Madrid FC
Barcelona Fútbol Equipos Competiciones Deportes**

Lionel Messi celebra un gol en el partido del sábado ante el Athletic. / Andreu Dalmau (EFE)

2La Liga ya no es solo una cuestión de puntos, sino también de goles. En ambos asuntos manda el Madrid, que en Pamplona cantó el número 100 de los suyos. Su delantera es una mina: Cristiano ya suma 37 (en el total de la temporada, 47) por 20 de Higuain (24) y 17 de Benzema (28). Los tres marcaron contra Osasuna. Cada uno, a su manera. Todos, en jugadas muy bonitas. El desmarque y el toque de Higuain fueron inigualables; la pegada de Cristiano, única por admirablemente violenta, y el tiro de Benzema, prodigioso, más difícil incluso que la volea de Van Basten en la Eurocopa de 1988.

La grandeza de Messi se explica por su talento, único en el mundo, y por la intervención de Guardiola

Aunque ha alcanzado varias goleadas con distintos intermediarios, hay que dejar constancia de que en el Reyno de Navarra no jugaron Pepe, ni Lass ni Khedira y que Coentrão fue suplente. La partida de españoles fue más amplia que nunca, seis, y solo hubo parabienes para dos olvidados como Granero y Albiol. A veces no hace falta trivote ni doble pivote para un 1-5, sobre todo con plantillas tan buenas y profundas como la blanca, sino que alcanza con actuar con naturalidad. Lo mejor del fútbol son siempre los futbolistas y los que hoy juegan en el Madrid resultan tan agradecidos que en cada jornada evocan a las figuras más legendarias del club. El trío Cristiano-Benzema-Higuain remite al de Puskas-Di Stéfano-Del Sol y, cuando se da importancia a los centrocampistas, los aficionados recuerdan seguramente los tiempos de La Quinta del Buitre.

La misma situación se da en el Barça. Ha sido Messi quien ha logrado la catarsis después de la guerra civil protagonizada por nuñistas y cruyffistas. Los goles de La Pulga (36 en la Liga, 56 en total) han activado por igual la memoria del dream team y del equipo de Les Cinc Copes. Ya no son dos conjuntos antagónicos. Ahora forman parte de una misma manera de apreciar un juego que un día abanderaron Kubala y César y después Cruyff y Rexach. A partir de Messi se actualizan las marcas, se revisa el fútbol, se contextualizan las cosas y se hace club.

Lo mejor del fútbol son siempre los futbolistas y los que hoy juegan en el Madrid resultan tan agradecidos que en cada jornada evocan a las figuras más legendarias del club

La grandeza de Messi se explica por su talento, único en el mundo, y por la intervención de Guardiola. Ya no solo es el pichichi del club, sino que también actúa como líder del equipo. Así se explican a veces sus aspavientos hacia los compañeros por una jugada mal resuelta, gestos de los que después se arrepiente. Le mueve la ambición, la misma que hace que Cristiano le quite un gol a Higuaín y después le asista para que ponga el 1-5. La competitividad del argentino ha dado la gloria al Barça y la del portugués otorgó la Copa y el liderato en la Liga al Madrid.

Hasta Iniesta se ha contagiado de la furia de Messi y metió un gol decisivo contra el Athletic que habría firmado Cristiano. El partido tuvo una intensidad desgarradora, circunstancia que redundó en el excelente plan que ha trazado Bielsa en San Mamés. El Athletic sería una tercera vía, una alternativa al fútbol del Barça, que mastica y degusta el juego, y al del Madrid, que devora las porterías y revienta las redes.

A falta de ocho jornadas para el final, los dos candidatos al título parecen en plena forma, solo condicionados por las exigencias de la Champions. Prevenido, el Madrid difícilmente falla, de modo que no necesariamente tiene que descontar puntos ante los mismos rivales que han penalizado al Barça. El Levante, Santander, Málaga y Villarreal no parecían ser sus peores adversarios. Y los azulgrana han encadenado ocho victorias desde su caída en Pamplona. Pinta bonita la Liga por los goles de Messi y Cristiano, por su capacidad para poner al día los números y el fútbol del Barça y el Madrid, ahora mismo dos equipos prodigiosos, a gusto con su historia, deseosos de nuevos retos.

La fórmula española lanza al Madrid

La alineación de seis jugadores nacionales, inédita en la etapa de Mourinho, alumbró la mejor versión del líder

Diego Torres Madrid 1 ABR 2012 - 22:15 CET18

Archivado en: Osasuna José Mourinho Esteban Granero Raúl Albiol Real Madrid Fútbol Equipos Deportes

Albiol y Xabi Alonso, ante Lekic en el Osasuna-Madrid del pasado sábado / JESÚS DIGES (EFE)

Las relaciones entre José Mourinho y el grupo de jugadores que se aglutinan alrededor de los españoles nunca fue tan tirante como en las últimas semanas. El técnico del Madrid duda de la lealtad de sus hombres y ellos recelan tanto de su sentido de la justicia como de su criterio para sacar el máximo provecho de la plantilla. En este clima de tensión viajó el equipo al viejo Sadar, probablemente el campo más inhóspito que existe para el madridismo. Sea porque Mourinho juega cartas inesperadas para activar la competitividad de sus futbolistas, sea porque, como decía Borges, “a la realidad le gustan las simetrías y los leves anacronismos”, el caso es que ante Osasuna jugaron más españoles que nunca. Desde que el entrenador portugués dirige al equipo el Madrid jamás había disputado un partido completo con seis españoles en la alineación titular. El resultado fue, como sentenció el propio técnico, “fantástico”.

A los cinco campeones del mundo se sumó Granero en Pamplona en un dibujo nuevo

El Madrid tiene cinco internacionales españoles: Casillas, Arbeloa, Albiol, Ramos y Alonso. Todos levantaron la Copa del Mundo en 2010. A ellos se les sumó Granero en Pamplona para componer un equipo inédito desde que Mourinho se hizo cargo del banquillo de Chamartín, hace una temporada y media. En los 68 partidos que dirigió en Liga desde entonces hasta el duelo del sábado, los seis españoles no habían coincidido entre los titulares ni una sola vez. A la primera respondieron con contundencia (1-5) y, sobre todo, sin rifar la pelota. Elaborando las jugadas en campo contrario hasta el 0-1 y contragolpeando a partir de la obtención de la ventaja. La táctica no cambió, pero los ejecutantes sí. Esto redundó en balones más claros para los atacantes, que se dieron un festín. Entre Higuaín, Benzema y Cristiano ya suman 74 goles en Liga. La cifra reduce en la comparación con los tantos totales de los equipos con más pegada de la competición: Barcelona (86 goles), Valencia (46) y Athletic (44).

Dicen quienes trabajan a diario con Mourinho que su esquema ideal es un 4-3-3 que, junto a Xabi, siempre incluye a uno o dos especialistas defensivos, como Lass o Khedira. Al técnico le agrada la idea del trivote contra la opinión de

la mayoría de sus jugadores. En Vila-real, cuando dio la alineación, un par de horas antes del partido, la plantilla fue un coro de cuchicheos. Xabi, Lass y Khedira formaron el medio campo y al banquillo destinó a Kaká, Higuaín y Granero. Algunos jugadores no ocultaron su asombro ante lo que consideraron un error, un desperdicio de talento, o un acto de precaución inexplicable. Mourinho se mostró nervioso antes del partido. Según los jugadores, porque sabía que su medida no sería bien recibida ni por el vestuario, ni por la prensa, ni por la afición del Bernabéu. En caso de pérdida de puntos, el riesgo se disparaba. El Madrid perdió dos puntos. Y en el seno de la plantilla se extendió la sospecha de que acumulando mediocentros defensivos el Madrid dilapidaría el colchón de puntos que le mantiene a salvo del Barça en la Liga.

La táctica no cambió, pero los balones llegaban más claros a los atacantes

Las bajas de Pepe por sanción, Khedira por enfermedad, y Lass por lesión, inclinaron a Mourinho a dar pasos en una dirección nueva. Para reemplazar a Pepe eligió a Albiol, que no jugaba en Liga desde el 2 de octubre, en el estadio de Cornellà. Media temporada postergado a favor del novato Varane. Un largo periodo de inactividad que empujó al futbolista a pedir una cesión en Navidades para tener minutos y así poder acudir a la Eurocopa. Para sustituir a Lass y Khedira el técnico optó por Granero, a quien mantenía en capilla desde el 1-1 frente al Málaga. Sus compañeros creían que no le volverían a ver disputar partidos importantes. Pero Granero regresó a la titularidad junto con Xabi después de un mes y medio. Y lo que para Mourinho fue una alineación circunstancial se convirtió en la manera más natural de hacer que el Madrid aproveche al máximo su gigantesco potencial.

No fue la primera vez que el Madrid desplegó sus mejores cualidades con Xabi y Granero en el medio campo. Con los dos volantes desde el inicio el equipo ha conseguido 19 victorias, dos empates y ninguna derrota. En total, 21 partidos de los 106 jugados en Liga desde la temporada 2009-2010. El balance: 65 goles a favor por 20 en contra. El 90% victorias frente al 75% cuando no se juntan entre los titulares.

Mourinho solo ha alineado siete veces juntos a Xabi y Granero a pesar de que con él en el banquillo suman sus coincidencias por victorias. La primera vez que lo hizo fue en El Sardinero, el 5 de marzo de 2011, siete meses después de comenzar la competición. Entonces, el Madrid completó uno de los partidos más celebrados por los aficionados: 1-3. Pero el técnico no los volvió a reunir hasta que el campeonato estuvo perdido. Entre mayo de 2011 y enero de 2012, Granero y Xabi no volvieron a verse en la misma alineación en Liga.

Los españoles fueron puestos a prueba contra Osasuna y respondieron con una exhibición. La fórmula no solo acerca criterios entre el entrenador y los futbolistas. Además, parece la vía más rápida hacia el título.

Cuando Cesc se diluyó en la banda

Fàbregas, ausente en los dos últimos partidos, no marca desde que no ejerce de mediapunta

Nadia Tronchoni Barcelona 1 ABR 2012 - 22:13 CET2

**Archivado en:Primera divisiónCesc FabregasFC
BarcelonaLigaFútbolEquiposCompeticionesDeportes**

Cesc se lamenta de una ocasión fallada. / DAVID RAMOS (GETTY)

Era una noche fría de febrero. El Barcelona ganaba al Valencia, aunque todavía estaban por caer el cuarto gol de Messi, y el que sellaría el triunfo por 5-1, de Xavi. Pero Pep Guardiola, perfeccionista, no pudo evitar descargar su impotencia sobre Cesc Fàbregas cuando le sustituyó a falta de 15 minutos. Le dio unos gritos porque no entendía cómo sus ocasiones, dos disparos, no habían terminado en gol. “No puede ser que un jugador con tanto talento no marque. Hemos hecho triunfar a no sé cuántos porteros de la Liga este año”, se lamentaba.

Casi mes y medio después, nada ha cambiado. Cesc no firma un gol desde el del empate (1-1) en Cornellà, el 8 de enero, contra el Espanyol, a pesar de que no deja de intentarlo: suma desde entonces siete remates en la Liga, en la que cuenta cuatro disparos a los palos, y cuatro en la Copa. Además, se ha perdido los dos últimos partidos: el de la Champions en San Siro frente al Milan por decisión técnica y el del sábado ante el Athletic, que vio desde la grada del Camp Nou.

Respecto a la cita con el conjunto de Marcelo Bielsa, el club informó de que también había sido descartado por decisión técnica, pero se matizó después que había sufrido un pinchazo en la zona del sacro en el entrenamiento del día siguiente al encuentro de Italia: “Se le inmovilizó la espalda. Le habíamos infiltrado y estaba mejor, pero no del todo. No le he querido forzar. Este martes tenemos el partido más importante del año”, dijo Guardiola por la vuelta europea.

La sequía goleadora de Cesc sorprende por su abrumador inicio de temporada. Es todavía hoy el segundo máximo anotador del equipo: 15 goles, nueve de ellos en la Liga. Pero no marca desde que Guardiola decidió adelantar su posición y desplazarlo ligeramente hacia la banda como interior. Hasta entonces acompañaba a Xavi, Busquets e Iniesta en la línea medular. Era la punta de un rombo al que el técnico recurrió cuando disponía una defensa de tres o, en un 4-3-3, un mediapunta, siempre cerca de Messi, cuyos movimientos leía con la misma facilidad con que lo hacía cuando ambos eran niños.

Suma 15 goles, pero el último fue el 8 de enero, frente al Espanyol

Cesc se estrenó en la banda contra el Madrid, en la ida de la Copa en el Bernabéu, compartiendo la línea de ataque con Messi y Alexis. Y repitió con el mismo dibujo en la vuelta. Aunque la eliminatoria se decidió a favor del Barça, hizo autocrítica. No mezclaba bien con los medios y no encontraba con la misma asiduidad a La Pulga. No disparó ni una vez en los dos partidos: “Si no marco, parece que juego mal. No se me debe juzgar por los goles porque no soy un goleador. Ni yo mismo, de todas formas, estoy contento. Debo mejorar muchísimo”.

“Actuar de interior significa tener más disciplina, mantener la posición. A veces me falta la paciencia de Busquets y Xavi. No es fácil. He de aprender los movimientos, mejorar el software creado por el entrenador. Aunque he jugado en esta casa desde pequeño, no es fácil pillarlo”, alegaba Cesc, que siente mayor libertad detrás de Messi. Así tiene más movilidad y ve campo abierto para irse adelante. “Es por la costumbre del Arsenal”, decía.

Es su primera campaña en el Barça y nadie ha perdido los nervios. Tito Vilanova fue su valedor y ha colmado tanto sus expectativas como las de Guardiola: “Cuando tienes el deseo y la predisposición, como Cesc, es más fácil. Estamos en la fase de acabar de conocernos, de que vaya entendiéndolo todo, especialmente con la defensa de cuatro, con la que debe jugar más adelantado”.

Después, nada ha cambiado. Cesc no firma un gol desde el del empate (1-1) en Cornellà, el 8 de enero, contra el Espanyol, a pesar de que no deja de intentarlo: suma desde entonces siete remates en la Liga, en la que cuenta cuatro disparos a los palos, y cuatro en la Copa. Además, se ha perdido los dos últimos partidos: el de la Champions en San Siro frente al Milan por decisión técnica y el del sábado ante el Athletic, que vio desde la grada del Camp Nou.

No jugó contra el Athletic por unos dolores de espalda, explicó Guardiola

Respecto a la cita con el conjunto de Marcelo Bielsa, el club informó de que también había sido descartado por decisión técnica, pero se matizó después que había sufrido un pinchazo en la zona del sacro en el entrenamiento del día siguiente al encuentro de Italia: “Se le inmovilizó la espalda. Le habíamos infiltrado y estaba mejor, pero no del todo. No le he querido forzar. Este martes tenemos el partido más importante del año”, dijo Guardiola por la vuelta europea.

La sequía goleadora de Cesc sorprende por su abrumador inicio de temporada. Es todavía hoy el segundo máximo anotador del equipo: 15 goles, nueve de ellos en la Liga. Pero no marca desde que Guardiola decidió adelantar su posición y desplazarlo ligeramente hacia la banda como interior. Hasta entonces acompañaba a Xavi, Busquets e Iniesta en la línea medular. Era la punta de un rombo al que el técnico recurrió cuando disponía una defensa de tres o, en un 4-3-3, un mediapunta, siempre cerca de Messi, cuyos movimientos leía con la misma facilidad con que lo hacía cuando ambos eran niños.

Cesc se estrenó en la banda contra el Madrid, en la ida de la Copa en el Bernabéu, compartiendo la línea de ataque con Messi y Alexis. Y repitió con el mismo dibujo en la vuelta. Aunque la eliminatoria se decidió a favor del Barça, hizo autocrítica. No mezclaba bien con los medios y no encontraba con la misma asiduidad a La Pulga. No disparó ni una vez en los dos partidos: “Si no marco, parece que juego mal. No se me debe juzgar por los goles porque no soy un goleador. Ni yo mismo, de todas formas, estoy contento. Debo mejorar muchísimo”.

“Actuar de interior significa tener más disciplina, mantener la posición. A veces me falta la paciencia de Busquets y Xavi. No es fácil. He de aprender los movimientos, mejorar el software creado por el entrenador. Aunque he jugado

en esta casa desde pequeño, no es fácil pillarlo”, alegaba Cesc, que siente mayor libertad detrás de Messi. Así tiene más movilidad y ve campo abierto para irse adelante. “Es por la costumbre del Arsenal”, decía.

Es su primera campaña en el Barça y nadie ha perdido los nervios. Tito Vilanova fue su valedor y ha colmado tanto sus expectativas como las de Guardiola: “Cuando tienes el deseo y la predisposición, como Cesc, es más fácil. Estamos en la fase de acabar de conocernos, de que vaya entendiéndolo todo, especialmente con la defensa de cuatro, con la que debe jugar más adelantado”.

El derbi más reñido

El Levante tutea a un Valencia superado otra vez por la presión de Mestalla

Cayetano Ros Valencia 1 ABR 2012 - 20:26 CET4

Archivado en: Valencia CF Levante UD Liga Fútbol Equipos Competiciones Deportes Enviar vídeo 17

La manera de celebrarlo de los jugadores granota delató lo que significaba para ellos empatar en Mestalla. La confirmación del espectacular crecimiento del conjunto de JIM, de su consistencia como grupo para dar la cara en las grandes ocasiones. Porque no fue un empate cualquiera. El Levante se sobrepuso al gol de Jonas y fue ganando terreno hasta acabar con tres delanteros (Koné, Ghezzal y Rubén) por si acaso podía incendiar Mestalla. El cuadro de Emery volvió a verse superado por la presión de su propio estadio. Sin la pizca de acierto para encontrar una victoria buscada denodadamente hasta el último instante, cuando Alcácer, cabeceó a las manos de Munúa un centro de Pablo desde la derecha. Parejo manejó al equipo con soltura y tenacidad, en un encomiable ejercicio de responsabilidad, pero hay algo intangible que hace descarrilar al Valencia en los últimos meses (sólo ha sumado tres triunfos en los últimos 14 partidos de Liga). Y ya le han remontado hasta en 14 ocasiones. La maldición de las remontadas en contra.

Dos brillantes acciones defensivas de Albelda despidieron la primera parte. Mestalla reconocía en su capitán los valores perdidos: coraje para sofocar situaciones de emergencia. El Levante había sido el rival marcado a fuego en la clasificación, a tres puntos de distancia, un equipo bien armado y articulado para salir al ataque con la velocidad de Valdo y el pase de Barkero. El interior derecho caboverdiano ganó casi todos los uno contra uno de la zaga valencianista, tratando de frenarlo en falta: una de Parejo, dos metros fuera del campo, junto al banquillo granota, fue especialmente grosera. Pero el Levante falló en el tiro. Koné, por ejemplo, tras driblar en un palmo a Víctor Ruiz dentro del área, pifió el disparo cuando nadie le molestaba.

Emery desoyó los consejos de quienes le instaban a ser más prudente en la alineación. Volvió a apostar por llevar la iniciativa y masticar las jugadas a través del guante de Parejo, la inspiración de Jonas y las arrancadas de Feghouli. Quien rompió el encuentro, sin embargo, fue Aduriz. No en su fuerte (erró los dos primeros intentos de rematar de primeras), sino en un servicio sublime a Feghouli. Recibió un balón largo en una contra, rodeado de zagueros. Se dio media vuelta antes de entrar en el área a la espera de ayuda, atrajo hasta a tres defensas y entonces, zas, filtró un pase hacia la entrada de Feghouli por el carril del 10. La defensa se resquebrajó y el extremo franco-argelino solo hubo de regalarle el gol a Jonas, que esperaba en el centro sin ni siquiera la presencia delante de Munúa.

El Levante no había dicho su última palabra. A poco de perder el Valencia la concentración defensiva, el contragolpe fue de libro. El centro largo en diagonal de Barkero, el cabezazo picado para amortiguar de Valdo y el tiro raso de Koné. Albelda y Parejo reaccionaron con rabia a por la victoria. Pero el Levante, encerrado en su campo, estaba en su salsa. A la espera de que Valdo, superior en cada carrera, cerrara las cuentas. Entró, además, Farinós para dormir la pelota. JIM veía opciones de ganar y, poco después, dio paso a Ghezzal. En el Valencia, había jugadores superados por la presión. El miedo atenazó a algunos de sus jugadores, Barragán entre ellos, huyendo de la pelota como de la peste. El partido enloqueció en un cuarto final frenético. Koné remató demasiado cruzado un envío de Botelho. Mestalla bramó contra los suyos cuando Piatti reactivó al Valencia con un par de latigazos. El desmarque de Alcácer lo dejó solo ante Munúa. Remató a las manos del portero uruguayo y Mestalla se llenó poco después de pañuelos. El público valencianista no está acostumbrado a esto: al derbi más reñido de la historia.

El Atlético se abre al fútbol

El equipo de Simeone se expresa desde los laterales y destroza a un Getafe anónimo (3-0)

VÍDEO El partido

Jordi Quixano 1 ABR 2012 - 13:55 CET5

Archivado en: Atlético Madrid Liga Fútbol Equipos Competiciones Deportes Enviar vídeo 17

Extendió las alas el Atlético y se abrió al fútbol, al menos a la posesión, al ataque elaborado y al remate persistente. Hasta ahora, definido por un juego poco seductor, más vertical y vertiginoso que de toque, al equipo le faltaba pausa para absorber el cuero y deteriorar a cualquier rival. Ante un Getafe grisáceo y deslustrado, sin embargo, tiró del pie de Diego y de la voracidad de los laterales, ensamblados en campo ajeno, para firmar un partido referencial y conseguir una victoria que le pone a un escalón de la Liga Europa y a dos de la Champions, barata como pocas veces dado el poco tirón del resto de los equipos.

Lejos de la versión tacaña de los últimos tiempos, el Atlético sí que quiso el esférico en esta ocasión, alegre por expresarse con el balón entre los pies, por dar carrete a jugadores como Diego y Arda Turan en el eje. Aunque un tanto perdido por la novedad, porque a los dos mejores intérpretes les sobraba un toque y les faltaba un segundo para filtrar sus asistencias de escuadra y cartabón, el Atlético conjugó por una vez la pelota en terreno contrario. Tiempo para el deleite del Calderón, que necesita resultados pero aplaude el pase y el remate, el triunfo de la autoridad. Coyuntura dada, en cualquier caso, porque el Geta se refugió en su guarida, fiado a un contragolpe que nunca llegó, estéril ante la capacidad de carrera y corrección de la zaga rojiblanca, tan atenta como veloz, tan pulcra como efectiva.

Para el Getafe, que en este curso se acomoda en partidos de resultados cortos, el duelo debía decidirse en una contra, en una segunda jugada o en un aguijón a balón parado. No se dio porque su plan se redujo a los sprints de Sarabia y Gavilán, las catapultas del equipo, las aletas que sacaron centros sin receptor porque a Miku se le olvidó la escalera en casa. Duró poco el plan, lo que tardaron Filipe Luis y Juanfran en ponerle masilla a su espalda. Balón para el Atlético y a madurar la jugada, de nuevo reverberada por los laterales, que llegaron a tiempo a la línea de fondo para descomponer definitivamente al rival.

Se lo trabajó el Atlético. Generosos Gabi y Mario Suárez en el despliegue, sobre todo porque su labor en ocasiones asemeja transparente, no dejaron de cerrar huecos y tapar líneas de pase, de correr por dos para que Diego y Arda Turan, en la izquierda pero siempre tirado hacia dentro, pudieran cobrar protagonismo en la zona de tres cuartos. Pero grapado el Getafe en dos líneas de la mano, sin huecos ni concesiones, a los dos artistas se les cerró el camino del pase imposible, la imaginación para destartalar el cerrojo adversario. Hasta que Juanfran y Filipe Luis, abnegados en su empeño, se desligaron de su parcela y reventaron por el flanco. Sacó Juanfran un centro que Falcao no acertó a dirigir y lo hizo desde el otro costado Filipe Luis para que Salvio, futbolista de desconexiones y apariciones, de idas y venidas, la cazara al vuelo y la enviara a la escuadra contraria de un testarazo. Otro gol de aúpa para el extremo, que ya deshilachó al Hannover hace tres días. Diana del Atlético; abecedario del fútbol, ese que dice que el balón va del centro a la banda, córner, remate y red.

Consternado por la sacudida, el Getafe no dio réplica alguna, más allá de un remate de Diego Castro que no enfiló la portería. Juguete roto y sin ideas, falto de ambición por ganar identidad en la parcela contraria. Nada que ver con la agitación de Diego, que quería el balón a todas horas; nada que ver con la incontinencia de Filipe Luis y Juanfran, laterales de rompe y rasga, con el área rival en el entrecejo. A Diego le atendió Falcao, que se granjeó un hueco en el lateral del área y sacó un centro al primer palo. Remate de cabeza del 22 a la barra horizontal y puntapié a gol en el rechazo. Y al propio Falcao se le regaló Juanfran, en un centro que solo requirió el uppercut definitivo. Juego presumido, fútbol desde las alas y tres goles; otro Atlético.